அத்தியாயம் 162

பக்தர்களுக்கு காட்சி அளித்தல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அவருடைய பத்தர்கள் அக்கல்கோட்டில் வந்துதான் தரிசனம் செய்யவேண்டும் என்பது இல்லை. அவர் ஸ்மர்த்ருகாமி. நினைத்த மாத்திரத்திலேயே தன் பக்தர்களுக்கு காட்சியளிக்கக் கூடியவர். இதனை விளக்கும் இரு நிகழ்ச்சிகளை இந்த அத்தியாயத்தில் விரிவாக பார்க்கலாம்.

1. மும்பையைச் சேர்ந்த வாமன் கோபால் ஒரு பிரதோஷ காலத்தில் தியானத்தில் இருந்தார். அப்போது ஒரு விதவைப் பெண்மணி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு மாதுளம் பழம் ஊட்டிவிடுவது போன்ற காட்சியைக் கண்டார். அவர் மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மாதுளம் பழம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உண்பது அதே மாதுளம்பழமாகத்தான் இருக்குமோ என்று அவருக்கு தோன்றியது. அதை உறுதி செய்து கொள்வதற்காக அக்கல்கோட்டைச் சேர்ந்த பாபுராவ் மொகே மாம்லத்தாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். பின்னர் அவருக்கு கிடைத்த பதில் கடிதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு மாதுளம்பழத்தை சுந்தராபாயி ஊட்டி விட்டாள் என்பதை அறிந்து கொண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

2. பாண்டுரங் கேஷவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தராக இருந்தார். அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்ய வந்தபோது, **"உன் பற்கள் எவ்வளவு இருக்கிறதோ அவ்வளவு வருடங்கள் நீ வாழ்வாய்"** என்று கூறிவிட்டு பிரசாதத்தை கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டார். மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு அவருடைய உடல்நலம் பாதிப்படையத் தொடங்கியது. பின்னர் அவருடைய 33 வது வயதில் டபோய் என்கிற ஊரில் அவருடைய உயிர் பிரிந்தது. அவர் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவருக்கு ஸ்தூல ரூபத்தில் காட்சி அளித்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் மட்டுமல்லாமல் இன்றும் பலருக்கு தியான ரூபத்திலும், உன்னத நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு ஸ்தூல ரூபத்திலும் காட்சி அளித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். மேலும் அவர் பல ரூபங்களில் நம் கண் முன்னே வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார், ஆனால் அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ள நம்மால்தான் இயலவில்லை. எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நினைவில் கொண்டே வாழ்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 163

ரஸவாதி சந்நியாசியும் வாமன் புவாவும்

பரோடாவைச் சேர்ந்த வாமன் புவாவைப் பற்றியும், அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் வழங்கிய அனுபவங்களைப் பற்றியும் முந்தைய அத்தியாயம் ஒன்றில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளதை நினைவு கொள்வோம். இந்த அத்தியாயத்தில் வாமன் புவா நாசிக்கில் சந்தித்த ரசவாதி சந்நியாசியைப் பற்றி விரிவாக ரசித்து படிக்கலாம்.

ரசவாதம் அறிந்தவர்களால் மண்ணையும் பொன்னாக முடியும். அந்த ஆற்றலைக் கற்று தேர்ந்த ஒரு சந்நியாசி கபாலேஸ்வர் கோவிலில் தங்கியிருந்தார். அவர் சந்நியாச தர்மங்கள் எதையும் கடைபிடிக்காமல், தன் இஷ்டம் போல ஆடம்பரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். தங்கத்தை பொன்னாக்கும் வித்தை தெரிந்திருந்ததால் பணக்காரர்களும், அரசர்களும் அவருடைய பக்தர்களாக இருந்தார்கள். சந்நியாசத்தின் நியதியான பிக்ஷை எடுப்பதை அவர் கீழ்த்தரமாக எண்ணுவார். அவருடைய அதிமேதாவித் தனத்தால் ஒரு ராணுவ அதிகாரியுடன் ஏற்பட்ட கைகலப்பில் அவருடைய காலில் அடிபட்டு கால் உடைந்துவிட்டது. அவரால் ஹிந்தி, மராத்தி மற்றும் உருது மொழிகளை சரளமாக பேச முடியும். தான் பஞ்சாப் மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுவார். யாராவது ரசவாதத்தைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசினால் அவர்களை வசை பாடுவார்.

கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டில் வாமன்புவா படோத்கர் சிலருடன் நாசிக் சென்றிருந்தார். கங்கையில் நீராடிவிட்டு பஞ்சவடிக்கு சென்று தரிசனம் செய்துவிட்டு, கபாலேஸ்வர் கோவிலில் தங்கியிருந்த கோளப்ப பாபாவை தரிசனம் செய்யச் சென்றனர். அவர் வேதாந்தத்தில் ஞானியாக விளங்கினார். கோளப்ப பாபா அவர்களிடம், **"ரசவாத சந்நியாசி ஒருவர் காவியுடை அணிந்து கொண்டு கோவிலுக்கு மறுபக்கத்தில் இருக்கிறார். அவரிடம் துறவற தர்மத்திற்கான நெறிமுறைகள் எதுவும் தென்படவில்லை. நீங்கள் விரும்பினால் அவரைச் சென்று தரிசனம் செய்யுங்கள்"** என்றார்.

வாமன் புவாவும் மற்ற சிலரும் சென்று அந்த சந்நியாசியை தரிசனம் செய்தபோது அவர் அவர்களிடம், **"நான் தினமும் விடியற்காலையில் மரம் செடிகளில் இருந்து மூன்று முதல் நான்கு தோலாக்கள் தங்கம் தயாரிப்பேன். இதோ பாருங்கள்..."** என்று கூறிக்கொண்டே அந்த தங்கத்தை அவர்களிடம் காண்பித்தார். **"நாங்கள் ஒரு தோலா தங்கத்தை சில்லும் குழாயில் இருந்து தயாரிப்போம். கோரக்நாத்தும், மச்சேந்திர நாத்தும் செய்துகொண்டிருந்த அதே ரசவாதத்தை நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். குரு தத்தாத்ரேயரே ரசவாதத்திற்காகத்தான் அவதரித்தார். ஸ்ரீ ராமரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் ரசவாதம் செய்ததினால்தான் அவதாரம் என்று போற்றப்பட்டனர். சுருக்கமாக சொன்னால், ரசவாதம் செய்ய முடிந்தவர்கள் மட்டுமே உண்மையான அவதாரம் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்பட வேண்டும். பணம் இல்லையென்றால் உணவுக்காக பிக்ஷை எடுக்கத்தான் வேண்டும். பிக்ஷை எடுப்பது ஒரு துறவியின் அடையாளமா? அது அவமானம்!! கடவுளால் முழுமையாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர் கண்டிப்பாக பிக்ஷை எடுக்கமாட்டார்"** என்றார்.

இதைக் கேட்டவுடன் வாமன்புவாவும் அவர் சகாக்களும், **"அப்படியென்றால் நீங்கள் எங்கு உணவு தயார் செய்வீர்கள்? ரசவாதம் என்றால் என்ன? ஒரு சந்நியாசிக்கு இரும்பைத் தொடுவதற்கு அனுமதி இருக்கிறதா?"** என்று கேட்டார். **"உங்கள் பெயர் என்ன? உங்கள் குரு யார்?"** என்று அவர் கோபமாக கேட்டார். **"என் பெயர் வாமன்புவா. அக்கல்கோட் மஹராஜ் என் குரு"** என்று புவா கூறிவிட்டு 'ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்' என்று அவர்கள் கோஷம் எழுப்பினர். மிகுந்த கோபம் அடைந்த அந்த சந்நியாசி அவர்களை கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடிவிட்டு, **"முட்டாள்களே! அவரை புகழ்கிறீர்களே! அவரால் தங்கம் தயாரிக்க முடியுமா?"** என்று கேட்டார். **"ரசவாதி! அனாவசியமாக இழிவாகப் பேசாதீர்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய ஆசீர்வாதத்தினால் கிடைக்கும் ரசவாதத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தீர்**

களானால் அனைத்து இடங்களிலும் தங்கத்தை காண்பீர்கள். அது உங்கள் யதி உடைக்கு பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். ஒருமுறையாவது அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்யுங்கள்" என்று கூறினர். **"நான் ஒன்றும் அவரை சென்று தரிசனம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவருக்கு அவ்வளவு சக்திகள் இருந்தால், அந்த அற்புதம் இங்கேயே நிகழும். அப்போது நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். வெறும் வார்த்தைகளை நான் கேட்கத் தயாராக இல்லை"** என்று கூறியவுடன் வாமன் புவாவுக்கு மனது சங்கடப்பட்டது. உடனே அந்த இடத்தைவிட்டு கிளம்பி கோளப்ப பாபாவை சந்தித்து நடந்தவைகளை விவரித்தார். **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இதற்கான தண்டனையை கண்டிப்பாக அளிப்பார்"** என்று கூறினார். பின்னர் அவர்கள் அனைவரும் தாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்று, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நாமத்தை கூறிக்கொண்டே அன்று இரவு முழுவதையும் கழித்தனர்.

பொழுது விடிந்தவுடன் கங்கையில் நீராடிவிட்டு கோளப்ப ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்ய வந்தபோது அவர் ஒரு செய்தியை அவர்களுக்கு விவரித்தார். **"அந்த சந்நியாசியுடைய சீடர் ஒருவர் வந்திருந்தார். இன்று காலை சந்நியாசி திரைக்கு பின்னர் பல மணி நேரங்கள் முயன்றும் அவரால் தங்கம் தயாரிக்க முடியவில்லையாம். அது கரியாகவே அப்படியே இருந்ததாம். அதனால் சந்நியாசி மிகுந்த கோபத்தில் இருக்கிறார். இன்று உணவு கூட தயாரிக்கப்படவில்லை. சேவகர்களை அடித்து துன்புறுத்தியதால் சந்நியாசியின் நற்பெயருக்கு களங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால் அவருடைய பக்தர்கள் சிலர் சென்றுவிட்டனர். அவர், 'நான் அக்கல்கோட் சந்நியாசியை கொலை செய்யப்போகிறேன்' போன்று பலவாறு உளறிக் கொண்டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது"** என்று பாபா விவரித்தவுடன் வாமன்புவா அந்த சந்நியாசி இருக்கும் இடத்திற்கு விரைந்தார்.

இவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்று பலமாக கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டே அங்கு சென்றனர். அவர்களை கண்டவுடன் கோபத்தில் அவர்களுடைய தலையை உடைக்க ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லை தூக்கிக் கொண்டு கெட்டவார்த்தைகளை கூறிக்கொண்டே, **"செத்து மடியுங்கள்"** என்று கூறியவாறு ஓடிவந்தார். அவருடைய கோபத்தை கண்டதும் இவர்கள் அனைவரும் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டே, "ஸ்ரீ குரு ஸ்வாமி ஜய ஜய தத்த ராஜயோகி" என்று நம்பிக்கையுடன் கோஷமிட்டனர். உடனே அவர்கள் அனைவரும் மயக்கமடைந்து கீழே விழுந்தனர். சந்நியாசியின் கையில் இருந்த கல் அவர் தலையில் பட்டு அவரும் மயக்கமடைந்தார். சில மணி நேரங்களுக்குப் பின்னர் அனைவரும் சுயநினைவுக்கு வந்தனர்.

"அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் உண்மையில் நல்லவர்! அவர்தான் நிஜம்" என்று கூறிக்கொண்டே கங்கையை நோக்கிச் சென்ற அந்த சந்நியாசி, பாறாங்கல்லை அதில் போட்டுவிட்டு நதியில் ஸ்நானம் செய்தார். **"நீங்களும் ஸ்நானம் செய்யுங்கள்"** என்று வாமன்புவாவையும் மற்றவர்களையும் கூறினார். அவருடைய கோபம் முழுமையாக தணிந்து சாந்தமாகியிருந்தார். பின்னர் அவர்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு சென்றபின் வாமன்புவா அவரை ஏதாவது சாப்பிடுமாறு கூறினார். **"நான் அக்கல்கோட் ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்யும்வரை எதுவும் சாப்பிடப் போவதில்லை. நீங்கள் எப்போது அக்கல்கோட் செல்கிறீர்கள்"** என்று புவாவிடம் கேட்டார். **"நாங்கள் எங்கள் ஊருக்கு சென்றுவிட்டு பின்னர் அக்கல்கோட் செல்வோம்"** என்று புவா தெரிவித்தார். வாமன் புவாவுடைய முகவரியை பெற்றுக்கொண்டு அக்கல்கோட்டில் நடப்பவைகளை கடிதம் மூலம் தெரிவிப்பதாக சந்நியாசி கூறினார். இருவரும் ஆரத் தழுவிக் கொண்டனர். **"ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் குணத்தை கேட்கும்போதே என் அஹங்காரம் தூள்தூளாக்கி என் மனது லேசாகிவிட்டதே! அவரை நேரில் தரிசனம் செய்தால் என்ன நடக்குமோ?"** என்று கண்ணீர் மல்க சந்நியாசி கூறினார். அடுத்தநாள் தன் சீடன் ராம்சரணுடன் அக்கல்கோட் நோக்கி பயணித்தார். அக்கல்கோட்டில் அவருக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களை ஒரு கடிதம் மூலம் வாமன் புவாவுக்கு தெரிவித்தார். வாமன் புவாவுக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் இங்கு உங்களுக்காக,

வாமன் புவாவுக்கு,

நான் ராம்சரணுடன் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தவுடன் மஹராஜை தரிசனம் செய்யச் சென்றோம். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி காஸ்-பாகில் உள்ள மாடுகளுக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நிழற்குடையில் கட்டிலில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் அவரை சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பழங்களை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். நான் அவரை நமஸ்கரித்தவுடன் கோபத்துடன் எழுந்து நின்றுகொண்டு, அங்கிருந்த ஒரு மரத்தைப் பார்த்து, **"என்னுடைய தலையில் கல்லை தூக்கிப் போடு. உன் அகங்காரத்தில் அனைவரையும் ஏளனமாக எண்ணுகிறாயா? இங்கு என்ன தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய்? சந்நியாசியின் ஆண்மையை சோதிக்கிறாயா? கரியாக கல் போலவே இருந்துகொண்டு உன் வாழ்க்கையை கழிக்கப் போகிறாயா! ரசவாதத்தை இப்போது பார்! இங்கு என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? அந்த மரத்தைப் பார்! அந்த கல்லால் உன் தலையில் அடித்துக் கொள். உன்**

இடது பக்கம் இருக்கும் அந்த மரத்தை உன் கண்களை வரித்து முழுமையாகப் பார்! அதுதான் ரசவாதம்.." என்று கூறிவிட்டு தன் வயிற்றில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியவை அனைத்தையும் உணர்ந்து கொண்டவுடன் எனக்கு பெருத்த அவமானமாக இருந்தது. நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அவமானத்தை காட்டிலும் இறந்து விடுவதே மேல் என்று தோன்றியது. பூமி பிளந்து கொண்டு அப்போதே உள்ளே சென்றுவிடலாம் என்று தோன்றியது. ஆனால் அன்றிலிருந்துதான் எனக்கு நல்லகாலம் தொடங்கியது. குருவின் தரிசனத்தால் தன்யன் ஆனேன், தூய்மையடைந்தேன்! உங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கடவுளே! என்னுடைய தீய நடவடிக்கைகளுக்காக மன்னிக்க வேண்டும். என்னுடைய இடது பக்கம் இருந்த வேப்பமரத்தை பார்த்தவுடன் அதிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டியது, அது தங்க நிறத்தில் ஜொலித்தது. அந்த நீர்த்துளி எந்த இடத்தில் பூமியில் விழுந்ததோ அங்கு தங்க நிறத்தில் ஒரு தண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. நான் இதுபோன்ற ஒரு காட்சியை இதுவரை கண்டதுமில்லை, கேள்விப்பட்டதுமில்லை. நான் அந்த நீரில் கரைந்த மண் போல ஆனேன். என் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னுடைய கை கால்கள் இருப்பது தென்பட்டாலும் என்னுடைய எண்ணம் எங்கேயோ பறந்து சென்று ஆவியாக மாறுவது போல உணர்ந்தேன்.

என் உடல் என்பது பொய், நான் வேறு என்பது போலிருந்தது. நான் என்பது என்ன? நான் இப்போது என்ன நிலையில் இருக்கிறேன்? இந்த உலகம் என்பது என்ன? ஆத்மா என்பது என்ன? ஆகிய விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன். ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதமான தரிசனம்! நம் ஆழ்மனதை தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் குருவின் கருணையை உணர்ந்து கொண்டு, அவருடைய தொடுதலையும் தரிசனத்தையும் பெறுவது மிகவும் உன்னதமான அனுபவம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உண்மையில் சத்குரு! அவரே உண்மையில் கடவுள்! அவரே அனைத்து உயிரினங்களிலும் வீற்றிருக்கும் அழிவே இல்லாத அந்தராத்மா. உங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் என் நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்ன ஒரு பேரதிர்ஷ்டம்! என்ன ஒரு அற்புதமான வித்தியாசமான லீலை! ரசவாதம், இந்திர ஜாலம், மாயை, அவித்ய, ஆகியவை அனைத்தும் துன்பமயமானது மற்றும் உபயோகப்படாதவை.

நான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், "**மஹராஜ், நீங்கள்தான் சாக்ஷாத் கடவுள், கருணைக் கடல். நான் உங்களுக்கு எந்தவிதமான சேவைகளும் செய்ததில்லை.**

உங்கள் தரிசனத்தைக் கூட பெற்றதில்லை. இருப்பினும் உங்கள் கருணையால் எனக்கு அருள் புரிந்திருக்கிறீர்கள். நீங்களே அனைத்து உயிர்களையும் காத்து ரட்சிப்பவர் என்பதை எனக்கு நன்கு உணர்த்திவிட்டீர்கள். குரு தத்தரே! நீங்கள் எனக்கு இடும் ஆணை என்ன?" என்று பவ்வியமாக கேட்டேன். **"மாஹூர்காட்டுக்கு(இது பிரசித்தி பெற்ற தத்தாத்ரேயர் க்ஷேத்திரம்) சென்று அங்கு அமைதியாக அமர்ந்திரு"** என்று அன்புடன் தத்த திகம்பரர் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சாத்வீகமான வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் நான் அவரிடம், **"ஸ்ரீ குரு, உங்கள் ஆணைக்கு அடி பணிகிறேன்"** என்று கூறியவுடன் அவர் என் மீது காவி உடையையும், மான் தோலையும் தூக்கி எறிந்தார். நான் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு, சில நாட்களுக்கு என்னால் முடிந்த சேவைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு செய்துவிட்டு, அவரிடம் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு மாஹூர்காட் நோக்கி புறப்பட்டேன்.

நான் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் ஸ்தலமான மாஹூர்காட் வந்தடைந்ததும், மான் தோலை விரித்தவுடன் அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைக் கண்டேன். மகிழ்ச்சியுடன் சாஷ்டாங்கமாக அவரை நமஸ்கரித்தேன். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சர்வ வியாபிதத்தை எண்ணி என் மனம் பூரிப்படைந்தது. ரசவாதத்தை நான் முழுமையாக புரிந்து கொண்டேன். நான் முன்னர் செய்து கொண்டிருந்த ரசவாதம் முற்றிலுமாக தவறு என்பதை உணர்ந்துவிட்டேன். உண்மையான ரசவாதத்தை ஒருவன் அறிந்து கொள்ளாத வரை பொய்யான ஒன்றையே நம்பிக் கொண்டிருப்பான். நான் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை மீண்டும் நமஸ்கரித்தவுடன் அவர் அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டார். **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்..."**

நான் இங்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன். நீங்கள் ஸ்ரீ குரு மஹராஜின் உண்மையான பக்தன். ஆகவே என் அனுபவங்கள் அனைத்தையும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். தயவுசெய்து மன்னித்து, என் மீது அன்பு செலுத்துங்கள். இது என் தாழ்மையான வேண்டுகோள். **"சச்சிதானந்த நாராயணனுக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்"**.

இவ்வாறு நன்றி மல்க ஒரு கடிதத்தை வாமன்புவாவுக்கு அந்த சந்நியாசி எழுதியிருந்தார். அதை முழுமையாக படித்து அனுபவிக்கும் பாக்கியம் நமக்கு கிடைத்தது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய கருணை தவிர வேறொன்றும் இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருள் ஒருவருக்கு எந்த நேரத்தில், எந்த

சூழ்நிலையில் கிடைக்கும் என்பதை எவராலும் ஊகிக்க முடியாது. அவை அனைத்தும் நம் பூர்வ ஜென்ம கர்மாக்களை பொறுத்தே அமைகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 164

கேட்காமலேயே அருள்மழை

1. கோபர்டே மிகப்பெரிய ஜமீன்தார். அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள் ஆனால் மகன் இல்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தர். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்த போது அதைப்பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கேட்டார். **"ஹரிவம்ச புராணத்தைக் கேள். உனக்கு மகன் பிறப்பான்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியபடியே செய்தவுடன் அவருக்கு சில நாட்களில் மகன் பிறந்தான். அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை.

ஒரு முறை க்ஷேத்திராடனத்தின் போது அவர் அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அன்று பட்வர்தன் கோவிலுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். தூய பக்தியுடன் கோபர்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பக்திப் பெருக்கில் அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை கண்ணீரால் அபிஷேகம் செய்தார். பின்னர் ஒரு காய்ந்த துணியில் துடைத்து விட்டு, கைகளை கூப்பிக் கொண்டு பவ்வியமாக நின்றுகொண்டிருந்தார். துறவிகளில் மிகவும் உயர்ந்தவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கெட்டுப்போன ஏழு பருப்புகளை எடுத்து கோபர்டேயின் கைகளில் அளித்துவிட்டு, **"பத்திரமாக உன் ஊருக்குச் செல். நற்காரியங்களை செய்துகொண்டிரு"** என்று ஆசீர்வதித்து ஒரு தேங்காயை அவரிடம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். மிகுந்த மனநிறைவுடன் அவர் சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு பரோடா வந்து சேர்ந்தார்.

அவருக்கு இருந்த ஏழு விரோதிகளுக்கு சில நாட்களில் காலரா நோய் பாதிக்கப்பட்டு இறந்தனர். இதைத்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்கு கெட்டுப்போன பருப்பு மூலம் உணர்த்தினார் என்பதை புரிந்துகொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின்

பக்தர்கள் தங்கள் கஷ்டங்களை அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளகூட தேவையில்லை, எதுவும் கேட்காமலேயே அவர் தன் அருள் மழையை அனைவரின் மீதும் பொழிவார் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உறுதிப்படுத்துகிறதல்லவா!

2. வறுமையினால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் அக்கல்கோட்டில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அவர் பலமணி நேரங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு முன்னால் கைகளை கூப்பியவாறு நின்று கொண்டிருப்பார். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தாழ்த்தப்பட்டோர் குடியிருப்பு பகுதியில் இருந்தார். அந்த பக்தர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இருக்கும் இடத்திற்கு சென்று கைகளை கூப்பிக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருப்பதை கவனித்தவுடன், **"ஏ! இந்த எலும்பை எடுத்துக் கொண்டு செல்!"** என்று கூறினார். எலும்பை எப்படி தொடுவது என்ற சந்தேகம் அவருக்கு இருந்தது. இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆணையை மீறக் கூடாதல்லவா! அதனால் சில எலும்புத் துண்டுகளை தன் வேட்டியில் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு அவற்றை தூரமாக வைத்து விட்டு மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து கைகளை கூப்பிக்கொண்டு நின்றார். **"ஏன் இன்னும் நின்றுகொண்டிருக்கிறாய்? கிளம்பு"** என்று மஹராஜ் கூறினார். வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தபோது அந்த எலும்புத்துண்டுகள் தங்கமாக மாறியிருந்தது! அவர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை.

பக்தரும் தனக்கு வேண்டியதை கேட்கவில்லை, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் அவரிடம் என்ன வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை! ஆனால் பக்தரின் கவலை நிவர்த்தி ஆகிவிட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தர்களுக்கு குறை ஏதும் இருக்குமோ? குறையொன்றுமில்லை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 165

ஒரு லட்சம் சம்பளம்

கணேஷ் பல்லால் முலேகர் நீதிமன்றத்தில் ஒரு சேவகனாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய சகோதரன் திடீரென இறந்து விட்டதால் அவருக்கு ஆட்சியர் அலுவலகத்தில் குமாஸ்தா வேலை கிடைத்தது. ஆனால்

துரதிர்ஷ்டவசமாக இவருடைய கையெழுத்து நேர்த்தியாக இல்லாத காரணத்தால் ஆட்சியாளர் அவரை பணிநீக்கம் செய்தார். முந்தைய வேலையும் பறிபோன நிலையில் கணேஷ் வேலையில்லாமல் வீட்டில் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. அதிகாரிகளை கெஞ்சுவதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அடைக்கலம் அடைவதுதான் சரி என்ற எண்ணத்துடன் அவர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு வீதியில் தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தரிசனத்தைக் கண்டவுடன் கணேஷ் பக்தி பரவசத்தில் கண்ணீர் விட்டார். ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரான ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு சிறிது நேரத்திற்கு கண்ணீரால் பாதபூஜை செய்துவிட்டு திருப்தி அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் செய்து படைக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் ஊருக்குள் சென்றார்.

நைவேத்தியம் சமைத்து கொண்டுவந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி காஸ்-பாகில் கிணற்றுக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் மிகுந்த கோபத்துடன் இருந்தார். சேவகர்கள் எவராலும் அவருக்கு அருகில் செல்ல முடியவில்லை. கோபத்தின் உக்கிரத்தால் அனைவரும் 100 அடிக்கு அப்பால் நின்று கொண்டிருந்தனர். எவரேனும் நைவேத்தியம் கொண்டுவந்தால் அவர்களை கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடிக் கொண்டிருந்தார். அதனால் கணேஷ் சென்றுவிட்டு மீண்டும் மதியம் வந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாந்தமான மனோநிலையில் இருந்தார். உடனே அவருக்கு சில சேவைகளை மகிழ்ச்சியுடன் செய்தார்.

கணேஷ் தினமும் நான்கு அல்லது ஐந்து முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். இதே போல சில நாட்களுக்கு தொடர்ந்தது. இருப்பினும் தேஜஸ்வியான ஆளுமை நிறைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அவரால் நேருக்கு நேர் கண்டு தரிசனம் செய்ய முடியவில்லை. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சேவகர்களுள் ஒருவர் இவரை மறுநாள் ராமநவமி என்பதால் வரும் போது தயிர் கொண்டு வருமாறு கூறினார். அந்த சேவகரிடம் கணேஷ், **"எனக்கு நீங்கள் ஒரு உபாயம் செய்ய வேண்டுமே! நான் நாளை வரும்போது கண்டிப்பாக தயிருடன் வருகிறேன்"** என்றார். அவர் என்ன வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு, **"நான் வேலையை இழந்துவிட்டேன். அதைப்பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கேட்க வேண்டும்"** என்றார். அந்த சேவகர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்தவுடன், **"வேலை கிடைத்துவிட்டது, போ!"** என்றார். இதைகேட்டவுடன் மிகுந்த திருப்தி அடைந்த கணேஷ் மீண்டும் அந்த சேவகரிடம், **"ஊதியம் எவ்வளவு"** என்று கேட்குமாறு பணிந்தார். அதற்கு மஹராஜ், **"ஒரு லட்சம் ரூபாய், போ"** என்றார். மனிதனுக்கு எவ்வளவு அருள் கிடைத்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் கடவுளை கேள்விகளால் சோதித்துப் பார்ப்பதில்

அவனுக்கு ஆனந்தம்தான்! கடவுளும் தன் குழந்தைகளுக்கு அள்ளிக் கொடுப்பதில் எந்த குறையும் வைப்பதில்லையே! கணேஷ் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அடுத்த நாள் எட்டு அணாக்கள் மதிப்புள்ள தயிரை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு படைத்தார்.

கணேஷ் முலேகர் கையில் இருந்த பண இருப்புக்கள் தீர்த்துக்கொண்டே வந்தன. அவர் கானகாபூர் செல்வதற்காக கையில் சிறிது தொகை மட்டுமே வைத்திருந்தார். அதனால் அவர் அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றபோது தேங்காய்க்கு பதிலாக இரண்டு காய்ந்த பேரிச்சம்பழங்களை கொண்டு சென்று படைத்தார். **“தேங்காய் கொண்டு வா!”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்டார். கையிருப்பு தீர்ந்துவிட்டதே என்ற கவலையுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு தேங்காயை படைத்தார். ஆனால் கானகாபூர் செல்லும் வழியில் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் எட்டு அணாக்கள் கிடைத்தது. அவர் பயணத்தை திருப்தியுடன் முடித்துக் கொண்டு அக்கல்கோட்டுக்கு திரும்பியவுடன் அவருக்கு ரூபாய் 15/- சம்பளத்தில் பணி மீண்டும் கிடைத்துவிட்டது என்கிற தகவலைப் பெற்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறியது உண்மையாகிவிட்டது! சில மாதங்களுக்குப் பிறகு ஆட்சியர் அலுவலகத்தில் ரூபாய் 20/- சம்பளத்துடன் பணியமர்த்தப்பட்டார். அதனால் அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு பணிமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தார். அவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தினமும் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஐந்து வருடங்களில் அவர் தலைமை குமாஸ்தாவாகி, அதே வருடத்தில் மாம்லத்தாராகவும் ஆகிவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கூறியது போல் ஒரு லட்சம் ரூபாய் வேலை அவருக்கு கிடைத்துவிட்டது!

மேலும் கணேஷ் பல்லால் முலேகர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரத்தை, “ஸ்ரீ அக்கல்கோட் நிவாஸி ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சரித்திரம்” என்கிற பெயரில் மராத்தியில் எழுதி புகழடைந்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தராக திகழ்ந்தார். ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆசீர்வாதத்தை பெற்றால் அவர்களுடைய வாழ்வில் எதுவேண்டுமானாலும் நிகழும் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி அற்புதமான சான்று அல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 166

வைத்தியநாதன்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பலருடைய தீராத நோய்களை குணமாக்கி அருளிய லீலைகளை முந்தைய பல அத்தியாயங்கள் வாயிலாக அறிந்து அனுபவித்தது போலவே, இந்த அத்தியாயத்திலும் சில அற்புதமான லீலைகளைப் படித்து ஆனந்தம் அடைவோமா?

1. ராமச்சந்திர கேரோபா

மும்பையைச் சேர்ந்த ராமச்சந்திர கேரோபா என்கிற பக்தர் ஒருவர் காச நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் எவ்வளவோ வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. அவருடைய முதலாளி கடனாளியாகி விட்டதால் ராமச்சந்திர கேரோபாவின் வேலை பறிபோனது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கவலையில் மூழ்கினார். விதியின் விளையாட்டு மிகவும் கொடுமையானது. உடல் வேதனை ஒரு பக்கம் என்றால் மனவேதனை மறுப்பக்கம் அவரை வாட்டி வதைத்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவர் தன்னை கண்டிப்பாக பேரழிவிலிருந்து காப்பாற்றுவார் என்கிற நம்பிக்கையுடன் அக்கல்கோட் பயணம் மேற்கொண்டார்.

அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக தன் தாயுடன் அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி காஸ்-பாகில் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் ஒரு கட்டிலில் சயன கோலத்தில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அதியற்புதமான உருவத்தைக் கண்டவுடன் அவர் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, தான் கொண்டு வந்திருந்த பழங்கள் மற்றும் இனிப்புகளை சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, தன் கைகளை கூப்பியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அழகாக சிரித்துக் கொண்டே, **“ஏ! இங்கு வா”** என்று அழைத்து, **“இந்த தேங்காயை வைத்துக் கொள்”** என்று கொடுத்து அருளினார். ராமச்சந்திர கேரோபாவுக்கு அனைத்தும் மிகவும் வியப்பாக இருந்தது. அவர் திகைப்பில் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். **“என்ன அப்படியே திகப்படைந்து அமர்ந்திருக்கிறாய்? உன் வீட்டுக்கு கிளம்பு”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்டார். **“உங்களுக்கு ஆசீர்வாதமும் பிரசாதமும் கிடைத்துவிட்டது. உடனடியாக வீட்டுக்கு கிளம்புங்கள்!”** என்று சேவகர்கள் துரிதப்படுத்தினர்.

ராமச்சந்திர கேரோபா சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகளை மனதார கண்டுக்களித்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குப் பயணித்தார். சில நாட்களில் ராமச்சந்திர கேரோபாவின் உடல்நலத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. பின்னர் நல்ல வேலையும் கிடைத்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்தி பல மடங்காகப் பெருகியது. ராமச்சந்திர கேரோபா தன் மனக்கஷ்டத்தையும் உடல் கஷ்டத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் முறையிடவே இல்லை, இருப்பினும் தேங்காயில் முழு ஆசீர்வாதங்களையும் அடக்கி அவரிடம் கொடுத்தனுப்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்த்தும் ஒவ்வொரு லீலைகளையும் உணர்ந்து முழுமையாக விவரிப்பது என்பது ஒரு சாதாரண மனிதனால் முடியாத காரியம் ஆயிற்றே!

2. கண் கோளாறைக் குணப்படுத்துதல்

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு பெண்மணி வந்திருந்தாள். அவள் சில நாட்களாக கண் வலியால் வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் தன் கண் வலியை குணப்படுத்துமாறு கேட்டதற்கு, **"எருமை மாட்டின் சிறுநீரை எடுத்து உன் கண்களில் ஊற்றிக் கொள்"** என்று வைத்தியம் கூறினார். அவளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறியபடியே மூன்று நாட்களுக்கு செய்தவுடன் அவள் கண் வலி முற்றிலும் குணமடைந்தது. அதே பெண்ணுக்கு கழுத்தில் இருந்த சீழ் பிடித்த கட்டி வெடித்து, அதனால் வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அதற்கான வைத்தியத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கேட்டபோது, **"காளை மாட்டின் சிறுநீரை அதில் தடவினால் குணமாகும்"** என்று கூறினார். அவ்வாறே அவள் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்குச் செய்தவுடன் அந்த கட்டி குணமடைந்தது.

புனேவைச் சேர்ந்த ஜானகி பாய் கண் நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவள் பல வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எதுவும் பலனளிக்காதபோது, அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு நிவாரணம் வேண்டி நின்றாள். **"யானையின் சிறுநீரை கண்களில் ஊற்றிக்கொண்டால், உனக்கு மீண்டும் பார்வை கிடைக்கும்"** என்று கூறி அருளினார். அவள் அவ்வாறு செய்தவுடன் நிவாரணம் கிடைத்தது. அவள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் படைத்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றாள்.

3. அக்கல்கோட் நிர்வாகியின் கண் எரிச்சலை குணப்படுத்துதல்

அக்கல்கோட் அரசின் நிர்வாகத்தை கவனித்து வந்த ஸ்ரீ தினகர் ராவ் ஆனந்த் மிகுந்த எரிச்சலுடன் கூடிய கண் நோய் தொந்தரவினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு எந்த வைத்திய முறைகளும் நிவாரணம் அளிக்காததால், அவர் ஸ்ரீபாத பட்டிடம் தனக்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பிரார்த்தனை செய்து ஏதாவது நிவாரணம் கேட்குமாறு கூறியிருந்தார். ஸ்ரீபாத பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, நிர்வாகியின் கண் எரிச்சலுக்கு மருந்து ஏதாவது கூறுங்கள்"** என்று வேண்டிக் கொண்டார். **"யானையின் சிறுநீரை மூன்று நாட்களுக்கு ஊற்றிக்கொள்ள சொல். சரியாகிவிடும்"** என்று கூறினார். நிர்வாகியும் அவ்வாறே செய்தவுடன் கண் எரிச்சல் நீங்கி தெளிவான பார்வையைப் பெற்றார். இது என்ன வினோதமான வைத்திய முறை! பல வைத்தியர்கள் முயற்சி செய்தும் நிவாரணம் அளிக்க முடியாத போது, யானையின் சிறுநீர் மிகப்பெரிய அற்புதத்தை நிகழ்த்தி விட்டதே! என்று அவர் ஆச்சரியம் அடைந்தார். இதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளின் மகிமை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சத்தியம். அவை அனைத்தும் நிறைவேறியே தீரும்.

4. குஷ்டரோகத்தை குணப்படுத்துதல்

குஷ்டரோகத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அடியவர் ஒருவர் (பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை) சில நாட்கள் நாசிக்கில் தங்கியிருந்தார். பின்னர் பண்டரிபுரம் வந்து பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். தன் நோய் குணமாக வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் பல ஊர்களுக்குச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தார். பண்டரிபுரத்தில் தங்கியிருந்த போது ஒருநாள் அவருக்கு கனவு தோன்றியது. அதில், **"அக்கல்கோட்டுக்கு செல். நீ நலம் பெறுவாய்"** என்று அசரீரி ஒலித்தது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அதே கனவு தோன்றியது. உடனே நடந்தே அக்கல்கோட் வந்து சேர்ந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காஸ்-பாகில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு, அங்கேயே தங்கியிருந்தார். மூன்று வேளைகளும் ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வது, தீர்த்த பிரசாதம் அருந்துவது, ஜபம் செய்வது ஆகியவற்றை தொடர்ந்து மூன்று வருடங்களுக்கு செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு பிராமணர் வந்திருந்தார். **"ஏ! பிராமணரே, அரண்மனைக்கு பின்னால் ஒரு சந்தன மரம்**

இருக்கிறது, அதிலிருந்து ஒரு கட்டையை கொண்டுவந்து கொடு" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியபடி அவர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அதை வாங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமி குஷ்டரோகி அடியவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, **"இந்த சந்தனத்தை இழைத்து உடல் முழுவதும் பூசிக் கொள். இந்த சந்தனக்கட்டை தீரும் நாளோடு உன் நோயும் குணமாகிவிடும்"** என்று கூறிவிட்டு கொடுத்தார். அவரும் அவ்வாறே செய்தார். மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு அந்த கட்டை தீர்ந்தது, அவருடைய உடலும் பொன்னாக மாறியிருந்தது. அவர் சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்துவிட்டு, பின்னர் தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

5. பாபுராவ் குல்கர்னியின் தொண்டையில் ஓட்டை

அக்கல்கோட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் லோஹ்காவ் என்கிற ஊரில் வசித்து வந்த பாபுராவ் குல்கர்னிக்கு தொண்டையில் துவாரம் ஒன்று இருந்தது. அவர் உணவு அருந்தினாலோ அல்லது தண்ணீர் குடித்தாலோ அவை அவருடைய தொண்டையில் இருக்கும் துவாரம் மூலம் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் மிகவும் மனமுடைந்த பாபுராவ், கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீ குருச்சரித்திர பாராயணம் மேற்கொண்டார். ஏழாவது நாள் பாராயணத்தின் போது அவருக்கு ஒரு காட்சி ப்ரத்யக்ஷமானது. **"கணபதியை வழிபடு"** என்ற உத்தரவு வந்தது. அவரும் அவ்வாறே பல நாட்கள் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் வழிபாடு சமயத்தில் பாம்பு ஒன்று அவருடைய உடலில் ஏறியது. அவர் பயந்து நடுங்கியவுடன், கணபதியின் சிலை கீழே விழுந்து உடைந்து விட்டது. அன்றிலிருந்து அவருடைய உடல்நலம் வெகுவாக பாதிப்படைந்தது.

பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவருக்குத் தோன்றிய ஒரு கனவில் கடவுளின் தன்மைகளை விளக்கும் வகையில் அபங்கங்கள் இயற்றுமாறு கூறப்பட்டது. பின்னர் விழித்துக் கொண்டவுடன், **"எனக்கு அவ்வளவு ஞானம் இல்லையே! அபங்கங்களை எப்படி இயற்றுவது? ஆனால் கட்டளையை நிறைவேற்றித் தானே ஆக வேண்டும்!"** என்று எண்ணியவாறு 300- 400 அபங்கங்கள் இயற்றினார். இருப்பினும் அபங்கங்களின் கடைசி வரி முற்று பெறாமலேயே இருந்தது. பாபு சாஹேப் கவலை கொண்டு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டவுடன் மீண்டும் ஒரு கனவு தோன்றியது. அதில், **"நான் அக்கல்கோட்டில் இப்போது அவதரித்துள்ளேன். அங்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொள். உன் பிரார்த்தனைகள் அனைத்தும் நிறைவேறும்"** என்று உணர்த்தப்பட்டது.

அடுத்த நாள் அவர் அக்கல்கோட் சென்றடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்த பின்னர் , அவரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து விட்டு, தன் கைகளை கூப்பியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அழைத்து, தன் பாதத்தின் கட்டை விரலால் பாபு சாஹேபின் தொண்டையில் இருந்த ஓட்டையை தொட்டார். பின்னர் தன் புனித கரத்தினால் பாபு சாஹேபின் தலையை தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். ஆஹா! பாபுராவ் சாஹேப் மிகுந்த புண்ணியம் செய்தவர்! ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதம் பட்டவுடனேயே அவர் தொண்டையில் இருந்த துவாரம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போனது. மேலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்பரிசம் அவருடைய ஞானக் கண்ணைத் திறந்தது. அபங்கங்களின் கடைசி வரியை எழுதி முடித்தார். பின்னாட்களில் அவர் தாஸ் பாபு என்று புகழடைந்து துறவியானார். இதுவல்லவோ ஆசீர்வாதம்! நோயையும் குணப்படுத்தி, ஞானத்தையும் ஊட்டி, துறவியாகவும் மாற்றிவிட்டார் ஸ்ரீ ஸ்வாமி!

6. கோவிந்தபந்த் குல்கர்னியின் வயிற்றுவலி

போட்டி நதிக்கரையில் அமைந்திருக்கும் மமதாபாத் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த கோவிந்தபந்த் குல்கர்னி ஒரு ரிக்வேத பிராமணர். உணவு உட்கொண்டவுடன் அவருக்கு வயிற்றில் எரிச்சல் ஏற்பட்டு வாந்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். இதனால் மிகுந்த வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந் தமையால், தீர்வு தேடி கானகாபூருக்கு சென்று சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவருக்கு தோன்றிய ஒரு காட்சியில், **"உனக்கு பரபிரம்மாவின் தரிசனம் கிடைத்தவுடன் நோய் குணமாகும்"** என்று உணர்த்தப்பட்டது. இந்த கனவு தோன்றியவுடன் அவருடைய உறக்கம் கலைந்து விழித்துக்கொண்டு **"இந்த கலியுகத்தில் என்னைப் போன்ற ஒரு குடும்பஸ்தனுக்கு பரப்பிரம்மாவின் தரிசனம் எப்படி சாத்தியம்!"** என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தார். இக்கனவைப் பற்றி அவர் பாபா பட் என்னும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தரிடம் விவரித்ததவுடன் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டவுடன் அவருக்கு ஒரு காட்சி தோன்றியது. **"அந்த பரபிரம்மா அக்கல்கோட்டில் இருக்கிறார்"** என்று உணர்த்தப்பட்டது. உடனே கோவிந்தபந்த் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதுகைகளை வணங்கிவிட்டு பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்துவிட்டு, அக்கல்கோட்டுக்கு பயணம் செய்தார்.

அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு பிராமணரின் வீட்டில் தன் லீலைகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். அவரை வணங்கிவிட்டு கோவிந்த் நின்று

கொண்டிருந்தார். **"பசு சாணத்தையும், கோமியத்தையும் ஏழு நாட்களுக்கு உண்டு வந்தால் உன்னுடைய நோய் முற்றிலுமாக குணமாகிவிடும். நீ ஒரு வயதான பசுவை துன்புறுத்தியதால்தான் இந்த வலி வேதனைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்"** என்று கூறி ஆசி வழங்கினார். **"நீங்கள் முழுமையான சிவஸ்வரூபம்"** என்று கோவிந்த் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை புகழ்ந்துவிட்டு அவர் கூறிய வைத்தியத்தை ஏழு நாட்களுக்குக் கடைபிடித்தார். அவருடைய நோய் முற்றிலுமாக குணமைடைந்தது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றடைந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்களின் நோய்கள் குணமாக வினோதமான பல வைத்திய முறைகளைக் கூறுவது வழக்கம். அது மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கிறதே என்பதைப் பற்றி துளி கூட யோசிக்காமல் அவருடைய பக்தர்கள் அவற்றை கடைபிடிப்பார்கள், நோய்களிலிருந்து குணமும் அடைவார்கள். உண்மையான பக்தியும் நம்பிக்கையும் உடைய பக்தர்களின் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நொடியும் அவர் நிகழ்த்திய/நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் லீலைகளை ஒரு புத்தகத்தினுள் அடக்கி விட முடியுமா என்ன?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 167

காலனிடமிருந்து காப்பாற்றி அருளுதல்

காசியைச் சேர்ந்த பஹீரெ சாஸ்திரி என்கிற அடியவர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பரம பக்தர். அவர் பல நாட்கள் ஸ்ரீ தத்தரை பிரார்த்தனை செய்ததன் பலனாக அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவர் தன் மகனுக்கு தத்தா என்று பெயர் சூட்டினார். சாஸ்திரி புவா ஜோதிடக் கலையில் சிறந்து விளங்கியதால் அவர் தன் மகனுடைய ஆயுட்காலம் வெறும் 14 ஆண்டுகள் மட்டுமே என்பதை அறிந்து கொண்டார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் மிகுந்த மனவேதனை அடைந்தனர். அவர்கள் ஒரு துறவியை அணுகி ஏதேனும் பரிகாரம் செய்தால் தன் மகன் உயிர் பிழைப்பானா என்று கேட்டதற்கு,

“அவதார புருஷருக்கு சேவைகள் செய்தால், இந்த பேரழிவிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவீர்கள்” என்று கூறினார். **“இந்த காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆத்மாக்கள் இருக்கிறார்களா?”** என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டார். **“நான் சில நாட்களுக்கு முன் அக்கல்கோட்டில் அப்படிப்பட்ட அவதார புருஷரை தரிசனம் செய்தேன். நீங்கள் அங்கு செல்லுங்கள்”** என்று அவருக்கு வழிகாட்டினார்.

சாஸ்திரி புவா தன் மனைவி மற்றும் மகனை அழைத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தவுடன் பேரானந்தம் அடைந்தனர். அவர்கள் நான்கு ஆண்டுகள் அங்கேயே தங்கி ஒருமுகமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். குறிப்பிட்ட பேராபத்து நிறைந்த அந்த நாள் வந்தது. அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் காஸ்-பாகில் அமர்ந்திருந்த போது, இம்மூவரும் தரிசனத்துக்காக வந்தனர். அப்போது பலர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை சூழ்ந்திருந்தனர். சிறுவனுடைய உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அவனுடைய கண்கள் வெளிறி, தொப்பென தரையில் விழுந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி, சாஸ்திரி புவாவை எள் கொண்டு வருமாறு கூறினார். எதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமி எள்ளை கொண்டுவரச் சொல்கிறார் என்பதை அறிந்துகொண்ட புவா, **“ஸ்வாமி, நாங்கள் நான்கு ஆண்டுகளாக உங்களுக்கு சேவைகள் செய்தது இந்த நிகழ்வை தடுப்பதற்குத் தானே! இருப்பினும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது?”** என்று பயத்தில் கதறினார். பெற்றோர்கள் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை பற்றிக்கொண்டு வாய்விட்டு அழுது புலம்பினர். தங்கள் மகனை காப்பாற்றுமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர்.

கருணையின் வடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களிடம், **“ஏன் அழுகிறீர்கள்? சர்க்கரையையும் எள்ளையும் கலந்து இவனுடைய வாயில் போடுங்கள்”** என்று கூறினார். அடுத்த நொடியே அவர்கள் அவ்வாறு செய்தவுடன், ஆஹா! இறந்த மகன் மீண்டும் உயிர் பிழைத்துக் கொண்டான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காலனின் பிடியில் இருந்து அந்த சிறுவனைக் காப்பாற்றி அருளினார். அவர்கள் சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் தங்கள் சொந்த ஊரான காசிக்குச் சென்றனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

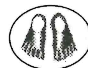
அத்தியாயம் 168

அபயக்கரம்

நாதோபா அக்கல்கோட் அரசின் பொருளாளராக இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். அவர் எவ்வளவு பரபரப்பான வேலையில் இருந்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நினைவில் கொள்வதையும் அவரை தரிசனம் செய்வதையும் தவறவிட்டதில்லை. அவர் மிகுந்த பக்திமானாக இருந்தபோதிலும், நல்லவர்களுக்கும், தீயவர்களுக்கும் இடையே பகை ஏற்படுவது சகஜம் தானே! நாதோபாவுக்கு சில தீயவர்கள் பல தொந்தரவுகளை அளித்து வந்தனர்.

ஒருமுறை அவர்கள் நாதோபாவின் கஜானாவிலிருந்து 2000/- ரூபாய்களை திருடிவிட்டு, மன்னரிடம் சென்று கஜானாவில் 2000/- ரூபாய் குறைவதாக புகார் அளித்தனர். மன்னரும் நிர்வாகியும் கஜானாவை சோதித்துப் பார்த்ததில் 2000/- ரூபாய் குறைவதைக் கண்டுபிடித்து நாதோபாவை கைது செய்தனர். அவர் எவ்வளவோ அழுது கதறிய போதும், அவர்கள் அவர் கூறியது எதையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. திக்கற்றவனுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியைத் தவிர வேறுகதி உண்டோ? நாதோபா மனதார ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவருடைய கதறல்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் காதுகளுக்கு எட்டியது. அவரின் கருணை கடாக்ஷம் நாதோபாவின் மீது பொழியத் தொடங்கியது.

அடுத்த நாளான வியாழக்கிழமையன்று மன்னரும் தாஜிபாவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் கைகைளை கூப்பிக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தனர். **“ஏ! மாதர் சோத், இப்படித்தான் நீங்கள் கஜானாவை சோதனை செய்து எளியவனை துன்புறுத்துவீர்களா? உங்களுக்கு துயரம் வந்து சேரும்”** என்று திடமாகக் கூறினார். இருவரும் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு, “ஸ்வாமி, எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று மீண்டும் மீண்டும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். அவர்கள் அரண்மனைக்குச் சென்று கஜானாவை சோதித்தபோது அதில் ஒரு பைசா கூட குறைவாக இல்லை. இருவரும் தாங்கள் செய்த தவறுக்காக வருந்தினர். நாதோபாவும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்.

தான் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளாசிதான் காரணம் என்பதை நாதோபா புரிந்து கொண்டார். அவருடைய பக்தி பலமடங்காகப் பெருகியது. தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்வதைத் தவிர வேறு பணிகள் செய்யவதில்லை என்று அவர் உறுதி எடுத்துக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நீட்டிய அபயக்கரம் நாதோபாவை முழு சேவகராக மாற்றியது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 169

ஹைதராபாத்தைச் சேர்ந்த லாலா சாஹேப்

லாலா சாஹேப் என்கிற பிராமணர் ஒருவர் நிஜாம் அரசு பணியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் வெண்குஷ்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டி ருந்தார். அவர் மிகுந்த மனவேதனையில் இருந்த போது ஒருவர் அவரிடம் அல்வால் என்னும் ஊரிலுள்ள வேங்கடாசலபதி கோவிலுக்குச் சென்று அனுஷ்டானங்களை கடைபிடித்தால் நிவாரணம் கிடைக்கும் என்று கூறினார். ஹைதராபாத்திலிருந்து 16 மைல்கள் தொலைவில் இருக்கும் அல்வாலில் ஆறு மாதங்கள் தங்கி அனுஷ்டானங்களை கடைபிடித்த போதும் அவருக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. வேறு வழி தெரியாமல் அவர் ஹைதராபாத் வந்து சேர்ந்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு லாலா சாஹேப் அவர் வீட்டின் மேல்தளத்தில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு கனவு தோன்றியது. அதில் வனப்பான அழகு நிறைந்த பசு ஒன்று வந்தது. இந்த பசு எப்படி மேல்தளத்திற்கு வந்தது! என்று எண்ணியவாறே இது கனவா அல்லது நனவா! என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்த பசுவுக்குப் பின்னால் காவி உடை அணிந்த, தெய்வீக ஒளியுடன் கூடிய மஹாபுருஷர் ஒருவர் தோன்றினார். அவரை வணங்கிவிட்டு அவரிடம், **"நீங்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்? இந்த பசு**

யாருடையது? கதவுகள் மூடியிருக்க உங்களால் எப்படி மேல்தளத்திற்கு வர முடிந்தது?" என்று லாலா பல கேள்விகளை அவரிடம் எழுப்பினார். **"பசு என்னுடையதுதான். நான் கானகாபூருக்கும் சோலாப்பூருக்கும் மத்தியில் வசிக்கிறேன். நான் செல்வதற்கு எந்த இடத்திலாவது தடை இருக்கிறதா என்ன? நான் அனைத்து இடங்களுக்கும் ஸ்தூல ரூபத்திலோ அல்லது சூக்ஷ்ம ரூபத்திலோ நான் விரும்பியபடி செல்வேன்"** என்று கூறிவிட்டு மறைந்து விட்டார். உடனே லாலாவின் கனவு கலைந்து விட்டது. இது என்ன விநோதமான ஒரு கனவு! என்று லாலாவுக்கு மிகவும் குழப்பமாக இருந்தது. அவர் அடுத்தநாள் ஒரு துறவியைச் சந்தித்து தன் கனவைப் பற்றி அவரிடம் விவரித்தார். **"நீங்கள் அக்கல்கோட்டுக்குச் செல்லுங்கள். அங்கு ஒரு மஹாபுருஷர் இருக்கிறார். அவர் உங்களை ஆரோக்கியமானவராக ஆக்குவார் என்பதில் எனக்கு எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை"** என்று அவர் கூறினார். தன் கனவிற்கும் இந்த துறவி கூறும் மஹாபுருஷருக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட லாலா, அக்கல்கோட் நோக்கி பயணித்தார்.

லாலா அக்கல்கோட் சென்றடைந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோளப்பாவின் வீட்டில் இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கட்டிலின் மேல் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார், சேவகர்கள் அவரைச் சுற்றி இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் ஒரு கபில பசுவும் இருந்தது. (ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மிகவும் பிரியமான இந்த கபிலப்பசுவின் சமாதி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சமாதி மடத்தின் கோசாலையில் உள்ளது). தான் கனவில் கண்டது இதே மஹாபுருஷரைத்தான் என்பதை லாலா புரிந்து கொண்டார். அஷ்டபாவ(*Bha*)மும் அவருள் எழும்பியது. அவர் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் வழிந்தோடியது. **"ஸ்வாமி, இது என்ன லீலை? உங்கள் சக்தியை என்னால் வர்ணிக்க முடியவில்லை. உங்களுக்கு கோடானு கோடி நன்றிகள் ஸ்வாமி... என்னுடைய 42 கோத்திரங்களும் இன்று தூய்மையாக்கப் பட்டுவிட்டது"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை பலவாறு புகழ்ந்துவிட்டு, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தபின்னர் கைகளை கூப்பியவாறு அமர்ந்து கொண்டார்.

மஹராஜ் அவரிடம், **"ஏ! என்னுடைய பசுவையா நீ அடிக்கிறாய்? நீ அவ்வளவு பலசாலியா?"** என்று கேட்டவுடன் லாலா தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்வதற்காக அவருக்கு அருகிலேயே தங்கியிருந்தார். **"நாய்களுக்கு ரொட்டிகள் இடு"** என்று

மஹராஜ் ஆணையிட்டார். அவ்வாறே அவர் தினமும் செய்து கொண்டிருந்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு லாலாவின் வெண்குஷ்டம் குறையத் தொடங்கியது. பின்னர் அவர் முழுமையாக குணமடைந்து தகதகக்கும் மேனியைப் பெற்றார். மிகுந்த மனநிறைவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமிருந்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு ஹைதராபாத் சென்றடைந்தார்.

ஒருவரின் பூர்வ ஜென்ம கர்மாக்களினால் நோய் ஏற்பட்டு துன்பங்களை அனுபவித்தாலும், கடவுளை மனதார பிரார்த்தனை செய்து கொண்டால் அவர்களுக்கு கனவிலோ அல்லது எவர் மூலமாகவோ கடவுள் சரியான மார்க்கத்தைக் காட்டி அருளுவார் என்பதை இந்த அத்தியாயம் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 170

பெண் குரங்கு - சுந்தரி

பாம்பகர் சாஹேப் சுந்தரி என்கிற பெண் குரங்கை வளர்த்து வந்தார். அது சாதுவான பிராணியாகத்தான் இருந்தது, ஆனால் பின்னாட்களில் அனைவரையும் தாக்கத் தொடங்கி, பின் கடிக்கவும் செய்தது. மேலும் சாஹேபையே இரண்டு-மூன்று முறை கடித்து விட்டது. இது சாஹேபுக்கு மிகுந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தியதால், அதை சுட்டுக் கொன்று விடுமாறு ஆணையிட்டார். இரண்டு காவலர்கள் சுந்தரியை சுட்டு வீழ்த்துவதற்காக சென்ற போது, அது ஓடிச்சென்று கண்டோபாவுக்கு பின்னால் ஒளிந்து கொண்டது. இதை கவனித்த புஜங்கா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, சுந்தரியை காவலர்கள் கொல்லப் போகிறார்கள். நான் அதை இங்கு அழைத்து வரட்டுமா?"** என்று கேட்டார். **"அழைத்து வா"** என்று மஹராஜ் கூறினார்.

புஜங்கா சுந்தரியிடம் சென்று, **"மஹராஜ் உன்னை அழைத்து வரச் சொல்கிறார். என்னோடு வா!"** என்று கூறி அழைத்தவுடன் நாய்க்குட்டி போல

புஜங்காவுடன் சென்றதைப் பார்த்த காவலர்கள் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தவுடன், சுந்தரி அவர் பாதங்களின் மீது உருண்டது! அனைவரும் இந்த காட்சியைக் கண்டு உறைந்து நின்றனர். **“ஏ! குறும்புக்காரி, அனைவரையும் கடித்தாயா? நீ மிகவும் குறும்புக்காரி ஆகிவிட்டாய்! இன்றிலிருந்து நீ எவரையும் கடிக்கக் கூடாது! அப்படி நீ கடித்தால் அடி விழும்”** என்று செல்லமாக கண்டித்துவிட்டு மௌனமானார். பிறகு சுந்தரி எவரையும் கடிக்கவே இல்லை. மஹராஜ் எங்கிருக்கிறாரோ அவருக்கு அருகில் இருக்கும் மரத்தில் சுந்தரி இருப்பாள். சில சமயம் பக்தர்களுடன் இருப்பாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தான் அணிந்து கொண்டிருக்கும் தொப்பியை சுந்தரிக்கு அணிவிப்பார், அவர் கழுத்தில் சூடியிருக்கும் மாலையை அவளுக்கு அணிவிப்பார், இனிப்புகள் வழங்குவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி எப்போதும் சுந்தரியுடன் விளையாடிக் கொண்டே இருப்பார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு சுந்தரி இறந்துவிட்டது! பேரதிர்ஷ்டம் வாய்ந்த ஜந்து! அக்கல்கோட் வாசிகள் முறையாக ஈமச்சடங்குகள் செய்து, அவளை பூக்களால் அலங்கரித்து புதைத்தனர்.

ஜந்துக்களாக இருப்பினும், மனிதர்களாக இருப்பினும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் பாதங்களை அடைக்கலம் அடைந்தால் அவர்களுடைய தலையெழுத்து முழுமையாக மாறிவிடும் என்பது திண்ணம். அனைத்து மனிதர்களும் ஏதாவது ஒரு கவலையோடுதான் இருக்கிறார்கள். ஒன்று உடலாலோ அல்லது மனத்தாலோ துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். பூர்வஜன்ம தொடர்பினால் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் ஈர்க்கப்பட்டு, தங்கள் துன்பங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் சமர்ப்பணம் செய்யும் போது, அவர்களின் கவலைகளிலிருந்து விடுபடுகின்றனர். **“சரியான தருணம் வருவதற்குள் அவசரப்பட்டால் அனைத்துமே வீண்தான்”** என்று துக்காராம் கூறுகிறார். அகங்காரத்தை தள்ளிவிட்டு, மனதாலும் உடலாலும் எந்தவித அவநம்பிக்கையும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு சேவைகள் செய்தால் நம் அனைவருடைய வாழ்க்கையும் முன்னேற்றம் அடையும் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 171

மல்லிகார்ஜுனரும் நானே!

புனேயைச் சேர்ந்த நந்தாராம் சுந்தர்ஜி கட்டுமானத் தொழில் நடத்தி வந்தார். அவருடைய சுக்கிலச் சுரப்பி (*prostate gland disease*) பாதிக்கப்பட்டு வலியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பல வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் அவருக்கு எதுவும் கை கொடுக்கவில்லை. அதனால் மிகுந்த விரக்தியில் இருந்தார். அவர் ஒருநாள் பாலகிருஷ்ண ஜோஷிக்கு அறிமுகமானார். **"அக்கல்கோட்டில் உள்ள ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நீங்கள் தரிசனம் செய்தால் உங்கள் நோயிலிருந்து நிவாரணம் பெறுவீர்கள்"** என்று ஜோஷி அவரிடம் கூறினார். **"நானும் அவர் ஒரு மஹாபுருஷர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவருடைய விபூதி இருந்தால் எனக்கு பூசிவிடுங்கள். எனக்கு சிறிது நிவாரணம் கிடைத்தவுடன் அவரை நேரில் சென்று தரிசனம் செய்கிறேன்"** என்று நந்தாராம் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் விபூதியை பூசிக் கொண்ட அந்த இரவு அவருக்கு சிறிது வலி குறைவாக இருந்தது, நல்ல நிம்மதியாக உறங்க முடிந்தது.

அடுத்த நாள் விடியற்காலையிலேயே அவர் அக்கல்கோட் நோக்கி புறப்பட்டார். அவர் அங்கு பாலகிருஷ்ண ஜோஷியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு அனைவருக்கும் உணவு மற்றும் உடை தானம் செய்தார். தாராளமாக செலவு செய்து பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்தார். சில நாட்களில் அவருடைய உடல்நிலை நல்ல முன்னேற்றம் அடையத் தொடங்கியது.

நந்தாராம் திங்கட்கிழமைகளில் ஒரு அனுஷ்டானம் கடைபிடிப்பது வழக்கம், அதன் பொருட்டு அவர் மல்லிகார்ஜுனரை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றார். அந்த கோவிலின் பிரகாரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அமர்ந்திருந்தார். ஜோஷியும் நந்தாராமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு கோவிலுக்குள் சென்றனர். அங்கு சங்கரருக்குப் பதிலாக இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியைக் கண்டனர். இருவரும் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்து, **"மூவுலகங்களையும் ஆளும் அரசரே! எங்கும் நிறைந்திருப்பவரே! பிரமாண்டத்தை தன்னுள் அடக்கி ஆள்பவரே! அன்பு மற்றும் கருணை நிறைந்தவரே! துக்கங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி**

அருளும் கருணைக்கடலே!" என்று பலவாறு புகழ்ந்து வணங்கினர். எட்டு சாத்வீக பாவங்களும் ஒன்று சேர அவர்களுக்கு உண்டாகி, முழுமையாகத் தங்களை சமர்ப்பணம் செய்து பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். **"ஸ்வாமி, எப்போதும் உங்களுக்கு சேவைகள் செய்ய எங்களுக்கு நீங்கள் அனுமதி அளிக்க வேண்டும்"** என்று கேட்டுக்கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் கருணை கொண்டு சம்மதம் தெரிவித்தார். நந்தாராம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நைவேத்யத்திற்காக 10/- ரூபாய் அளித்து வந்தார். இவ்வாறு நந்தாராம் சுந்தர்ஜியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஆசீர்வதித்து புண்ணியவான் ஆக்கினார்.

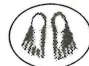
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 172

புனேவைச் சேர்ந்த அப்பா சாஹேப் சபனீஸ்

புனேவைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ அப்பா சாஹேப் மிகுந்த செல்வந்தர். அவரும் அவருடைய மனைவியும் பிசாசு தொந்தரவினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் பிசாசின் பிடியில் இருக்கும் போது நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்கள் வரை கூட அன்னம் தண்ணீர் இல்லாமல் இருப்பார்கள். அவர்கள் இந்த பாதிப்பில் இருந்து நிவாரணம் பெறுவதற்காக வாரக் கணக்காக ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் பாராயணம் செய்வது, பஞ்சாக்ஷரி அனுஷ்டிப்பது போன்ற பல அனுஷ்டானங்களை கடைப்பிடித்தும் அவர்களுக்கு எந்தவித பயனும் இல்லை. இறுதி பட்சமாக நான்கு நபர்களுடன் கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருக்கு சேவைகள் செய்வது என்று முடிவெடுத்தனர். வழியில் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தவுடன், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றனர்.

அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கர்னல்காரின் வீட்டில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தேஜஸ் நிறைந்த உருவத்தை கண்டவுடன் சபனீசின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு தேங்காய் மற்றும் பழங்களை சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். **"ஸ்வாமி, நாங்கள்**

இந்த நோயிலிருந்து விடுபடுவதற்காக கானகாபூருக்கு பயணிக்கிறோம். தாங்கள் எங்களை அதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். **"அங்கு நீங்கள் செல்ல வேண்டாம், நான் அதை தகர்த்தெறிகிறேன்"** என்று கூறியவுடன் அவர்கள் அக்கல்கோட்டிலேயே ஐந்து வருடங்கள் தங்கி, மிகுந்த சிரத்தையுடன் பாதுகை அபிஷேகம், ஸ்ரீ குரு சரித்திர பாராயணம், பிக்ஷை எடுப்பது, ஆல மரத்தை இருவரும் சுற்றுவது போன்ற அனுஷ்டானங்களை கடைப்பிடித்து வந்தனர்.

ஒருநாள் அந்த பிசாசு மிகவும் ஆக்ரோஷமாகி, **"இந்த அனுஷ்டங்களினால் என்ன நடக்கப் போகிறது? நான் என்ன இந்த வழிமுறைகளால் சென்று விடுவேனா என்ன? நான் அவனை கொன்று விடுவேன். அவன்தான் நான் பிசாசாக அலைவதற்குக் காரணம்"** என்று அலறிக்கொண்டே இருந்தது. மஹராஜை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றால், அவருடைய ஒளிபொருந்திய மேனியை சபனீஸால் தரிசனம் செய்ய முடியாது, ஆரத்தியிலும் கலந்துகொள்ள முடியாது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்த பின் பிசாசு கொஞ்சம் சாந்தமாகி, **"நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்? என்னால் இதற்கு மேல் அடியை தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை"** என்று கெஞ்சி அழுதது. ஐந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு சபனீஸை விட்டு விலகியது. அவரின் ஆரோக்கியம் சீரானது. பின்னர் அவர் அக்கல்கோட்டிலியேயே தங்கி தன் வக்கீல் தொழிலை மேற்கொண்டார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அவருக்கு தொல்லைகள் ஆரம்பமானது. ஒருநாள் அவர் மஹராஜிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, என்னை மீண்டும் சாத்தான் தொந்தரவு செய்கிறது"** என்று கூறியவுடன், **"நீ ஏன் மீண்டும் வந்து தலையிடுகிறாய்?"** என்று கேட்டார். இந்த வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் சபனீஸ் தன் வக்கீல் தொழிலை நிறுத்திவிட்டு, தான் சம்பாதித்த பணம் முழுவதையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் சேவைகளுக்காக செலவழித்தார். ஒருநாள் சபனீஸுடைய தாயார் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் வந்து, **"சரஸ்வதிக்குத்தான் (சபனீசின் மனைவி) குழந்தைகள் இல்லையே, ஜமீன்தார் பதவியினால் எந்த பயனும் இல்லை"** என்று வருத்தத்துடன் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். **"குழந்தை கண்டிப்பாக பிறக்கும். போ!"** என்று கூறிவிட்டு ஒரு தேங்காயை அவள் மடி மீது போட்டார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அப்பெண்ணுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு சபனீஸ் தன் சொந்த ஊருக்கு சென்றாலும், எப்போதும் அக்கல்கோட் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

அக்கல்கோட்டில் ஒரு வீடு வாங்கி அதில் தங்குவதற்கான அனைத்து வசதிகளையும் செய்து வைத்திருந்தார். அவர் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பஜனைகள் செய்வதிலேயே மும்மரமாக இருப்பார். இவ்வாறு அனைத்து விதத்திலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சபனீசின் குடும்பத்தை ஆசீர்வதித்து, தனக்கருகிலேயே வைத்துக்கொண்டார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 173

மூழ்கிய கப்பலை மீட்டெடுத்தல்

மும்பையில் உள்ள தானே பகுதியைச் சேர்ந்தவர் லக்ஷ்மன். அவரிடம் வர்த்தக கப்பல் இருந்தன. ஒருமுறை பலமான புயல் காற்று வீசிய போது, அவருடைய கப்பல் ஒன்று மூழ்கிவிடும் நிலை உண்டானது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் இருந்து மீள வேண்டுமானால் கடவுளின் துணை இருந்தால் மட்டுமே சாத்தியம் என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார். லக்ஷ்மன் முன்பே இரண்டு-மூன்று முறை அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்திருக்கிறார். அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அபார சக்திகள் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் மனதில் இருத்திக் கொண்டு அவர் நாமத்தைக் கூறத் தொடங்கினார். **"அக்கல்கோட் தாயே! எங்களை காப்பாற்ற ஓடி வர மாட்டாயா? கப்பல் மூழ்கி விடும் போலிருக்கிறதே! உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை"** என்று அழுது புலம்பினார்.

இவ்வாறு அங்கு நடந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் அக்கல்கோட்டில் சோளப்பாவின் வீட்டில் உள்ள கட்டிலின் மேல் அமர்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி எழுந்து நின்று கொண்டார். தன் வலது கையை மேலிருந்து கீழ் சுழற்றிக் கொண்டே **"ஹூ ஹூ ஹூ"** என்று ஒருவிதமான ஓசை எழுப்பினார். பின்னர் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டார். சில நிமிடங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கைகளில் இருந்து தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டே இருந்தது. அவரைச் சுற்றிருந்த சேவகர்கள் அந்தத் தண்ணீரை சுவைத்துப் பார்த்த போது, அது உப்பு கரித்தது.

அனைவரும் இந்த காட்சிகளை வினோதமாக பார்த்து விழித்தனர். **"மஹராஜ் உங்கள் கைகளிலிருந்து உப்புத்தண்ணீர் எப்படி வருகிறது?"** என்று சேவகர்கள் கேட்டதற்கு **"நான் ஒரு கப்பலை கடலில் மூழ்குவதில் இருந்து தூக்கி எடுத்தேன்"** என்று பதிலளித்தார். இந்த பதிலை அங்கிருந்தவர்கள் எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சி இங்கு அக்கல்கோட்டில் அரங்கேறிய அதே நேரத்தில் கடலில் திடீரென காற்றின் அளவு குறைந்து, கப்பல் மேலே எழும்புவது போல் அனைவருக்கும் தோன்றியது. தண்ணீர் முழுமையாக வடிந்தவுடன், அனைவரும் பத்திரமாக கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

லக்ஷ்மன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் நன்றி செலுத்துவதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்ய தன் குடும்பத்துடன் அக்கல்கோட் வந்தார். தனக்கு நடைபெற்ற அனுபவங்களை அனைவருடனும் பகிர்ந்து கொண்டார். இந்த அதிசயம் நிறைந்த நிகழ்ச்சியை கேட்டு அனைவரும் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி அன்று ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டார் என்பதையும் புரிந்து கொண்டனர்.

ஒருவருக்கு பேராபத்துகள் நிகழும் சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தம் மனதில் இருத்தி முழுமையான நம்பிக்கையுடன் பிரார்த்தனை செய்தால், எவ்வளவு பெரிய ஆபத்துகளிலிருந்தும் மீண்டு வரலாம் என்கிற நம்பிக்கையை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு உணர்த்துகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 174

சேவைக்கான பரிசு

மார்வாடி இளைஞன் ஒருவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பெற்றோர்கள் மற்றும் சொந்தபந்தங்கள் பலரும் அவனை மீண்டும் வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்து பல கடிதங்கள் போட்டும், அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை விட்டு வருவதாக இல்லை. மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு அவனுடைய தந்தையும், மாமாவும் அவனை அழைத்து செல்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தனர்.

ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரும் சோளப்பாவை சந்தித்து தங்கள் வீட்டு பிள்ளையை வீட்டுக்கு அனுப்ப ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஆணையிட வேண்டும், அதை அவரிடம் தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். **“மஹராஜ், மார்வாடி தன் மகனை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்கிறார். உங்கள் விருப்பத்தை தெரிவியுங்கள்”** என்று சோளப்பா கேட்டுக் கொண்டார். மஹராஜ் அந்த மார்வாடி இளைஞனைப் பார்த்து, **“உன் வீட்டுக்குச் செல். பிறகு இங்கு வரலாம்”** என்று கூறினார். அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை வணங்கிவிட்டு நைவேத்தியம் படைத்தனர். பின்னர் ஊருக்கு கிளம்புவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்யலாம் என்று வந்தபோது அவர் தலித் குடியிருப்பில் இருந்தார். அங்கு சென்று அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **“ஸ்வாமி, நாங்கள் எங்கள் பிரதேசத்திற்கு கிளம்புகிறோம்”** என்றனர். அந்த இளைஞனோ மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்துவிட்டு, **“நான் இந்த பாதங்களை விட்டு பிரிந்து செல்கிறேன். அன்புகூர்ந்து உங்கள் பாதங்களின் தரிசனத்தை எனக்கு அவ்வப்போது அளிக்கவேண்டும். எனக்கு பிரசாதம் அளியுங்கள் ஸ்வாமி..”** என்று பிரிய மனமில்லாமல் வேண்டிக்கொண்டான். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“இங்கு கொடுக்கல்-வாங்கல் வியாபாரம் நடக்கவில்லை. உனக்கு பிரசாதம் வேண்டுமென்றால் அங்கு குவிந்து கிடக்கும் எலும்புத் துண்டுகளில் நான்கினை எடுத்துக் கொள்”** என்று கூறினார். மார்வாடி இளைஞன் மிகுந்த பயத்துடன் நான்கு எலும்புத் துண்டுகளை எடுத்து ஒரு துணியில் முடிந்து கொண்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றடைந்தான். அதை அப்படியே வைத்து விட்டு அடுத்த நாள் காலையில் வந்து பார்த்தபோது, அந்த துணியின் எடை அதிகரித்திருந்தது. பிரித்து பார்த்தபோது, 5 கிலோ எடையுள்ள தங்கக் கட்டிகள் இருந்தன. மூன்று வருடங்கள் சேவைகள் செய்ததற்கான வெகுமதி அந்த இளைஞனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

மீண்டும் அந்த இளைஞன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தான். அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் 10 தோலாக்கள் தங்கத்தை வைத்துவிட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு, நடந்த அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் சேவகர்கள் அனைவரிடமும் தெரிவித்தான். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்வதையே முழுநேர வேலையாக ஆக்கிக் கொண்டான். சொர்ணமயமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் இருந்து அவருக்கு சேவைகள் செய்வதைக் காட்டிலும் மற்ற அனைத்தும் அற்பமே என்பதை அந்த இளைஞன் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 175

குரு வாக்கே திருவாக்கு

ஒரு நாள் சீமா என்கிற பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தாள். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு கிணற்றின் அருகே அமர்ந்து கொண்டு அதன் சுவற்றில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். சீமா கையில் வைத்திருந்த பாத்திரத்தை வாங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கிணற்றுக்குள் போட்டுவிட்டார். சீமா அழுதுகொண்டே, **"மஹராஜ், நான் இப்போது எப்படி தண்ணீர் அருந்துவது?"** என்று கேட்டாள். **"கிணற்றுக்குள் குதித்து பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்"** என்று மஹராஜ் கூறிய அடுத்த நொடியே எந்தவித மறு யோசனையும் இல்லாமல் அவள் கிணற்றுக்குள் குதித்துவிட்டாள். இதுவே குருபக்தி!

அவளை காப்பற்றுவதற்காக சிலர் கிணற்றுக்குள் குதிக்க முற்பட்டபோது, **"அவளை யாரும் வெளியே கொண்டு வர வேண்டாம்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறிவிட்டார். **"மஹராஜ், சீமா மூழ்கி விட்டாள். அவளுடைய உடலை வெளியே எடுக்க வேண்டாமா?"** என்று அவர்கள் கேட்டதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி பலமாக சிரித்துக் கொண்டே, **"அந்த விதவை சாகமாட்டாள். இப்போது வெளியே வந்து விடுவாள்"** என்று கூறினார். அவ்வாறே சீமா சிரித்துக் கொண்டே தன் பாத்திரத்துடன் வெளியே வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தாள். இக்காட்சியைக் கண்ட அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.

இது போன்ற லீலைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவ்வப்போது நிகழ்த்துவார். ஒரு பக்தனுக்கும் குருவுக்கும் இடையே எப்படிப்பட்ட உறவு இருக்க வேண்டும், குருவாக்கின் மகிமை போன்ற ஆழ்ந்த விஷயங்களை அனைவருக்கும் பிரவசனம் செய்யாமல், இது போன்ற லீலைகள் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி விளக்கினார். இவற்றை சிலர் புரிந்து கொண்டு உன்னத நிலையை அடைந்தனர். சிலரோ இதை மாயாஜாலமாகக் கண்டு களித்தனர். எவனொருவன் ஏன் என்கிற கேள்வியை தனக்குள் ஸ்தாபிக்கிறானோ, அதற்கான பதிலைத் தேடி அலைகிறான்! அவன் குருவின் வழிகாட்டுதலோடு பதிலைத் தேடும் போது, அவன் பாதை சுலபமாகிவிடுகிறது. குருவின் வாக்கை மீறாமல், அவர் அவனது வாழ்வில் நிகழ்த்தும் ஒவ்வொரு நல்ல மற்றும் தீய நிகழ்வுகளை குருவின் சங்கல்பம் என்று

உணர்ந்து நடந்து கொள்பவனே உண்மையான சீடனாகிறான். அப்படிப்பட்டச் சீடனை புடம் போட்ட தங்கமாக மாற்ற குரு பல்வேறு சோதனைகளை அளிக்கிறார். அவை அனைத்தையும் வென்று வருபவனை குரு சொக்கத் தங்கமாக மாற்றிவிடுகிறார்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 176

சாதுர்மாஸ்யத்தில் மழை இல்லை

ஒரு வருடம் சாதுர்மாஸ்யம் முழுவதும் மழை பெய்யவில்லை. அதனால் தண்ணீர் தட்டுப்பாடு பிரச்சனை தலைவிரித்தாடியது. ஏதாவது ஒரு வழியில் தண்ணீர் பஞ்சத்தை தீர்க்க ஊரெங்கும் மக்கள் அனைவரும் அனுஷ்டானங்கள் கடைபிடிப்பது, ஹோமங்கள் செய்வது, சங்கரருக்கு அபிஷேகம் செய்வது போன்றவற்றை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும் மழை பெய்வதற்கான சுவடே தெரியவில்லை.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஜேஹுர் என்கிற ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். மழை வேண்டி அந்த ஊரில் இருந்த காசி விஸ்வநாதருக்கு தொடர்ந்து அபிஷேகங்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர். பின்னர் தன் சேவகர்களுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வல்சங் என்கிற இடத்திற்குச் சென்றார், அங்கும் அனுஷ்டானங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அந்த ஊரிலிருந்த மக்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை வரவேற்று ஸ்ரீ சங்கரரின் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். **"மஹராஜ், எப்போது மழை பொழியும்?"** என்று அனைவரும் கேட்டனர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி, சிவலிங்கம் மற்றும் கணேஷ மூர்த்தி இருந்த கற்பகிரகத்திற்குள் நுழைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை வசைபாடிவிட்டு, **"ஏன் மழை பொழிய வைக்கவில்லை? உங்களுக்கு என்ன தானியங்கள் வேண்டுமா?"** என்று கேட்டு விட்டு ஒருவரை தானியங்களைக் கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டார். அதை எடுத்து சிலைகளின் மீது வாரி இறைத்தார். பின்னர் சரயி என்கிற ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார். அரை மணிநேரத்திற்குப் பிறகு வானம் வெகுவாக இருட்டிக் கொண்டு, காற்று வீசத் தொடங்கியது. மிகப் பெரிய கருமையான மேகம்

ஒன்று தென்பட்டது. உடனே இடி மின்னலுடன் பலத்த மழை பொழியத் தொடங்கி, மூன்று நாட்கள் வரை தொடர்ந்தது. அந்த ஊர் மட்டுமல்லாமல், அவ்வூரைச் சுற்றிலும் 60 மைல்களுக்கு அதே போல் மழை பொழிந்தது. மக்கள் அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தனர். அவர்கள் சந்தோஷத்தில் ஆரத்தி எடுத்து, விதவிதமான நைவேத்தியங்களை படைத்தனர். **"சச்சிதானந்தப் பிரபு! பிரபஞ்சங்களின் தலைவரே! அனாதரட்சகரே! கருணைக்கடலே! நீங்கள் மழை பொழிய வைத்துவிட்டீர்கள்! தானியங்களுக்கு பலனை அளித்துவிட்டீர்கள்! ஸ்வாமி, உங்களுடைய கருணையினால் பஞ்சம் இப்போது முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. இனி விளைச்சல் நல்ல முறையில் நடைபெறும்"** என்று சந்தோஷத்தில் வாயாரப் புகழ்ந்தனர்.

பஞ்சபூதங்களும் தன் கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டினார். அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகனின் இசைவு இல்லாமல் ஒரு துரும்பு கூட அசையாதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 177

ஜுன்னரைச் சேர்ந்த சாகு

புனேவுக்கு அருகில் உள்ள ஜுன்னர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த சாகு என்கிற பெண்மணி குஷ்டரோகத்தினால் பாதிக்கப் பட்டிருந்தாள். நோயின் தாக்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது, எந்தவித வைத்திய முறைகளும் பலன் அளிக்காத காரணத்தால் அவள் வேதனையில் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் சரண்தாஸ் என்கிற துறவி அவளிடம் பிக்ஷைக்காக வந்திருந்தார். அவரிடம் தன் நிலைமையை அவள் கூறிய போது, **"அம்மா, அக்கல்கோட்டில் ஸ்வாமி சமர்த்தர் என்கிற சக்தி வாய்ந்த துறவி ஒருவர் இருக்கிறார். அவரை தரிசனம் செய்தாலே உங்கள் நோய் குணமாகிவிடும்.**

நேரத்தை வீணடிக்காமல் உடனடியாக அவரை தரிசனம் செய்ய கிளம்புங்கள்" என்று வழிகாட்டினார்.

சாகு தன் மகளை அழைத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தாள். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கண்டோபா கோவிலில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு கைகளை கூப்பியவாறு அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். **"சாகு! நீ மலை அளவு கஷ்டத்தை அனுபவித்து விட்டாய். சரண்தாஸ் கூறியபடி நீ இங்கு வந்தது நல்லதாயிற்று. இந்த வெள்ளைக் கல்லை இழைத்து உன் உடல் முழுவதும் பூசிக் கொள்"** என்று கூறி அவளை ஆசீர்வதித்தார். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டே, பிக்ஷை எடுத்து சாப்பிட்டு வந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு தீர்த்த பிரசாதத்தை பெற்றுக் கொள்வாள். வெள்ளைக் கல்லை இழைத்து உடல் முழுவதும் பூசிக் கொள்வாள். ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அவள் உடல் பொன் மேனியாக மாறியிருந்தது. நோய் முற்றிலும் குணமாகியிருந்தது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றாள்.

எளியோரின் கஷ்டங்களை நீக்கி அருள்வதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட சிறந்த ரட்சகர் எவருமில்லை. அதனால்தான் அனைவரும் அவரை அனாதைகளின் தாய் என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 178

பசியைத் தணித்தல்

அன்னபூரணியின் விருந்தோம்பல்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கோணாலி என்கிற கிராமத்திற்கு அருகில் இருக்கும் காட்டில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சீடர்கள் இருந்தனர். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி காலையிலிருந்து உணவேதும் சாப்பிடாமல் தொடர்ந்து பயணத்திலேயே இருந்தார். அனைத்து சீடர்களும்

பசியால் வாடிக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஏதாவது ஒரு மரத்தின் கீழ் இளைப்பாறினால், தாங்கள் உணவு தயாரிப்பதாகக் கூறினர். **“அன்னபூரணி உங்களுக்கு உணவளிப்பாள். வாருங்கள்!”** என்று கூறியவாறே அடர்ந்த வனப்பகுதியில் சென்று கொண்டிருந்தார்.

சூரியன் மறையத் தொடங்கியது. ஸ்ரீபாத பட் தரையில் படுத்துக் கொண்டு, **“எங்களால் பசியைத் தாள முடியவில்லை. எங்கள் உயிரை எடுத்துவிட்டு நீங்கள் கிளம்புங்கள்”** என்றார். உடனே மஹராஜ் ஒரு மாமரத்தின் கீழ் நின்று கொண்டார். சேவகர்கள் அந்த இடத்தை சுத்தம் செய்து சமையல் செய்வதற்காக ஆயத்தம் செய்தனர். தண்ணீர் கொண்டுவர ஒரு மைலுக்கு அப்பால் செல்ல வேண்டும், ஸ்ரீபாத பட்டும் மற்ற சில சேவகர்களும் தண்ணீர் கொண்டு வந்தனர். மஹராஜிடம் ஏதாவது சாப்பிடும்படி அவர்கள் கேட்டதற்கு, **“நீங்கள் அனைவரும் முதலில் சாப்பிடுங்கள். பிறகு நான் சாப்பிடுகிறேன்”** என்று கூறினார். **“மஹராஜ், இந்த இரவில் இவ்வளவு நபர்களுக்கு எப்படி உணவு கிடைக்கும்!”** என்று ஸ்ரீபாத பட் கவலையுடன் வினவினார். **“வயலுக்கு அந்தப் பக்கம் செல். அன்னபூரணி உணவுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்”** என்று கூறினார். **“அங்கு யார் இந்த நேரத்தில் உணவுடன் காத்திருக்க முடியும்!”** என்று சில சேவகர்கள் சந்தேகத்துடன் வினவிய போதும், ஸ்ரீபாத பட் எந்தவித மறுயோசனையும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறிய இடத்திற்கு விளக்குகளை ஏந்திக் கொண்டு சென்றார்.

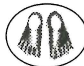
ஆஹா என்ன ஒரு அற்புதம்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியபடியே சற்று தூரத்தில் ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் சென்று, **“ஊருக்குள் செல்வதற்கு எவ்வளவு தூரம் செல்லவேண்டும்? அங்கு சென்றால் ஏதாவது உணவு கிடைக்குமா?”** என்று ஸ்ரீபாத பட் விசாரித்தார். **“நல்லவேளை நீங்கள் அனைவரும் வந்தீர்கள். என் ஊரிலிருந்து சிலர் வருவதாகக் கூறியிருந்தனர். அவர்கள் வராததால் அவர்களுக்காக சமைத்த உணவுகள் அனைத்தும் வீணாகிவிடுமோ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். தயவுசெய்து நீங்கள் இந்த உணவையும் தண்ணீரையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”** என்று விருந்தோம்பல் செய்தாள். சாதம், பருப்பு, ரொட்டி, நெய், காய்கறிகள் கொண்ட விருந்தை அவர்களிடம் அளித்தாள். **“இந்த இரவு நேரத்தில் நீங்கள் எப்படி இங்கு தனிமையில் இருப்பீர்கள்? எங்களுடன் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்யுங்கள்”** என்று ஸ்ரீபாத பட் அழைத்தார். **“என்னுடைய நமஸ்காரங்களை அவருக்கு தெரிவியுங்கள். என்னுடைய பெயர் அன்னபூரணி. நான் இன்னொரு சமயம் அவரை தரிசனம் செய்ய வருகிறேன்.நீங்கள் கிளம்புங்கள்”** என்று கூறி அனுப்பி

வைத்தாள். ஸ்ரீபாத பட்டும் மற்ற சேவகர்களும் தங்கள் நன்றியை தெரிவித்து விட்டுக் கிளம்பினர். சற்று தொலைவு சென்ற பின்னர் ஸ்ரீபாத பட் அந்த பெண்ணைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, அவள் அந்த இடத்தில் தென்படவில்லை. இது அனைவருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது!

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் உணவுகளை கொண்டு வந்து நைவேத்தியம் செய்து விட்டு, அனைவரும் வயிறார உண்டனர். பாபா ஜாதவ் உணவுக்குப் பின் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, **"ஸ்வாமி, அந்தப் பெண் யார்? அவள் எங்கிருந்து வந்தாள்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"அவள் என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்"** என்று கூறினார். அனைவருக்கும் வந்து உணவளித்தது அன்னபூரணி தேவிதான் என்பதை புரிந்து கொண்டனர். **"அன்னபூரணியை அல்லவா தரிசனம் செய்திருக்கிறோம்! அதைக் கூட புரிந்துகொள்ள முடியாத முட்டாளாக இருந்திருக்கிறோமே"** என்று அனைவரும் தங்களை நொந்து கொண்டனர். **"ஸ்வாமி, இந்த பாத்திரங்களை என்ன செய்வது?"** என்று கேட்டதற்கு, **"அவை அனைத்தும் உங்களுடையதுதான்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறிவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் கருணைக்கு எல்லைதான் ஏது! தன் பக்தனுக்கு பசி வந்தால் அன்னபூரணியையே ஆணையிட்டு உணவளிக்கச் செய்துவிடுவாரே!

குகுபாய் ஜமீன்தார் அளித்த பொரி உருண்டை

ஒரு முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் சாடன் டுதானி என்கிற ஊருக்கு சுமார் 150 சேவகர்களுடன் சென்றிருந்தார். அந்த ஊரில் இருந்த ஒரு சிறிய குன்றின் மேல் ஒரு பக்கிரி வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் அவருடன் அந்த குன்றிலேயே தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சோளப்பா ஒரு உணவுத் தட்டை தன் மகன் கிருஷ்ணப்பா மூலம் கொடுத்தனுப்பி இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த பக்கிரியையும் அழைத்து உணவை பகிர்ந்து கொண்டார். அப்போது சேவகர்கள், **"மஹராஜ் பசியில் எங்கள் உயிர் போய்க்கொண்டிருக்கிறது"** என்று கூறியவுடன் **"ஏன் பசியால் சாகவேண்டும்? உங்கள் வயிறுமுட்ட பொறி உருண்டை சாப்பிடலாம்"** என்று கூறினார். அப்போது உடனே குகுபாய் ஜமீன்தார் தன் மகனுக்கு மொட்டை அடிப்பதற்காக தன் குடும்பத்துடன் ஹைதராபாத்தில் இருந்து அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு கைகளை கூப்பியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். மஹராஜ் அவரிடம், **"என் குழந்தைகள் பசியாக இருக்கிறார்கள்"** என்று கூறியவுடன் அனைவருக்கும் குகுபாய் ஜமீன்தார் தாராளமாக பொரி உருண்டைகளை வழங்கினார். அடுத்த நாள் அவருடைய மகனுக்கு மொட்டை

அடிக்கும் விழா இனிதே நடந்து முடிந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு, அனைத்து சேவகர்களுக்கும் தாராளமாக தக்ஷிணை வழங்கினார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

உணவோ பொன்னோ பொருளோ ஞானமோ, தன் பக்தனின் தேவை என்ன என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொண்டு அதற்கு ஏற்றார் போல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களுக்கு வழங்கி விடுவார். நாம் அவரிடம் ஒன்று கேட்டால் பலமடங்காகக் கொடுப்பதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு நிகர் வேறெவருமுண்டோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 179

பல்லக்கின் பாரம் குறைந்தது

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கேத் என்கிற ஊரில் இருந்து அக்கல்கோட்டிற்குப் புறப்பட்டார். அப்போது பலத்த மழை பொழிந்தது, மண்ணுடன் கூடிய காற்று பலமாக வீசியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி பல்லக்கினுள் அமர்ந்திருந்தார்,அதைச் சுமப்பதற்கு ஆறு நபர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். பலத்த மழை காற்று பல்லக்கு தூக்கிகளுக்கு மிகுந்த சிரமத்தை ஏற்படுத்தியது. ஸ்ரீபாத பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **“மஹராஜ், பல்லக்கு மிகவும் பாரமாக இருக்கிறது. எங்களால் நடக்கவே முடியவில்லை”** என்று கூறியவுடன் கருணை கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி மழையின் வேகத்தைக் குறைத்தார். பின்னர் சேவகர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஒரு குதிரையின் மேல் அமர்த்தி அழைத்துச் சென்றனர். அந்த குதிரை மிகவும் சிறியதாக இருந்ததால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கால்கள் தரையில் பட்டது. **“ஸ்வாமி மஹராஜ், நீங்கள் பல்லக்கிலேயே அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் பல்லக்கின் பாரத்தை குறைத்து விடுங்கள்”** என்று கேட்டுக் கொண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வாய்விட்டு வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார். பக்தர்களின் சிறுசிறு பிரார்த்தனைகளையும், விருப்பங்களையும் கூட நிறைவேற்றுபவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பல்லக்கின் பாரத்தைக் குறைத்து அருளினார். மென்மையான மலர் அந்த பல்லக்கினுள் அமர்ந்திருப்பது போன்ற உணர்வை அனைத்து சேவகர்களும்

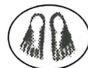

உணர்ந்தனர்.

சேவகர்கள் அனைவரும் '**ஜய ஜய**' என்கிற கோஷத்துடன் கானகாபூர் வந்தடைந்தனர். அன்று அங்கு தங்கிவிட்டு அடுத்தநாள் காலையில் வாடி என்கிற ஊரை சென்றடைந்தனர். அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு உண்பதற்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. மதியத்திற்கு மேல் கம்பை மாவாக அரைத்து ரொட்டி செய்து சாப்பிட்டனர், இருப்பினும் காய்கறி எதுவும் கிடைக்கவில்லை. **"மஹராஜ், நாம் அக்கல்கோட் சென்றுவிடலாம். இங்கு கம்பு கூட கிடைக்கவில்லை"** என்று சேவகர்கள் கூறினர். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவற்றைப் பற்றி எதுவும் தன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. **"ஸ்வாமி, நாளை நாம் உபவாசம் இருக்க வேண்டியதுதானா!"** என்று மஹாதேவ் பட் கேட்டார். **"எதற்கு உபவாசம் இருக்க வேண்டும்? வயிறுமுட்ட நெய்யால் செய்த இனிப்புகளை சாப்பிடலாம்"** என்று கூறினார்.

அடுத்தநாள் காலையில் மொஹலாயில் இருந்து மஹாருத்ர ராவ் தன் குடும்பத்துடன் க்ஷேத்ராடனமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசிக்க வந்தார். அவர் 150 க்கும் மேல் இருந்த அனைத்து சேவகர்களுக்கும் உணவு தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம் செய்த பின்னர் ஆரத்தி காண்பிக்கப்பட்டு, அவருக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்பட்டது. அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறப் பட்டது. திருப்தியுடன் வயிறுமுட்ட சாப்பிட்ட சேவகர்கள் அனைவரும் நிம்மதியாக உறங்கினர். அன்று இரவு திருடர்கள் சிலர் வந்து அனைவருடைய பொருட்களையும் களவாடி சென்று விட்டனர். திடீரென ஸ்ரீ குரு பலமாக சிரிக்கத் தொடங்கினார். அந்த சத்தம் கேட்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் விழித்துக் கொண்டு, **"ஸ்வாமி, ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"திருடர்கள் அனைத்தையும் கொண்டு சென்றுவிட்டனர். இப்போது அனைவரும் பஜனை செய்யுங்கள்"** என்று கூறிக்கொண்டே சிரித்தார்.

ஸ்ரீபாத பட் தங்கள் பொருட்கள் அனைத்தையும் எங்கு சென்று தேடுவது? என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கேட்டதற்கு, **"என் மகன்களிடம் தெரிவியுங்கள். அவர்கள் கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பார்கள்"** என்று கூறினார். பசல்காவ்வுடைய குல்கர்னியிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒரு சிலரை சந்தேகத்தில் அடித்து உதைத்தவுடன் அனைத்து பொருட்களும் மீட்கப்பட்டன. அனைவரிடமும் அவரவர்களுடைய பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் சத்குருவான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கட்டிலில் இருந்து பொருட்களை எடுத்தவர்களுக்கு தண்டனை எதுவும் வழங்கப்படாமல், அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். இந்த

பிரபஞ்சத்திற்கே தலைவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடமிருந்து ஒரு பொருள் கிடைக்கப் பெற்றால் அது பிரசாதம் அல்லவா! அவற்றை களவு பொருளாகக் கொள்ள முடியாதே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 180

நீல்காவின் ஜமீன்தாருக்கு அருளுதல்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் சேவகர்கள் புடைசூழ நல்துர்காவுக்குச் சென்றார். நீல்காவ் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த பாவ் சாஹேப் என்கிற ஜமீந்தார் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தார். அவள் சோளப்பா மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் ஊருக்கு வந்து தங்களை ஆசீர்வதித்து புனிதமாக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். **“நான் சனிக்கிழமை அங்கு வருகிறேன். போ!”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி அருளினார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்துவிட்டார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நீல்காவ் பயணம் மேற்கொண்டார். ஸ்வாமிகள் வருவதை அறிந்த பாவ்சாஹேப், நீல்காவுக்கு 4 மைல்களுக்கு முன்பாகவே மேளதாளங்களுடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் வந்த 200 க்கும் மேற்பட்ட சேவகர்களுக்கும் தங்குவதற்காக அனைத்து வசதிகளையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அமர்வதற்காக சிறப்பான அரியணை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கருணையின் வடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த அரியணையில் அமர்ந்து கொண்டு அனைவரையும் மகிழ்ச்சியுடன் ஆசீர்வதித்தார். ஜமீன்தார் சுமார் 1000 விருந்தாளிகளுக்கு பூந்தி லட்டு தயார் செய்து வைத்திருந்தார். அடுத்த நாள் காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு மங்கள ஸ்நானம் செய்வித்து, வாசனை திரவியங்களால் நறுமணம் ஊட்டினார். அவருக்கு நெற்றியில் வைக்கப்பட்ட அக்ஷதையில் மூன்று அரிசிகள் கீழே விழுந்தன. அதை எடுத்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி, ஜமீன்தாரின் கையில் ஒன்றையும், அவருடைய மனைவியின் கையில் இரண்டையும் கொடுத்தார், அதை அவர்கள் உண்டனர். கணவனும்

மனைவியும் சேர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஆரத்தி எடுத்து நைவேத்தியம் படைத்தனர். முழு தக்ஷிணையையும் சமர்ப்பணம் செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல், அங்கிருந்த பிராமணர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு ரூபாய் தக்ஷிணை வழங்கினர். சோளப்பா, ஸ்ரீபாத பட், கிருஷ்ணப்பா போன்ற பிரதான சேவகர்களுக்கு வேஷ்டி மற்றும் சால்வை வழங்கி முறையாக வணங்கினார். நான்கு நாட்களுக்கு அன்னதானம் மற்றும் கீர்த்தனை போன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்து கோலாகலமாக விழா போல அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன.

சிறந்த பக்தரான ஜமீன்தாருக்கு வாரிசு இல்லை. பாவ்சாஹேப் சோளப்பா மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தனக்கு வாரிசு அருளுமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். **"உனக்கு அறிவுள்ள மகன் பிறப்பான்"** என்று ஆசி வழங்கினார். பாவ்சாஹேப் மிகுந்த மனநிறைவு அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு அக்கல்கோட் கிளம்பியபோது வெகுதூரத்திற்குச் அவருடன் சென்று வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு, தன் ஊருக்கு வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஆசீர்வதித்தபடியே அதே வருடத்தில் அவருடைய மனைவி கர்ப்பம் தரித்தாள். பாவ் சாஹேப் ஒரு அரிசியை உண்டதால் அவர்களுக்கு ஒரு மகனும், அவருடைய மனைவி இரண்டு அரிசிகளை உண்டதால் இரண்டு மகள்களும் ஐந்து வருடங்களில் பிறந்தனர். பாவ்சாஹேப் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சிறந்த பக்தராக இருந்து கொண்டு, எப்போதும் அக்கல்கோட் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 181

அகம்பாவம்

ஒருமுறை கிரி, புரி மற்றும் பாரதி சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த மூன்று துறவிகள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தனர். அவர்கள் பார்ப்பதற்கு வாட்டசாட்டமாக, சமஸ்கிருதத்தில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தொலைவிலிருந்து பார்த்தவுடன் அவரை

வணங்கும் எண்ணமில்லாமல் விஸ்வநாத் மற்றும் ஸ்ரீபாத பட்டிடம், **"இந்த ஸ்வாமி எங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்? யார் இவர்? இவர் ஹம்சரா இல்லை பரமஹம்சரா? இவர் சந்நியாசியாக இருந்தாலும் கட்டில், மெத்தை போன்ற சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்! அவருடைய தண்டம் எங்கே? இதுபோன்ற முறைகள் எந்த சாஸ்திரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது? இதற்கு ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கிறதா?"** என்று அகந்தையுடன் பல கேள்விகள் கேட்டனர். **"நீங்கள் உங்கள் சந்தேகங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமே கேட்டு தெளிவு படுத்திக் கொள்ளுங்கள்"** என்று ஸ்ரீபாத பட் கூறி அவர்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் நிற்க வைத்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் சென்றதும் மூவருடைய நாக்கும் தடித்து அவர்கள் பேசும் திறனை இழந்துவிட்டனர். அஞ்ஞானம் என்னும் திரை விலகினால் ஞானம் என்னும் கண் திறக்கப்பட்டு ஆழ்மனதை அறிந்து கொள்ள முடியும். அவர்கள் மூவரும் பேசும் திறனை இழந்தவுடன், வித்யாகர்வம் என்னும் இருள் அவர்கள் கண்களை விட்டு விலகி சத்குருவை அவர்களால் தரிசனம் செய்ய முடிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தெய்வீக பேரொளியை அவர்களால் நேருக்கு நேர் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. உடனே அவர்கள் தங்களை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் முன் பணிந்தனர். **"செய்த தவறை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்பது தூய்மையைத் தரும்"** என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவர்கள் அழுது கண்ணீர் சிந்தினர், உடல் முழுவதும் வியர்த்து நனைந்தது. அவர்களுடைய அகம்பாவம் முற்றிலுமாக நொறுங்கியது. கருணை கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை தனக்கருகில் அழைத்து நாக்கை நீட்டுமாறு கூறினார். அவர்களுடைய நாக்கில் அவர் விபூதியை போட்டவுடன் அவர்களுடைய ஊமைத்தன்மை நீங்கியது.

பேசும் திறன் கிடைத்தவுடன் அவர்கள் பலவாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை புகழ்ந்தனர். "நாங்கள் எவ்வளவு அகம்பாவத்துடன் இருந்தோம்! தேளுக்கு அதன் கொடுக்கில் மட்டும்தான் விஷம் உள்ளது. மிகச்சிறிய அளவே ஞானம் கொண்ட நாங்கள் பலரை இழிவு படுத்தியிருக்கிறோம்! **'நான்'** என்கிற அகந்தையில் கட்டுண்டு கிடந்தோம். இதேபோல் நாங்கள் தொடர்ந்து வாழ்ந்திருந்தால் கண்டிப்பாக அழிவை சந்தித்திருப்போம். ஆனால் எங்களுடைய பூர்வ ஜென்ம புண்ணியங்களினால் உங்களை தரிசனம் செய்யும் பாக்கியம் பெற்றோம். அகம்பாவம் என்னும் இருள் நீக்கி சூரியன் போல எங்களுக்கு வெளிச்சத்தை காட்டினீர்கள். நாங்கள் எங்கள் பிறவிப்பலனை

பெற்றுவிட்டோம். சத்குருவே! உங்களுக்கு ஈடானவர் இந்த உலகில் இல்லை! தேவாதிதேவா, கருணைக்கடலே, மகிழ்ச்சியின் உருவகமே, ஏழைப் பங்காளனே, ஆபத்பாந்தவனே, பக்தவத்சலனே! உங்களுடைய லீலைகளை எந்த சாஸ்திரத்தினாலும் வர்ணிக்க முடியாது. அப்படியிருக்க எங்களால் முடியுமா? எங்களுடைய அறியாமையில் இருந்து எப்படி விடுவிக்கப்படுவது? நாங்கள் எப்படி பக்தர்களாக ஆவது?" என்று கூறிவிட்டு முழுமையாக சரணடைந்தனர். அதற்கு ஜகத்குருவான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"ஞானிகளின் வார்த்தைகள் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அவரிடம் முழுமையாக சரணடையுங்கள். அகம்பாவத்தை முழுவதுமாக விட்டொழியுங்கள். பஜனையும், நாம ஸ்மரணத்தையும் கடைபிடியுங்கள். அவர் அளிக்கும் அனைத்தையும் திருப்தியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அனைவருடைய உடல், பேச்சு மற்றும் மனதில் கடவுள் இருக்கிறார். என் மீது முழுமையான பக்தி கொள்ளுங்கள். அனைத்தையும் கடவுள்தான் நடத்துகிறார் என்பதை நம்புங்கள். கடவுளிடம் முழுமையாக சரணடையுங்கள். அப்போது உங்களுடைய உபாசனை முழுமையாகி திருப்தி அடைவீர்கள். இப்போது நீங்கள் கிளம்பலாம்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். **"ஸ்வாமி, நாங்கள் எங்கு செல்வது? உங்கள் பாதாரவிந்தத்திலேயே இருக்க எங்களுக்கு அனுமதி அளியுங்கள். மற்ற தீர்த்தங்கள், துறவிகள் மற்றும் க்ஷேத்திரங்கள் அனைத்தும் உங்கள் பாதகமலங்களை விட உயர்ந்ததா என்ன? அனைத்து பாவங்களையும் போக்கும் சக்தி உங்கள் பாதகமலங்களுக்கு உண்டல்லவா! எங்களுடைய பக்தி பன்மடங்காகப் பெருக வேண்டுமென்றால் நாங்கள் உங்கள் பாதங்களை விட்டு நீங்காமல் இருக்க வேண்டும். நாங்கள் எத்தனை பிறவிகள் எடுத்தாலும் உங்கள் பாதகமலங்களை மறக்காமல் இருக்க எங்களை நீங்கள் ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்"** என்று கூறிக்கொண்டே நமஸ்கரித்தவாறு தரையில் மரக்கட்டைப் போல கிடந்தனர். பின்னர் சேவகர்கள் அவர்களை எழுப்பி தூக்கினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கு பிரசாதம் அளித்து முழுமையாக ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டு இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமாதி ஆன பிறகு அவர்கள் புனித க்ஷேத்திரங்களுக்கு யாத்திரை மேற்கொண்டனர்.

நெருப்புக்கு அருகில் ஒரு மரக்கட்டை இருந்தால் அதுவும் நெருப்பாகிவிடும் தானே! **"நெருப்பில் மரக்கட்டையை இட்டால் தீப்பிழம்பு அதிகமாகும், ஆனால் மரக்கட்டை தன் தன்மையை இழந்துவிடும்"** என்று தியானேஸ்வர் மஹராஜ் கூறுகிறார். அதேபோல ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

என்னும் நெருப்புடன் கலந்துவிட்டால், அவர் அவர்களை தனக்குள் ஆவாஹனம் செய்து கொண்டு விடுவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்த்தும் லீலைகளை வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணித்து விட முடியுமோ!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 182

காசி பிராமணர்களின் அகங்காரத்தை அடக்குதல்

ஸ்ரீபாத பட் என்கிற தக்ஷ கிரந்தி பிராமண பண்டிதர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சிரத்தையாக சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒருநாள், **"ஏ பிராமணரே! மூன்று மாத காலம் காசிக்கு செல்லும், பிறகு என்னை சந்திக்கவும்"** என்று கூறியவுடன் அவர் காசிக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் மூன்று மாத காலங்கள் அங்கு தங்கி கங்கையில் நீராடிவிட்டு, விஸ்வேஸ்வரரை தரிசனம் செய்துவிட்டு வேத பண்டிதர்களுடன் உரையாடலில் ஈடுபடுவார். ஸ்ரீபாத பட் கூறும் எந்த கருத்தையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவரை அவமதித்தனர். அதனால் மனம் வெறுத்து **"எனக்கு எந்தவித கௌரவமும் தேவையில்லை"** என்று கூறிவிட்டு விஸ்வேஸ்வரரை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றார்.

விஸ்வேஸ்வரருக்கு முன்னால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியைக் கண்டவுடன் பிராமணர் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் அனைவரும், **"இவர் பார்ப்பதற்கு மிகவும் தேஜஸ்வியாக இருக்கிறார். இவர் கண்டிப்பாக ஒரு அவதாரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்"** என்று பேசிக் கொண்டனர். சிலர் நாங்கள் இவரை ஹம்பியில் பார்த்திருக்கிறோம் என்று கூறினர். சிலர் இமயமலையிலும், சிலர் புரி ஜெகன்நாத்திலும் பார்த்திருப்பதாகக் கூறினர். ஒருசிலர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஒரு பானை முழுவதும் கள்ளும் மாமிசமும்

படைத்து உண்ணுமாறு வற்புறுத்தினர். அச்சமயத்தில் ஒரு பெண் அங்கு திடீரெனெ வந்து, **"இவர் முழுமையான பிரம்மம், பரமஹம்சர், கடவுளுக்கெல்லாம் கடவுளான விஸ்வேஸ்வரர். நீங்கள் அவரை தொந்தரவு செய்தால் அழிந்து நாசமாகிவிடுவீர்கள்"** என்று கூறிவிட்டு, அந்த கள் மற்றும் மாமிசத்தைத் தொட்டாள். கள் தண்ணீராகவும், மாமிசம் பழங்களாகவும் மாறின. அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் உறைந்து நின்றனர்.

ஸ்ரீபாத பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் மீண்டும் நமஸ்கரித்திவிட்டு, **"மஹராஜ், நீங்கள் அக்கல்கோட்டிலிருந்து எப்போது இங்கு வந்தீர்கள்?"** என்று கேட்டார். **"நான் அனைத்து இடங்களிலும் வசிக்கிறேன். உன்னுடைய வேலைக்காக நான் இங்கு வந்தேன். நீ வேத விற்பன்னர்களை சந்தித்து வேத மந்திரங்களை ஓது"** என்று கூறினார். ஸ்ரீபாத பட் காசி பிராமணர்களுடன் அமர்ந்து கொண்டு அவர்களுடைய தவறுகளை சுட்டிக் காட்டினார். காசி பிராமணர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்து அவருக்கு மரியாதை செய்து ஆசனம் கொடுத்து அமர்த்தினர். **"நாங்கள் உங்களுடைய ஞானத்தை உணர்ந்து கொள்ளாமல் அவமதித்து விட்டோம். தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்"** என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீபாத பட்டுடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு அவருக்கு ஆடை ஆபரங்கள் அளித்து கௌரவித்தனர். பின்னர் ஸ்ரீபாத பட் அனைத்து பிராமணர்களுக்கும் போஜனம் அளித்துவிட்டு அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார்.

அக்கல்கோட் வந்தடைந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவரை வாயாறப் புகழ்ந்தார். **"மஹராஜ், என்னைப் போன்ற சாதரணமான ஒருவரை நீங்கள் வேதங்கள் ஓத வைத்தீர்கள். உங்களுடைய லீலைகளை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது"** என்று கூறிவிட்டு நடந்தவைகளை அனைவரிடமும் விவரித்தார். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்று கோஷம் எழுப்பினர். நாமும் அனைத்து திசைகளிலும் சூழ்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்கிற கோஷத்துடன் இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 183

தண்டனையா? ஆசீர்வாதமா?

அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ ராமர் கோவில் ஒன்று உள்ளது. ஹரிபாய் என்கிற விதவைப் பெண்மணி அந்த கோவிலில் தங்கிக் கொண்டு ஸ்ரீ ராமருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் பிக்ஷை எடுத்து தன் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு தசபோதம் போன்ற புத்தகங்களை செவிமடுத்தவாறு தன் காலத்தை கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். தினமும் பாபா சபனீஸ் வேதாந்தத்தைப் பற்றி அங்கு கலந்துரையாடுவார். சில சமயம் அதை கேட்பதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ராமர் கோவிலுக்கு வருவதுண்டு.

ஒருநாள் வார்கரி காசிநாத் மஹேஸ்வட்கர், பாபா பட்னீஸ் போன்றோர், "இந்த ஸ்வாமி ஒரு பைத்தியக்காரரர். அவர் நான்காவது ஆஸ்ரமப் பாதையை கடைபிடித்தாலும், அதை விட்டு விலகித்தான் இருக்கிறார். அவர் இப்படி இருப்பதால்தான், பாபா புனித நூல்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்" என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே பாம்பு ஒன்று அவர்களுள் ஒருவரை கொத்தி விட்டது. அனைவரும் மிகவும் பயந்து விட்டனர். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் பாம்பு கடிபட்ட ஆசாமியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு முன்னால் கிடத்துமாறு வற்புறுத்தினர். வேறு வழி தெரியாமல் காசிநாத் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அந்த மனிதரை கொண்டு சென்றார். **"எனக்கு பைத்தியம் பிடித்தால் உன் அப்பனிடமிருந்து ஏதாவது சென்றுவிடுமா? எந்தவித கஷ்டமும் அனுபவிக்காமல் உனக்கு உணவு கிடைத்துக் கொண்டிருப்பதால் நீ இவ்வாறு ஏளனமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய். அப்படித்தானே? நீ செய்துகொண்டிருக்கும் அனைத்து பித்தலாட்டங்களும் எனக்குத் தெரியும். உன்னுடைய எண்ணம் மற்றும் செயல் ஆகியவை அசுத்தம் நிரம்பியுள்ளது"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியவுடன் மஹேஸ்வட்கர் மற்றும் பட்னீஸ் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர். **"மஹராஜ், நாங்கள் எங்கள் அறியாமையினால் உங்களை தவறாகப் பேசிவிட்டோம். தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்து அருளுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டவுடன் மஹராஜ் பாம்பு கடிபட்டவரை கருணையுடன் நோக்கினார். அந்த மனிதருக்கு சுயநினைவு வந்தது. பின்னர் பாம்பு கடிபட்டவர், மஹேஸ்வட்கர் மற்றும் பட்னீஸ் ஆகியோர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர்களாக மாறினார்கள். இவ்வாறு சிறு தண்டனை அளித்து இவர்களை தன் பக்தர்களாக ஆக்கிக் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணையை எப்படி விவரிப்பது?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 184

நாராயண்தாஸுடைய மனைவியின் பிரசவம்

நாராயண்தாஸ் என்கிற குஜராத்தி பிராமணர் பீட் என்கிற நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய வீட்டுக்கு க்ஷேத்ராடனம் மேற்கொள்ளும் ஒரு பாதசாரி பிராமணர் வந்தார். அவர்கள் இருவரும் துறவிகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, **"இந்த கலியுகத்தில் துறவிகள் தங்கள் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வதற்கு மட்டுமே அலைந்து திரிகின்றனர். அற்புதங்களை மட்டுமே நிகழ்த்திக் காட்டும் ஒருவர் எப்படி அவதாரமாக இருக்க முடியும்?"** என்று நாராயண்தாஸ் கூறினார். "துறவிகளை அனாவசியமாக குறை கூறக் கூடாது" என்று கூறிவிட்டு அந்த பிராமணர் சென்றுவிட்டார்.

நாராயண்தாஸுடைய மனைவிக்கு பிரசவம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு பிரசவ வலி எடுக்கத் தொடங்கியது, பல மணி நேரங்கள் ஆகியும் குழந்தை பிறந்த பாடில்லை. நாராயண்தாஸ் மிகுந்த பயத்துடன், **"நான் அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை பற்றி அவதூறாகப் பேசியதால்தான் இவ்வாறு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது"** என்று எண்ணிக் கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் மனதார மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு, "ஸ்வாமி, என்னை தயவுசெய்து இந்த துன்பத்திலிருந்து காப்பற்றுங்கள். நான் முழுமையாக உங்களிடம் சரணடைகிறேன்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அப்போது கருணைக் கடலான ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு யதியின் ஆடையை தரித்துக் கொண்டு நாராயண்தாஸுடைய வீட்டுக்கு வந்து, **"நீ என்னை அந்த பிராமணரிடம் தவறாகப் பேசிவிட்டாய்"** என்று கூறினார். உடனே நாராயண்தாஸ் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, "ஸ்வாமி, தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். நான் அறியாமல் அவ்வாறு நடந்து கொண்டேன். என் மனைவி கடுமையான வலியில் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை காப்பாற்ற ஏதாவது வழி கூறுங்கள்" என்று மன்றாடி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். **"அப்படியென்றால்,**

நீ அக்கல்கோட் சென்று ருத்ராபிஷேகம் செய்து, 1000 ரூபாய் செலவு செய்து பிராமணர்களுக்கு உணவளி" என்று கூறினார். "என் மனைவி மாலைக்குள் பிரசவித்துவிட்டால் நான் கண்டிப்பாக அவ்வாறு செய்கிறேன்" என்று அந்த பிராமணர் கூறியவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மறைந்துவிட்டார். அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கும் இணங்க ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணையால், அவருடைய மனைவி மாலைக்குள் ஒரு ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

குழந்தைக்கு ஐந்து மாதம் ஆனது. நாராயண்தாஸ் தன் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றாமல் இருந்தார். ஒருநாள் அவருடைய மனைவி, "நாம் அக்கல்கோட்டுக்கு செல்ல வேண்டுமே!" என்று நினைவூட்டினாள். இதைக் கேட்டவுடன் நாராயண்தாஸுக்கு மனநிலை குழம்பி, அவர் தன் மனைவியை வசைபாடத் தொடங்கினார். தன் துணிகளை கிழித்துக் கொண்டு சாலைகளில் உருண்டு கொண்டிருந்தார். பிறகு அவருடைய மனைவியும், அன்னையும் மிகுந்த சிரமத்தில் அவரை எப்படியோ அக்கல்கோட்டுக்கு அழைத்து வந்தனர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி விருபாக்ஷி மோடியின் வீட்டில் இருந்தார். நாராயண்தாஸைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"நீ பிடிவாதக்காரன் ஆகிவிட்டாயா? உனக்கு இன்னும் வேண்டுமா?"** என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றுவிட்டார். மூவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நான்கு மாதங்கள் தொடர்ந்து சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் நாராயண்தாஸுக்கு குணமடைந்தது. பிறகு அவர் ருத்திராபிஷேகம் செய்துவிட்டு பிராமணர்களுக்கு உணவளித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

நாராயண்தாஸ் என்னும் பக்தரின் கர்மாக்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி எவ்வளவு நூதனமான முறையில் கழித்து அருளினார் என்பதை இந்த அத்தியாயம் அற்புதமாக விவரிக்கிறதல்லவா? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதகமலங்களில் சரணடைந்த ஒருவருக்கு துன்பம் வந்தாலும் அவை வெகு விரைவாகவே நீங்கிவிடும் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் வேண்டாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 185

வீரபத்திரரும் நானே...

கோவிந்தபட் என்கிற பிராமணர் கர்நாடகாவில் உள்ள தம்பா என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். அவர் சிறு வயதிலிருந்தே மிகவும் அமைதியான மற்றும் அடக்கமான குணமுடையவர். அவர் அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு அங்கு தங்கி அவருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டும், தினமும் நாமஸ்மரணம் செய்து கொண்டும் இருந்தார். அதன் பலனால் அவருக்கு வாக்கு சாதுர்ய சித்தி கிடைத்தது. மக்கள் தங்கள் காரிய சித்திக்காக அவரை எப்போதும் சூழ்ந்து கொண்டு பலன்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பர். அதனால் அவர் மிகவும் பிரபலமடைந்தார், இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்தி அபரிமிதமானது.

கோவிந்த பட் ஒருநாள் வராலி என்கிற கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது, ராசப்பா என்கிற வீரபத்திர ஸ்வாமியின் பக்தரைச் சந்தித்தார். ராசப்பா வீரபத்திர ஸ்வாமியின் மீது பாடல்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர் வேறு எந்த தெய்வங்கள் மீதும் கவிதை/பாடல்கள் எழுதுவதில்லை. கோவிந்தா அவரை சந்தித்தபோது, **“ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம். அவரைப் பற்றியும் கவிதைகள் எழுதுங்கள்”** என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். **“நான் வீரபத்திரரைத் தவிர வேறு எவர் மீதும் கவிதை எழுதமாட்டேன்”** என்று அவர் உறுதியாகக் கூறிவிட்டார்.

இது கோவிந்த பட்டுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை அளித்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை மரியாதை குறைவாக நடத்தி விட்டார் என்ற வருத்தத்தில் உணவேதும் உண்ணாமல் ஏழு நாட்கள் தொடர்ந்து நாமஸ்மரணம் செய்து கொண்டிருந்தார். பிராமணரின் உறுதியைக் கண்டு மனம் உருகிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி, ராசப்பாவின் கனவில் தோன்றி, **“என்னுடைய குணங்களுக்கும் வீரபத்திரருடைய குணங்களுக்கும் வித்தியாசம் காட்டாமல் கவிதைகள் எழுது. அப்படி எங்களை வேறுபடுத்தினால் இழிவான நிலைக்குத் தள்ளப்படுவாய். உடனடியாக எழுந்து சென்று கோவிந்த பட்டின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு அவரிடம் மன்னிப்பு கேள். உனக்கு எந்தவித சந்தேகமும் வேண்டாம்”** என்று கூறினார்.

ராசப்பா பயத்தில் விழித்துக் கொண்டு தம்பாவுக்குச் சென்று கோவிந்தபட்டுடைய பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு, "**உங்களால் எனக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய தரிசனம் கிடைத்தது. எங்கள் வம்சமே புண்ணியம் அடைந்துவிட்டது**" என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் குணங்களை விவரித்தார். ராசப்பா எழுதிய கவிதைகளை இப்போதும் நாம் படித்து ரசிக்கலாம்.

கோவிந்த பட் என்னும் பக்தரின் பிரேம பக்திக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அளித்த பரிசு அபரிமிதமானது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி ராசப்பாவை தன் வசம் இழுத்துக் கொள்வதற்காக கோவிந்த பட் என்னும் பரம பக்தரை கருவியாக உபயோகப் படுத்திக் கொண்டார் என்றுதான் கூற வேண்டும். பக்தர்கள் மனது சிறிதளவு கூட நோகாமல் அவர்களுக்கு வாரி வழங்குவதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு இணை வேறெவருமுண்டோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 186

கடனிலிருந்து விடுதலை

மண்ணும் வெள்ளியும்

ஒரு தெலுங்கு பிராமணர் தீர்த்த யாத்திரையாக அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அவர் வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தவுடன் அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, "ஏ பிராமணரே! எந்த விருப்பத்துடன் என்னை தரிசனம் செய்ய வந்துள்ளாய்?" என்று கேட்டார். "**மஹராஜ், நான் வறுமையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தயவு செய்து உங்கள் அருளால் என்னை கடனிலிருந்து விடுவியுங்கள்**" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். "**நானோ சந்நியாசி. என்னிடம் ஏது பணம்? வேண்டுமென்றால் இந்த மண்ணை எடுத்துக் கொண்டு செல்**" என்று கூறினார். "**ஸ்வாமி, இதை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வது?**" என்று அவர் கேட்டதற்கு, "**வேண்டாம் என்றால், கிளம்பு**" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறிவிட்டார்.

"மஹராஜ் இவ்வளவு தூரம் கூறுகிறாரே. இந்த மண்ணைக் கொண்டு சென்றால் பார்த்திவ லிங்கம் செய்வதற்காவது உபயோகப்படும்" என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டு சிறிதளவு கெட்டியான மண்ணை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி விட்டு, தன் சொந்த ஊருக்குக் கிளம்பினார். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் மணல் கட்டி கணத்தது. தன் பையை அவர் திறந்து பார்த்தபோது, அதில் மணலுக்குப் பதிலாக வெள்ளிக் கட்டி இருந்தது. அந்த பிராமணர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமியைப் புகழ்ந்து கோஷம் எழுப்பினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளை மறு யோசனைகள் இல்லாமல் நிறைவேற்றினால் அவர் மண்ணை வெள்ளி என்ன, பொன்னாகக் கூட மாற்றிவிடுவாரே! அந்த தெலுங்கு பிராமணர் தன் வறுமையில் இருந்து விடுபட்டு சந்தோஷமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்.

நவ்ரோஜி பார்சி

மும்பையைச் சேர்ந்த பாஜோராஜி என்கிற பார்சி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டு அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்தார். அவரை சந்திப்பதற்காக அவருடைய உறவினரான நவ்ரோஜி பார்சி மும்பையிலிருந்து வந்திருந்தார். அடுத்த நாள் இருவரும் அவர்கள் தங்கியிருந்த வாடாவின் கதவுகளை மூடிக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நவ்ரோஜியால் அவர் கூறியவைகளை நம்ப முடியவில்லை. அத்தருணத்தில் திடீரெனெ ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவே திகம்பர நிலையில் வந்து அமர்ந்தார். வாயிற்கதவுகள் மூடியிருக்க ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளால் எப்படி உள்ளே வரமுடிந்தது என்பதை எண்ணி இருவரும் ஆச்சரியம் அடைந்து, **"ஸ்வாமி, கதவுகள் மூடியிருக்க நீங்கள் எப்படி உள்ளே வந்தீர்கள்?"** என்று வினவினர். **"கதவுகளா என்னை தடுத்துவிடும்?"** என்று கூறிவிட்டு சிரித்தார். இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்தனர். நவ்ரோஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"மஹராஜ், நான் கடன் தொல்லையால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு பணம் கிடைத்தால் மட்டுமே இந்த கடன்களில் இருந்து விடுபட முடியும். எனக்கு அருள் புரியங்கள் ஸ்வாமி.."** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்.

"உனக்கு செல்வம் கிடைத்தால் எனக்கு என்ன தருவாய்?" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கேட்டதற்கு, **"வருமானத்தில் கால் பாகத்தை உங்களுக்குத் தருகிறேன்**

ஸ்வாமி" என்று நவ்ரோஜி கூறினார். "**நீ நர்மதாவுக்கு செல்**" என்று கூறிவிட்டு மறைந்துவிட்டார். அவர்கள் சுற்றியிருந்த அனைத்து கதவுகளையும் சோதித்துப் பார்த்தபோது, அவை அனைத்தும் மூடித்தான் இருந்தன. அடுத்த நாள் காலையில் இவர்கள் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி எங்கிருக்கிறார் என்று விசாரித்தபோது, அவர் நான்கு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ராம்பூரில் இருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியம் அடைந்தனர். பின்னர் இருவரும் மஹராஜின் தரிசனத்துக்காக சென்ற போது, "**உனக்கு குஜராத்திலிருந்து அழைப்பு வந்துவிட்டது. நீ கிளம்பலாம்**" என்று கூறியவுடன், அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு தேங்காயை சமர்ப்பணம் செய்த பின்னர் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு மும்பை கிளம்பினார். ஊருக்கு சென்றடைந்தவுடன் அவருக்கு பரோடாவின் மன்னரான மல்ஹர் ராவ் கைக்வாட்டிடமிருந்து அழைப்பு வந்திருப்பதை அறிந்து கொண்டு அவரைச் சந்தித்தார். அவர் விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்கள் மற்றும் செல்வங்களை வழங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அக்கல்கோட்டிலிருந்து பரோடாவுக்கு அழைத்து வருமாறு கூறினார்.

அடுத்தநாள் நவ்ரோஜி அக்கல்கோட் வந்து, "**மஹராஜ், உங்களை பரோடா மன்னர் அழைத்து வரச் சொன்னார்**" என்று கூறியதற்கு, "**நான் வரமுடியாது**" என்று கூறிவிட்டார். பின்னர் நவ்ரோஜி மும்பை வந்து மன்னரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் முடிவைப் பற்றி கூறினார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரிபூரண ஆசீர்வாதத்தினால் நவ்ரோஜிக்கு மிகுதியான செல்வம் கிடைத்தது, அவருடைய கடனும் ஒழிந்தது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 187

மாதவாச்சார்யாவின் இரண்டாவது திருமணம்

மாதவாச்சார்யா என்கிற பிராமண பண்டிதர் பீமா நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள ஷிரூர் என்னும் ஊரில் வசித்து வந்தார். அவர் கடன் பிரச்சினைகளால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். மேலும் அவருடைய

மனைவி இறந்துவிட்டதால் அதீதமான கவலையில் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தால் ஏதாவது வழி கிடைக்கும் என்கிற எண்ணத்தில் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தார். **"நல்ல நேரம்! விழிப்புடன் இரு"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்து விட்டு ஒரு தேங்காயை அவருக்கு பிரசாதமாக அளித்தார். அவரைச் சுற்றி இருந்த அனைத்து சேவகர்களும் மாதவாச்சார்யாவை கிண்டல் செய்தனர். **"மஹராஜ், என்னை அனைவரும் கிண்டல் செய்கின்றனர். நான் எப்படி இந்த வயதில் திருமணம் செய்து கொள்வது? எனக்கு 50 வயதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது, மேலும் 5000 ரூபாய்க்கும் மேல் கடன் இருக்கிறது"** என்று கூறினார். **"வந்தவழியே கிளம்பு"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறிவிட்டார். உடனே மாதவாச்சார்யா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு அவருடைய உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு வந்தடைந்தார்.

அவர் வந்து சேர்ந்த அதே நாளில் உறவினரின் இரு மகள்களுக்கும் திருமணம் நடைபெறவிருந்தது. இளைய மகளுடைய மணமகன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான், ஆனால் மூத்த மகளுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த மணமகன் எந்த காரணத்தினாலோ வரவில்லை. மூத்த மகளை வைத்துக் கொண்டு எப்படி இளைய மகளுக்கு திருமணம் செய்வது என்பது புரியாமல் தந்தை குழம்பிக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில்தான் மாதவாச்சார்யா அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மூத்த மகளை மாதவாச்சார்யாவுக்கு மணமுடிக்கலாம் என்று முடிவு செய்தனர். கையில் கொஞ்சம் கூட பணம் இல்லாமல், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அவருக்கு திருமணம் நடைபெற்றது. அவர் தன் புது மனைவியுடன் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். மஹராஜ் அவர்களை ஆசீர்வதித்துவிட்டு, **"உங்கள் வீட்டுக்கு செல்லுங்கள். கடனிலிருந்து விடுபட்டு, குழந்தை மற்றும் பேரன்-பேத்திகளுடன் சந்தோஷமாக வாழ்வீர்கள்"** என்று கூறினார். மாதவாச்சார்யாவும் அவருடைய மனைவியும் ஷிரூர் சென்று மன நிறைவுடன் வாழ்ந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் கிடைத்தால் சாத்தியமற்றது அனைத்தும் சாத்தியமாகிவிடுமே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 188

விட்டல்ராவ் மாம்லத்தார்

ஹைதராபாத்தில் விட்டல்ராவ் மாம்லத்தாராக இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ மாணிக் பிரபுவின் பரம பக்தர். அவரின் நடத்தைகளின் காரணமாக அவருடைய வேலை பறிபோனது. மொகலாய அரசு அவரை கைது செய்துவிடும் என்பதை அறிந்து கொண்டதிலிருந்து அவர் மிகுந்த கவலையில் இருந்தார். அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அடைக்கலம் அடையவேண்டும் என்று உணர்த்தப்பட்டவுடன் அக்கல்கோட் புறப்பட்டார்.

அவர் இரவு நேரத்தில் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். உடனே அனைத்து சேவகர்களையும் எழுப்பி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தனக்காக பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுமாறு கூறினார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தார். விட்டல்ராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் சென்று கைகளை கூப்பியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மிகுந்த கோபத்துடன், **"நீ சிரித்துக்கொண்டே அநியாயங்கள் செய்வாய், ஆனால் அதன் பலன்களை அழுதுகொண்டே அனுபவிப்பாயா? உனக்கு என்ன ஒரு ஆணவம்? உனக்கு மாற்றான் மனைவியும், செல்வமும் தேவையாக இருக்கிறதா? என்னிடம் ஏன் வந்தாய்? இங்கிருந்து கிளம்பு. நான் என்ன உன் அப்பனுடைய வேலைக்காரனா?"** என்று ஆவேசமாக கூச்சலிட்டார். உடனே விட்டல்ராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"இனி இதுபோல் நான் நடந்து கொள்ளமாட்டேன். தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மன்னிப்பு கேட்பவர்களை காக்க வேண்டுமல்லவா? உங்களை விட்டால் இந்த உலகத்தில் என்னை காப்பாற்ற வேறெவருமில்லை"** என்று கூறிவிட்டு கதறினார்.

உடனே, **"நான் உன்னை மன்னித்துவிட்டேன். இனி எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியவுடன் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு வெற்றி கோஷங்களை எழுப்பிக் கொண்டே ஹைதராபாத் சென்றடைந்தார். பின்னாட்களில் அவர் தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, மாம்லத்தார் பதவியும் கிடைத்தது.

குறிப்பிட்ட சங்கடமான சூழ்நிலைகள் நம் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சரணடைந்தால் அனைத்தும் நன்மையில் முடியும் என்கிற சமயோஜித உணர்வு இருந்தமையால் விட்டல்ராவ் தண்டனையிலிருந்து தப்பித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் முழுமையாக சரணடைந்தால், சங்கடமான சூழ்நிலைகளும் நம்மை நெருங்கிவிடுமோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 189

குழந்தையான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

ஒரு முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக மும்பையிலிருந்து பாவ் ரஸூல் அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை வணங்கிவிட்டு அடுத்த நாள் பிராமண போஜனத்திற்காக ஏற்பாடு செய்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"மஹராஜ், என்னுடைய வியாபாரம் நல்லமுறையில் முன்னேறினால் தங்கள் முன்னால் 200 ரூபாய் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஆசீர்வாதத்தினால் வியாபாரம் நல்ல முறையில் நடைபெற்று அவருக்கு லாபம் கிடைத்தது. ஆனால் அவர் தான் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனையை மறந்துவிட்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்கள் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனைகளை நினைவூட்டி பெற்றுக் கொள்வார். அவ்வாறே அவர் ரஸூலிடமும் நடந்து கொண்டார். ஒருமுறை ரஸூல் அவருடைய வீட்டில் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு குழந்தை அங்கு தவழ்ந்து வந்தது. அக்குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, **"இது யாருடைய குழந்தை?"** என்று அவர் கேட்டவுடன் அக்குழந்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தராக மாறி ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். **"ஏ! மாதர்சோத், என்னுடைய 200 ரூபாயைக் கொடுக்க மாட்டாயா?"** என்று கேட்டுவிட்டு மறைந்து விட்டார். ரஸூல் ஆச்சரியத்தில் உறைந்தார்.

உடனே அவர் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட்டுக்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம், **“மஹராஜ், நான் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனையை மறந்துவிட்டேன். இருப்பினும் எனக்கு தெய்வீக தரிசனம் அளித்து நீங்கள் நினைவூட்டிவிட்டீர்கள்”** என்று கூறிவிட்டு அவருடைய பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார். அவர் 200 ரூபாயை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் சமர்ப்பணம் செய்தவுடன், **“நீ வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளிக்கு சிறிதுகூட உணவளிக்கவில்லையே!”** என்று கூறியவுடன், **“மஹராஜ், இன்றிலிருந்து வீட்டுக்கு வருபவர்கள் அனைவருக்கும் கண்டிப்பாக உணவு மற்றும் தண்ணீர் அளிப்பேன்”** என்று ரஸூல் உறுதி அளித்தார். அடுத்த நாள் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் மும்பை சென்றடைந்தார்.

ஒரு பக்தன் தான் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றா விட்டால் அதற்கான கர்மப்பலன்களை அனுபவிக்க நேரிடும். ஆனால் பக்தவத்சலானான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தனுக்கு அவ்வாறு நேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக பல வழிகளில் அவர்களுக்கு அப்பிரார்த்தனைகளை நினைவூட்டி நிறைவேற்றச் செய்வார். ஆஹா! கருணைக்கடலான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை குருவாகப் பெற்றவர்கள் எவ்வளவு பாக்கியசாலிகள்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 190

கேஜ் என்கிற ஊரில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்த மடம்

மொஹலாய் மாகாணத்தில் அம்பேஜோகை என்கிற ஊருக்கு அருகில் கேஜ் என்றொரு ஊர் உள்ளது. அங்கு வசதியான ரிக்வேத பிராமணரான மகாருத்திர ராவ் தேஷ்பாண்டே வசித்து வந்தார். அவருடைய வருமானத்தில் நிஜாம் அரசு தலையிட்டு சில தடைகளை விதித்திருந்தனர். அந்த ஆணையிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள அவர் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. வேறு வழி தெரியாமல் பீட் என்னும் மாகாணத்தில்

உள்ள ஒரு துறவியிடம் அடைக்கலம் அடைந்தார். **“நீ பரமஹம்சரான அக்கல்கோட்டில் வசிக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சென்றால் உன் பிரார்த்தனை நிறைவேறும்”** என்று வழிகாட்டி அவரை அனுப்பி வைத்தார்.

தேஷ்பாண்டே அக்கல்கோட் வந்தடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் முன்னால் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். **“நான்கு ஸ்தூபிகள் உள்ள இடத்திற்குச் செல். உன்னுடைய நிலம் விடுவிக்கப்படும்”** என்று கூறி அருளாசி வழங்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் அவருடைய சர்வ வல்லமையை நினைத்து மிகுந்து மகிழ்ச்சியுடன் அவர் ஹைதராபாத் பயணம் மேற்கொண்டார். அவர் அங்கு சென்றடைந்த அதே நாளில் அந்த ஆணை ரத்து செய்யப்பட்டு, அவருடைய வருமானம் தடையிலிருந்து விலக்கப்பட்டது. தேஷ்பாண்டே ஆனந்தத்தில் மிதந்து கொண்டே, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நாமத்தை ஸ்மரணம் செய்து கொண்டு அக்கல்கோட் வந்து சேர்ந்தார். நடந்தவைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கூறிவிட்டு, அவருடைய பரம பக்தராக மாறினார்.

தேஷ்பாண்டே ஒரு முறை பண்டரிபுரம் சென்றிருந்தார். அங்கு பண்டரிநாதனுக்குப் பதிலாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்த சந்தோஷத்தில் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் ஏற்பாடு செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்று கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டே தன் ஊருக்குச் சென்றடைந்தார். பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அவருக்கு ஒரு பானை புதையல் கிடைத்தது. உடனே அவர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தபோது, **“ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் ஏற்பாடு செய்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்டார். அவ்வாறு செய்துவிட்டு தன் ஊருக்கு சென்றடைந்த அடுத்த நாள் கடுமையான காய்ச்சலால் அவர் பாதிக்கப்பட்டார். அவருடைய உயிர் பிரிந்துவிடும் என்கிற நிலை உருவானது. தேஷ்பாண்டேயின் மூத்த மகனான ரகுத்தம்ராவ் மிகுந்த பீதியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தார். **“என் தந்தையை நாங்கள் இழந்து விட்டால், எங்கள் குடும்பமே நிலைகுலைந்து விடும். தாயும் தந்தையுமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், தயவு கொண்டு அவரை காப்பாற்றுங்கள்”** என்று கதறினார். **“எல்லாம் சரியாகிவிடும். வீட்டுக்கு செல்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி தைரியம்

கூறியவுடன் அவர் மனநிறைவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தீர்த்தத்தை கொண்டு சென்று அவருடைய தந்தையின் வாயில் ஊற்றினார். எட்டு நாட்களில் தேஷ்பாண்டே குணமடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தார். அவர் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"ஸ்வாமி, என்னை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றிவிட்டீர்கள். இந்த பக்தனுக்கு ஏதாவது சேவை செய்ய கட்டளையிடுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் பத்து ரூபாயை காணிக்கையாக வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சிரித்துக் கொண்டே, **"எனக்கு பணம் தேவையில்லை. வீட்டுக்குச் செல். இதை வீட்டிலுள்ள குப்பைத் தொட்டியில் போடு, இந்த கல்லை அங்கு போடு"** என்று கூறினார்.

அச்சமயத்தில் மும்பையிலிருந்து ஹரிச்சந்திரா என்கிற பக்தர் ஒருவர் வந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஆயிரம் பாதுகைகளை தயார் செய்து, அவற்றை பக்தர்களுக்கு இலவசமாக விநியோகம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவர் ஒரு பாதுகையை எடுத்து தேஷ்பாண்டேவுக்கு அளித்தார். தேஷ்பாண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களில் அணிவித்துவிட்டு, அப்புனித பாதுகைகளை கேஜுக்கு கொண்டு சென்றார். அவர் ஒரு தரிசு நிலத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு காணிக்கையாக அளித்த பணத்தைக் கொண்டு கட்டிடம் கட்டி, அப்பாதுகைகளை அங்கு ஸ்தாபனம் செய்தார். பின்னர் காசி, ப்ரயாக் போன்ற இடங்களுக்கு தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்ட பின்னர், சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டார். பின்னாட்களில் அவருடைய மகன் ஆசிரமத்தை நிர்வகித்தார்.

தேஷ்பாண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தராக விளங்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் லீலைகளைப் பற்றி எவரேனும் விவரித்தால் அவருடைய கண்களிலிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கும். ஒவ்வொரு வருடமும் அக்கல்கோட் வந்து ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை அக்கல்கோட் வந்திருந்த போது, அவருடைய உடல்நிலை மோசமாக இருந்தது. தன்னுடைய உயிர் பிரியப்போகிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டு, அனைவரிடமும் தன்னுடைய சமாதி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். சக வருடம் 1817 ஆம் (கி.பி. 1895) ஆண்டு அவருடைய உயிர் பிரிந்தது. அவருடைய சமாதி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கமலப் பாதங்களுக்கு அருகிலேயே அமைக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட

பேரதிர்ஷ்டம் எவருக்குத்தான் கிடைக்கும்! தேஷ்பாண்டேவைப் பின்பற்றி நாமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் கலக்க வேண்டும் என்கிற பிரார்த்தனையுடன் இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 191

தயாள மூர்த்தி

அக்கல்கோட்டிலிருந்து எட்டு மைல்களுக்கு அப்பால், சோலாப்பூர் மாவட்டத்தில் போராமணி என்றொரு கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு கண்பத்ராவ் ஹூக்கீரே வசித்து வந்தார். அவர் பல எருமை மாடுகள் மற்றும் பசு மாடுகளை வளர்த்து வந்தார். அவற்றுள் மூன்று எருமைகள் களவு போய்விட்டன. எவ்வளவு தேடியும் கிடைக்காமல், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் வந்து, **"எருமைகள் கிடைத்தால், ஒரு எருமையையோ அல்லது அதற்கு ஈடான பணத்தையோ உங்கள் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அடுத்தநாள் காலையில் அந்த எருமைகள் ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் பழைய வீட்டில் கட்டப்பட்டிருப்பதாக கண்பத் ராவுக்கு தகவல் வந்தது. உடனே சென்று பார்த்தபோது, அனைவர் ஆச்சரியத்திற்கும் இணங்க அவை அவருடைய எருமைகள்தான்.

பின்னர் கண்பத்ராவ் தன்னுடைய பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் விதமாக, இரண்டு எருமைகளின் விலைக்கு ஈடான இரண்டு பளபளப்பான பாத்திரங்களையும், ஒரு மலட்டு எருமையையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார். நாம் தவறுதலாக நெய்யையோ, எண்ணெய்யையோ பூமியில் சிந்தி விட்டால், அதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு படைத்ததாக எண்ணிக் கொள்ளலாம் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அது அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட நைவேத்தியம் என்று கண்டிப்பாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது, இது ஒரு ஏமாற்று வேலை. ஒருவர் கடவுளையே ஏமாற்றும் எண்ணம் உடையவராக இருந்தால், ஏன் சக மனிதர்களை ஏமாற்ற மாட்டார்!

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கண்பத்ராவிடம், **"என்னுடைய எருமையை நீயே வைத்துக் கொள்"** என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். பேராசை கொண்ட கண்பத்ராவ் அதை தன் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நிழலுக்குள் இருக்கும் மனிதனோ, மிருகமோ அல்லது பறவையோ அவருடைய கருணையை உடனடியாக பெற்றுவிடுகின்றன, இதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் உண்மையான குணம். இந்த எருமை மாடும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணை நிழலுக்குள் அடைக்கலம் அடைந்துவிட்டது. பின்னாட்களில் அந்த மலட்டு எருமை மிகுதியாக பால் கொடுக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் கண்பத்ராவோ அது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு அளிக்கப்பட்ட எருமை என்பதை மறந்து விட்டார். அவர் ஒரு துளி பால்கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் அளிக்கவில்லை. பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் செய்யும் மாபாதக செயலையும் மன்னிக்கத்தானே செய்வார்கள்! அப்படிப்பட்டவர் தானே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும்! தாயுமானவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி, கண்பத்ராவுக்கு எந்தவித தண்டனையும் அளிக்காமல் மன்னித்தருளினார். ஆனால் அந்த எருமை சில காலங்கள் வாழ்ந்துவிட்டு இறந்தது. தயாள மூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகளை எப்படித்தான் விவரிப்பது!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 192

மதம்பிடித்த யானை பூனை போலானது

அக்கல்கோட் பட்டத்து யானையான கவ்வார், மஹீபதி கோவிலுக்கு அருகில் உள்ள கொட்டகையில் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஒரு சமயம் அந்த யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது. அதன் நான்கு கால்களும் இரும்புச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தாலும், தன் துதிக்கையால் கல்லை எடுத்து அவ்வழியாக வருவோர் போவோர் அனைவரையும் தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஊர் மக்கள் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு அவ்வழியாக செல்வதை தவிர்த்து வந்தனர். மிருகங்களும் அவ்வழியாக செல்வதற்கு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

எப்போது வேண்டுமானாலும் சங்கிலியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு அனைவரையும் தாக்கிவிடும் என்கிற நிலை இருந்தது. ஆயுதம் ஏந்திய காவலர்கள் காவலுக்கு போடப்பட்டனர்.

நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போகவே மஹாராஜா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்து யோசனை கேட்பதற்காக வந்தார். **"மஹராஜ், என் யானைக்கு மதம் பிடித்து கட்டுக்கடங்காமல் இருக்கிறது. மக்கள் அனைவரும் பீதியில் தவிக்கின்றனர். அதை சுட்டுவிடலாமா?"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் யோசனை கேட்டதற்கு, **"வேண்டாம்"** என்று கருணாமூர்த்தி பதிலளித்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் சேவகர்களுடன் யானை கொட்டகைக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் மக்கள் அனைவரும் யானை அனைவரின் மீதும் கற்களை வீசி எரிவதால் பாதுகாப்பாக செல்லும்படி எச்சரித்தனர். சில சேவகர்கள் தங்களுடன் இருப்பது அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகன் என்பதை உணராமல் பின்னோக்கி சென்றனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணையால் மரணத்தின் பிடியில் இருந்து தப்பியவர்கள் கூட இவ்வாறு நடந்து கொண்டது வியப்பூட்டத்தான் செய்கிறது. பூரணமான நம்பிக்கையுடைய சேவகர்களான சோளப்பாவும் பாபா யாதவும் எந்தவித மறுயோசனையும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் சென்றனர்.

மஹராஜ் யானைக்கு முன்னால் சென்று கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடிவிட்டு, **"ஏ பைத்தியக்கார யானையே! வெறி கொண்டு விட்டாயா? உன் பூர்வஜன்மத்தை மறந்துவிட்டாயா? எவ்வளவு ஏறினாலும், வீழ்வது உறுதி. உன் பைத்தியக்காரத்தனத்தையும் அகந்தையையும் விட்டொழி"** என்று தன் இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு உறுதியாகக் கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் மதம் கொண்ட யானை பூனை போலாகி தன் முன்னங்கால்களை மடித்துக் கொண்டு தன் துதிக்கையால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை வருடிவிட்டு கண்ணீர் சிந்தியது. ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதமான காட்சி. அனைத்து ஜீவராசிகளின் மீதும் கருணையைப் பொழிவதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு நிகருண்டோ! அந்த யானை சாவில் இருந்து தப்பித்தது. வாயில்லா ஜீவராசிகள் கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சக்தியை உணர்ந்து கொண்டு அவரிடம் முழுமையாக சரணடையும்போது, ஆறறிவுள்ள மனிதனுக்குத்தான் எவ்வளவு சந்தேகங்கள்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 193

ஜங்கம குருவுக்கு மோக்ஷம்

அக்கல்கோட்டிலிருந்து எட்டு யோஜனை தூரத்தில் சித்தன்கேரி என்றொரு ஊர் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் ஜங்கம ஜாதியினரின் குருவான சித்தப்பா (த்த-*dhdha*) வசித்து வந்தார். அவர் அங்கு ஒரு ஆசிரமத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அந்த ஆசிரமத்தில் பசு, எருமை, குதிரை மற்றும் யானை போன்ற பிராணிகள் வளர்க்கப்பட்டன. மேலும் சித்தப்பா மிகச்சிறந்த பக்திமான். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு பல்லக்கில் தன் பக்தர்களுடன் அக்கல்கோட் வந்து அங்கிருக்கும் ஜங்கம ஆசிரமத்தில் தங்கினார். அவர் வருகை புரிந்த அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஊருக்கு வெளியே உள்ள ஜங்கம ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்தார்.

ஜங்கம குரு ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக தன் இருப்பிடத்திலிருந்து நடந்தே வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தேஜஸ்வியான உருவத்தைக் கண்டவுடன் அவருடைய அஞ்ஞானம் அனைத்தும் விலகி ஞானக் கொழுந்தாக மாறினார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழை ஆடிப் பாடினார். அவர் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் போது ஆனந்தப் பெருக்கில் திடீரென ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு, **“மஹராஜ், இன்று என்னுடைய அபிலாஷைகள் அனைத்தும் நிறைவேறிவிட்டன. உங்கள் தரிசனத்தால் தன்யன் ஆனேன். இந்த குருத்துவத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்வது? மஹராஜ், எனக்கு உங்கள் பாதங்களைத் தவிர வேறு எதுவும் வேண்டாம்”** என்று பணிவுடன் கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் எழுந்து நின்றார். மாலை ஆகியும் தண்ணீர் கூட அவருடைய உதட்டில் படாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தரிசனத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் பட்டினியாக இருப்பதால்,அவருடைய சீடர்களும் உணவேதும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“நான் உனக்கு ரொட்டி அளிக்கிறேன். உன்னால் அதை ஜீரணம் செய்ய முடியுமா?”** என்று கேட்டதற்கு **“மஹராஜ், நீங்கள் அளிக்கும் அனைத்தையும் நான் மட்டுமல்ல அனைத்து ஜீவராசிகளாலும் ஜீரணம் செய்ய முடியும்”** என்று சித்தப்பா கூறினார்.

அச்சமயத்தில் ஒரு ஆட்டிடையனை ஸ்ரீ ஸ்வாமி அழைத்து, **“உன்னிடம் ரொட்டி இருந்தால் இங்கு கொண்டு வா”** என்று கூறினார். அவன் தன்னிடம் இருந்த ரொட்டியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் வைத்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதை எடுத்து சித்தப்பாவிடம் அளித்தார். ஜங்கமர்கள் சிவபக்தர்கள். அவர்கள் வேற்று ஜாதியினர் அளிக்கும் உணவையோ அல்லது தண்ணீரையோ தொடக்கூட மாட்டார்கள். இருப்பினும் சித்தப்பா எந்தவித மறு யோசனையும் இல்லாமல், ஸ்ரீ ஸ்வாமி அளித்த பிரசாதத்தை எடுத்துக் கொண்டார். தான் ஆசிரமத்தின் குரு என்கிற பெருமை அவரிடமிருந்து அன்று விலகிவிட்டது. அவர் ஒரு பிரம்ம ஸ்வரூபமாக மாறியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரை அருகில் அழைத்து, **“நீ உன் ஊருக்குச் சென்றபின் பிரம்மத்தை முழுமையாக உணரும் அனுபவத்தைப் பெறுவாய். பற்றற்றவனாக இரு. அனைவரிடமும் எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல், உன் இனிமையான பேச்சுக்களால் அனைவருக்கும் சந்தோஷத்தைக் கொடு”** என்று கூறி ஆசி வழங்கினார்.

இவ்வாறு சித்தப்பா ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, தன் அகம்பாவம் அனைத்தையும் துறந்து மோக்ஷ கதியை அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சித்தப்பாவுக்கு கூறிய அறிவுரையை நாமும் பின்பற்றி, முழு நிறைவான வாழ்க்கையை வாழ்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 194

பரிக்ஷை

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பீமா நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள கேத் என்னும் ஊருக்கு சென்றிருந்தார். அங்கு மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற எல்லம்மா தேவி கோவிலில் தன் பக்தர்களுடன் தங்கியிருந்தார். அந்த ஊரில் ராமசார்யா மற்றும் சீதாராமச்சார்யா என்கிற வேத பண்டிதர்கள் இருந்தனர். மனூர் என்கிற ஊரின் கிராமத் தலைவரான அப்பா சாஹெப் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். அவர் மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை வணங்கிவிட்டு

அவருடைய பாத தீர்த்தத்தை எடுத்து தன் குடும்பத்தினருக்கு அளித்தார். இதை கவனித்துக் கொண்டிருந்த இரு வேத பண்டிதர்களும், **"இங்கு என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது? இவரென்ன சந்நியாசியா! அவருக்கு ஜாதி, கோத்திரம் போன்ற எதுவுமே கிடையாது. அவர் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் சாப்பிடுகிறார். ஒரு கிராமத்தின் தலைவர் இவரைப் போய் வணங்குவது சரியா? அவர் கண்டிப்பாக தாழ்த்தப்பட்டவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். கண்டிப்பாக அவருடன் எவரும் தொடர்பில் இருக்கக் கூடாது"** என்று பேசிக் கொண்டனர்.

அந்த பண்டிதர்களுள் ஒருவரான சீதாராமச்சார்யா, **"எதையும் சோதனை செய்யாமல் முடிவுக்கு வர வேண்டாம். நாம் அந்த யதிக்கு ஒரு பரிக்ஷை வைக்கலாம். பின்னர் முடிவு செய்து கொள்ளலாம்"** என்று யோசனை கூறினார். **"எப்படி?"** என்று ராமச்சார்யா கேட்டதற்கு, **"நீ பாகவதம், பகவத்கீதை போன்றவற்றிலிருக்கும் மிகவும் கடினமான ஸ்லோகங்களை அதன் அர்த்தத்துடன் உன் மனதுக்குள் ஓது, அதன் மீதிப் பகுதியை அவர் விளக்கங்களுடன் கூறினாரானால் அவரை அவதாரம் என்று ஏற்றுக்கொண்டு, அவருடைய பாத தீர்த்தத்தை பிரசாதமாக எடுத்துக் கொள்வதில் எந்த தவறும் இல்லை என்று முடிவு செய்து கொள்ளலாம்"** என்று முடிவு செய்தனர். அவதாரமாக இருப்பினும் சோதனைகளுக்கு உட்பட வேண்டித்தானே இருக்கிறது!

அடுத்தநாள் காலையில் இருவரும் எல்லம்மா கோவிலுக்குச் சென்றனர். அங்கு மைந்தர்கியின் ஜமீன்தார் ஹுக்காவை தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தார். மஹராஜ் துயிலெழுந்து அமர்ந்து கொண்டவுடன் ஜமீன்தார் ஹுக்காவை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அளித்தார். மஹராஜ் அவரிடம், **"இன்று நீ முதலில் புகைத்துவிட்டுக் கொடு. என்னை சோதனை செய்வதற்காக ஒரு கூட்டம் வந்திருக்கிறது"** என்று கூறினார். பண்டிதர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு சுவற்றுக்கு மறுபக்கம் நின்றுகொண்டிருந்தனர். வந்திருந்தவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை இன்னும் நேரில் சந்திக்கவோ அல்லது அவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொள்ளவோ இல்லை. ஆனால் அவர்களுடைய நீச புத்தியை அறிந்து கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, ரிக் வேதத்திலிருந்து கடினமான ஸ்லோகத்தையும், பாகவத்திலிருந்து சில ஸ்லோகங்களையும், பகவத் கீதையிலிருந்து சில ஸ்லோகங்களையும் ஓதிவிட்டு, யோக ரகசியத்தை விளக்கிவிட்டு, பின்னர் உபநிஷத், யஜுர்வேதம் மற்றும் சாம வேதத்திலிருந்து சில மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்தார். அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பண்டிதர்கள் அனைவரும் திக்குமுக்காடிப் போயினர்.

தங்களை தாங்களே கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டனர். ராமச்சார்யாவின் அகம்பாவம் முற்றிலுமாக நீங்கி விட்டது. அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **"மஹராஜ், நீங்கள் ஒரு மஹா அவதாரம் என்பதில் எந்தவித மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை"** என்று கூறிவிட்டு, அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய பாத தீர்த்ததை பிரசாதமாக ஏற்றுக் கொண்டு, அவருடைய புகழை வாயாரப் பாடினர்.

ஒரு தாய் தன் குழந்தை அறியாமையில் செய்யும் தவறை உடனடியாக மன்னித்து விடுவாள். அவள் அக்குழந்தைக்கு புத்திமதி கூறி நல்வழிப்படுத்து வதிலேயே முனைப்பாக இருப்பாள். தாயுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்களிடம் அப்படித்தானே நடந்து கொள்வார்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 195

வருமானத்துக்கு வழி

மொஹலாய் மாவட்டத்தில் உள்ள கெஜலெ என்கிற ஊரில் கோவிந்தராவ் மொஹிதே வசித்து வந்தார். அவருக்குப் பல நாட்களாக குழந்தை பாக்கியம் இல்லாமல் இருந்தது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அனுக்கிரகத்தினால் அவருக்கு குழந்தை பாக்கியம் கிடைத்தது. கோவிந்தராவ் ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, **"மஹராஜ், என்னுடைய குடும்பம் இப்போது வளர்ந்துவிட்டது, ஆனால் வருமானம் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. என்ன செய்வது? கௌரவத்துடன் வாழ்க்கையை நகர்த்துவது குறித்து எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது"** என்று வருத்தத்துடன் தன் மனக்கவலைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் சமர்ப்பித்தார். **"உன் விளைநிலத்தில் ஒரு கிணறு வெட்டி, கரும்பு மற்றும் மஞ்சளை பயிர் செய்"** என்று வழிகாட்டினார். **"ஸ்வாமி நான் கிணறு வெட்டினேன், ஆனால் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை"** என்று கோவிந்தராவ் கூறியதற்கு, **"உன் விளைநிலத்தில் இருக்கும் அத்திமரம்,**

அரசமரம் மற்றும் இச்சி மரத்துக்கு நடுவே தோண்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கும்" என்று கூறி அருளினார்.

கோவிந்தராவ் தன் ஊருக்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியவாறே கிணறு தோண்டினார். ஆனால் அவருக்கு ஏமாற்றம்தான் மிஞ்சியது. உடனே அவர் அக்கல்கோட் கிளம்பி வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"மஹராஜ், உங்கள் ஆணைப்படியே நீங்கள் கூறிய இடத்தில் கிணறு தோண்டினேன். ஆனால் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை"** என்று வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார். **"ஏய்! கருப்பு யானையின் தலையை உடைத்து நொறுக்கு. உனக்கு ஏராளமான தண்ணீர் கிடைக்கும்"** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வார்த்தைகளை கோவிந்தராவால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. **"மஹராஜ், யானையின் தலை என்றால் என்ன?"** என்று அவர் வினவியதற்கு ஸ்ரீபாத பட் பதிலளித்தார். **"அத்தி மரத்திற்கு அருகில் யானையின் தலையைப் போன்ற ஒரு கருப்பு நிறத்தில் ஒரு கல் இருக்கிறது. அதை உடைத்தால் உங்களுக்கு தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறுகிறார்"** என்று விவரித்தார்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கோவிந்தராவ் தன் விளைநிலத்துக்குச் சென்று அந்த கல்லை உடைத்தவுடன், தண்ணீர் யானையின் துதிக்கையிலிருந்து வருவது போல பிரவாகம் எடுத்தது. கோவிந்தராவும் அங்கு சுற்றியிருந்த மற்றவர்களும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணையால் கோவிந்தராவுக்கு நல்ல விளைச்சல் கிடைத்தது. வருமானம் பெருகியதால் அவரால் நிம்மதியுடன் குடும்பத்தை நிர்வகிக்க முடிந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்கள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் ஒரு அங்கமாகவே திகழ்ந்து வந்தார்/வருகிறார். சிறு சிறு இன்னல்களுக்குக் கூட அவர்கள் வேறு எவரையும் அடைக்கலம் தேடுவதில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் எந்தவித சலிப்பும் இல்லாமல் அனைவருடைய அற்பமான இன்னல்களைக் கூட காதாரக் கேட்டு, தீர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரவர்களுடைய நிலைக்கு ஏற்றாற் போலத்தானே பிரார்த்தனைகளும் இருக்கும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 196

சங்கேஸ்வர் சங்கராச்சாரியார்

ஒருமுறை சங்கேஸ்வர் மடத்தைச் சேர்ந்த சங்கராச்சாரியார் அக்கல்கோட் வருகை புரிந்திருந்தார். அவரை மாலோஜிராவ் ராஜே முறையாக சோடச உபசாரங்கள் செய்து வரவேற்றார். சங்கராச்சாரியாருடன் மெத்த படித்த வேத ஞானிகள், ஜோதிடக்கலை நிபுணர்கள் ஆகியோர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் சோளப்பாவும் வந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அங்கு எவரும் மரியாதையாக நடத்தாமல், **“இந்த சந்நியாசி எங்கு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடுவார். அதனால் அவருக்கு வெளியே தனியாக உணவு பரிமாற வேண்டும்”** என்பது போன்று ஏதேதோ கிசுகிசுத்தனர். அனைவரும் உணவுக்காக அமர்ந்தனர். நல்ல சுவையான உணவுகள் பரிமாறப்பட்டன. அப்போது ஒரு ஆச்சரியம் நடந்தது. பரிமாறப்பட்ட உணவுகள் அனைத்தும் புழுக்களாக மாறியிருந்தன. சங்கராச்சார்யரும் மற்ற பிராமணர்களும் எதுவும் புரியாமல் திடுக்கிட்டனர். அப்போது ஒரு வயதான பிராமணர், **“ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருக்கு அவமானம் நிகழ்ந்துவிட்டது. அதனால்தான் இவ்வாறு நடைபெறுகிறது”** என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஆச்சாரியர் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **“மஹராஜ், தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள். நீங்கள் இந்த ஜகத்திற்கே குரு. நான் மிகப்பெரிய நிலையில் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு உங்களை அவமதித்து விட்டேன். தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்து விட்டு, ஆசனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்”** என்றார். **“நான் ஒரு தாழ்ந்த சந்நியாசி என்றால் உங்களுடன் இருக்கும் மூன்று பண்டிதர்கள் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர்களுடைய இஸ்லாமியத் தந்தையைப் பற்றி நீங்கள் அவர்களிடமும் அவர்களுடைய தாயிடமும் கேளுங்கள். நீங்களே இவ்வாறு நடந்து கொள்வது நியாயமா? தலையை மழித்துக் கொண்டால் இவர்கள் ஞானிகள் ஆகிவிட முடியுமா? அப்படியென்றால் மெத்த படித்தவர்களின் நிலைதான் என்ன?”** என்று கேள்விகளை அடுக்கினார்.

அனைவருக்கும் பெருத்த அவமானமாக இருந்தது. தங்கள் தலைகளை தாழ்த்திக் கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின்

பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு தங்களை மன்னிக்குமாறு மன்றாடினர். கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அனைவரையும் மன்னித்ததன் அடையாளமாக பரிமாறப்பட்ட உணவுகள் அனைத்தும் ருசியான பதார்த்தங்களாக மாறியிருந்தன. அனைவரும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ருசித்து சாப்பிட்டனர். அனைவரும் தக்ஷிணை மற்றும் தாம்பூலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு ஜய கோஷம் எழுப்பினர். ஆச்சார்யரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அகம்பாவம் என்னும் எமன் நம்முடன் இருக்கும் வரை குருவின் கருணையைப் பெறுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை. அனைவரையும் சரி சமமாக மதித்து, நமக்கு கிடைத்திருக்கும் நல்வாழ்க்கைக்கு நன்றி தெரிவித்து வாழப் பழகிக் கொண்டால், குருவின் கருணையை இந்த உலகத்தில் மட்டுமல்லாமல், அனைத்து உலகங்களிலும் பெறலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 197

பக்தவத்சலன்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பக்தர்களுக்காகவே பிறவி எடுத்து வந்தவர். அவர் அனுப்பொழுதும் பக்தர்களின் நலனையே கருத்தில் கொண்டு லீலைகள் புரிந்து கொண்டிருந்தார். பக்தர்களை நல்வழிப்படுத்தி, அவர்களை கர்ம பந்தங்களிலிருந்து விடுவிப்பது மட்டுமல்லாமல், அவர்களுடைய சிறுசிறு விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றி எப்போதும் தன் நிழலிலேயே தாயைப்போல பாதுகாத்து வந்தார்/வருகிறார். இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகள் சிலவற்றை கதம்பமாகப் பார்க்கலாம்.

1. காவல்கார நாகங்கள்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டுக்கு வெளியே உள்ள ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரின் கோவிலில் வெகு நேரத்திற்கு இருந்தார். பின்னர் ஒரு மாமரத்தின் கீழ் சென்று அமர்ந்தார். அங்கு ஒரு சுத்தமான நீருடன் ஒரு

குளம் இருந்தது. அப்போது அவருடன் இருந்த சீடர்கள் அனைவரும், **“மஹாராஜ், இங்கு சமைப்பதற்கான வசதிகள் இல்லை. மேலும் விளக்கை ஏற்றினால் காற்றில் அணைந்து கொண்டே இருக்கிறது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தயவுசெய்து அக்கல்கோட்டுக்கு கிளம்புங்கள்”** என்று மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டனர். **“என்னுடைய மகள் வரவேண்டும்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி பதிலளித்தார். அங்கிருந்தவர்கள் எவருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வார்த்தைகளை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. **“உங்கள் அனைவரையும் திருடனிடமிருந்து பாதுகாக்க நான்கு நாகங்களை நியமித்திருக்கிறேன்”** என்று மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி உறங்கிவிட்டார். சேவகர்களும் உறங்கிவிட்டனர்.

நள்ளிரவு ஆனது. சில திருடர்கள் அனைவருடைய பொருட்களையும் களவாட வந்தனர். காவலுக்கு இருந்த நான்கு நாகங்களும் அவர்களை துரத்திக் கொண்டு சென்றன. திருடர்கள் பயத்தில் ஓடி விட்டனர். சேவகர்கள் அனைவரும் திருடர்களின் நடமாட்டத்தால் விழித்துக் கொண்டனர். விளக்கை ஏற்றி பார்த்தபோது, அங்கு நான்கு நாகங்கள் இருந்தன. அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஜயஜய கோஷம் எழுப்பி ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

2. அறுபது வயது ஜமீன்தாருக்கு புத்திர பாக்கியம்

மொஹலாயில் அப்துல்பூர் என்றொரு ஊர் உள்ளது. அந்த ஊரின் ஜமீன்தாரான தேஷ்பாண்டேவுக்கு அறுபது வயதாகியும் புத்திர பாக்கியம் இல்லை. அவர் தன் இரு மனைவிகளுடன் கானகாபூரில் சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தபோது அவருக்கு ஒரு கனவு தோன்றியது. **“நான் உலகத்தை உயர்த்துவதற்காக அக்கல்கோட்டில் யதியின் உடையில் வாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அங்கு சென்றால் உன் பிரார்த்தனைகள் அனைத்தும் நிறைவேறும்”** என்று உணர்த்தப்பட்டது. இவ்விஷயத்தை அவர் தன் மனைவிகளிடம் தெரிவித்துவிட்டு, ஸ்ரீ குருவுக்கு நைவேத்தியம் படைத்துவிட்டு, பிராமண போஜனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார். பின்னர் அக்கல்கோட் பயணம் மேற்கொண்டார். அவர் அக்கல்கோட் சென்றடைந்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி பகவத் தச்சரின் இல்லத்தில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தவுடன், அவர் ஒரு அவதாரம் என்பதை தேஷ்பாண்டே உணர்ந்து கொண்டார். தன் இரு மனைவிகளுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு நின்றுகொண்டிருந்தார். **“நீ நூறு ரூபாய் கொடுத்தால் கத்திரிக்காய் கிடைக்கும், ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் யானை கிடைக்கும்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேங்காயை தேஷ்பாண்டேயின் முதல் மனைவியிடம் கொடுத்து அதை இரண்டாமவளின் முந்தானையில் போடச் சொன்னார். மூவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை மனதார வணங்கிவிட்டு, பிராமண போஜனம் அளித்துவிட்டு சொந்த ஊருக்குச் சென்றுவிட்டனர். சிலநாட்களுக்குப் பிறகு தேஷ்பாண்டேவுக்கு இரண்டு மகன்களும், இரண்டு மகள்களும் பிறந்தனர். சில வருடங்களில் தேஷ்பாண்டே முழு நிறைவுடன் இயற்கை எய்தினார்.

3. பால்காரனுக்குக் கிடைத்த தண்டனை

அது மக மாதம். குரு ப்ரதிபாடா நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பால் விலை இருமடங்காக அதிகரித்திருந்தது. மல்லு கவாலி என்கிற பால்காரன் பாலின் விலையை அதிகரித்தது மட்டுமல்லாமல், அதிகப்படியான தண்ணீரையும் கலந்து வியாபாரம் செய்தான். மேலும் பால் கெட்டுப்போய் கொண்டிருந்ததால், மக்கள் அனைவரும் தவித்திக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் தாங்கள் படும் இன்னல்களைப் பற்றி முறையிட்டனர். அவ்வாறு முறையிட்ட உடனேயே மல்லு கவாலியுடைய 15-20 எருமைகள் எவரையும் அருகில் நெருங்க அனுமதிக்கவில்லை, மேலும் காம்புகளிலிருந்து பாலுக்கு பதிலாக ரத்தம் வெளியே வந்தது. பால்காரன் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அடைக்கலம் அடைந்தான். தான் செய்த தவறுக்காக மன்னிக்குமாறு மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டான். கருணாமூர்த்தி சிரித்துக் கொண்டே, **"போ, எல்லாம் சரியாகிவிடும்"** என்று கூறியருளினார். பின்னர் அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தீர்த்தத்தையும், விபூதியையும் எருமையின் காம்புகளில் தடவியவுடன் ரத்தத்துக்கு பதிலாக பால் வெளிவரத் தொடங்கியது. பின்னர் அவன் தினமும் 1 லிட்டர் பாலை ஏழை எளியவர்களுக்கு தானமாக அளிக்கத் தொடங்கினான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருள் அவனை புண்ணியவான் ஆக்கிவிட்டது!

4. ஸ்ரீபாத பட்டின் பக்தி

ஒரு அஸ்வினி மாதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் சேவகர்கள் புடைசூழ சந்திரபாகா நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள மனூர் என்கிற ஊருக்குச் சென்றார். அது மழைக்காலம் என்பதால் நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்திருந்தது. அப்போது சோளப்பா, ஸ்ரீபாத பட் போன்ற சேவகர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் இருந்தனர். சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், "மஹராஜ், சமைப்பதற்கு தேவையான மளிகைப்பொருட்கள் எதுவும் இல்லை. என்ன செய்வது?" என்று கேட்டவுடன்,

“நதியை கடந்து செல்வது சிரமம்தான். படகுகளும் அக்கரையில் இருக்கின்றன, யார் அக்கரைக்குச் சென்று படகுகளைக் கொண்டு வருவார்கள்?” என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கேட்டார். **“நதியைக் கடந்து செல்ல நம்மிடம் பாதுகாப்பு கவசம் எதுவும் இல்லை. இந்த வெள்ளத்தில் நதியில் இறங்குவது தற்கொலைக்குச் சமம்”** என்று சோளப்பா கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சிரித்துக் கொண்டே, **“நம் குண்டு பண்டிட் சென்றால் கண்டிப்பாக படகைக் கொண்டு வந்துவிடுவான்”** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸ்ரீபாத பட்டை குண்டன் என்று அழைப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்ட அடுத்த நொடியே எந்தவித மறு-யோசனையும் இல்லாமல், ஸ்ரீபாத பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்று கூறிக்கொண்டே வெள்ளத்தில் குதித்தார். இதுவல்லவோ பக்தி! சரணாகதி! மற்ற சேவகர்கள் அனைவரும் பயந்து கொண்டே, “மஹராஜ், தயவுசெய்து ஸ்ரீபாத பட்டை பத்திரமாக கொண்டுவந்து சேர்த்து விடுங்கள்” என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். **“அவனால் எப்படி சாக முடியும்? சிறிது நேரத்தில் படகுடன் வந்துவிடுவான்”** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நாமத்தை நினைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீபாத பட் அக்கரையை அடைந்து படகுடன் வந்தார். அனைவருடைய ஆச்சரியத்திற்கும் எல்லையே இல்லை.

5. காலரா நோய்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மனூரில் தங்கியிருந்த போது, அங்கு காலராவின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்தது. தினமும் பதினைந்திலிருந்து இருபது பேராவது இறந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த கிராமத்தின் தலைவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை சந்தித்து, **“என்னுடைய மகன் மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறான். தயவுசெய்து அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளியுங்கள் ஸ்வாமி..”** என்று கதறியவாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவர் மீது மிகுந்த இரக்கம் கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்று அவர் வீட்டு தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், “மஹராஜ், அவருடைய மகன் இறந்து கொண்டிருக்கிறான். நாம் உடனடியாக கிளம்ப வேண்டும்” என்று கூறி துரிதப்படுத்தினார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“அவன் எங்கு இறந்து கொண்டிருக்கிறான்? அவன் உடல் முழுவதும் வேம்பு இலையை அரைத்து தடவிவிட்டு, அதை சிறிது அவனுடைய வாயிலும் போடுங்கள்”** என்று கூறினார். உடனே அவ்வாறு செய்யப்பட்டது. அந்த சிறுவனின் உடலில் அசைவுகள் தென்பட்டது. அவன் மெதுவாக தன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். கிராமத் தலைவரின் குடும்பத்தினர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை.

அடுத்த நாள் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நைவேத்தியம் படைத்துவிட்டு, பிராமணர்களுக்கு போஜனம் ஏற்பாடு செய்தார். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற அடுத்த நாளில் இருந்து, அந்த ஊரில் காலராவின் தாக்கம் குறையத் தொடங்கியது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருள் இருந்தால் எது வேண்டுமானாலும் சாத்தியமாகும். அவர் நினைத்தால் இந்த பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கவும் முடியும், நிர்மூலம் ஆக்கிவிடவும் முடியும். இதை முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டவர்கள் பாக்கியசாலிகள்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 198

பேராசை

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு, அவற்றை நிறைவேற்ற விரும்பாத இருவருக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

1. சொத்து பிரச்சனை

கோபால் மற்றும் மாருதி என்கிற சகோதரர்கள் மொஹலாய் மாவட்டத்தில் உள்ள நல்துர்கா எனும் ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய மாற்றாந்தாயுடைய மகனுக்கும், இந்த இரு சகோதரர்களுக்கும் இடையே சொத்து பிரச்சனை இருந்தது. ஒருமுறை அவர்களுக்குள் பிரச்சனை அதிகமாக இருந்த போது மூன்றாவது மகன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பின்வருமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டான். **“மஹராஜ், சொத்தில் பாதி பாகம் எனக்குக் கிடைத்தால், அதில் 25% பகுதியை உங்களுக்கு தானமாக அளிக்கிறேன்”** என்பதே அந்த பிரார்த்தனை. அவனுடைய விருப்பம் போலவே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுக்கிரகத்தினால் சொத்தின் பாதி பாகம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் அவனுக்கு பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்கு விருப்பம் இல்லை. பலரும் இவ்வாறு நடந்து கொள்வது சரியல்ல என்று அவனுக்கு அறிவுரை வழங்கினர்.

இருப்பினும் அவன் எவருடைய வார்த்தைகளுக்கும் சிறிதளவு கூட மதிப்பளிக்காமல் கஞ்சத்தனத்துடன் நடந்து கொண்டான். ஒருவரின் கர்மவினை தீமையாக இருப்பின், அவர்கள் எவருடைய அறிவுரையையும் கேட்கும் நிலையில் இருப்பதில்லை. அதற்குண்டான பலனை அவர்கள் அனுபவித்துத்தான் தீர வேண்டும்.

இந்த கஞ்சன் பயத்தின் காரணமாக தன் பணத்தை பூமிக்குக் கீழ் புதைத்து வைத்தான். தன்வினை தன்னைச் சுடும் என்பதற்கேற்ப, புதைத்து வைத்த அனைத்தும் கரியாக மாறியது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அடைக்கலம் அடைய அக்கல்கோட் வந்தடைந்தான். நடந்தவைகள் அனைத்தையும் விவரித்துவிட்டு தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சிரித்துக் கொண்டே, **“உன் ஆசைப்படி கடவுள் உனக்கு செல்வதை அளித்தார். ஆனால் அவரே அவற்றை எடுத்துக் கொண்டுவிட்டார். உனக்கு அளிப்பதற்கு என்னிடம் எதுவுமில்லை. உன் பிரார்த்தனை எவ்வழியோ அதன் பலன்களும் அவ்வழியே! நீ இப்போது உன் வீட்டுக்கு கிளம்பலாம்”** என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டார். அவன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் கிளம்பினான்.

2. ஸ்ரீ மோரேஸ்வர் ஹரிநாகர்

பர்கான்பூர் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ மோரேஸ்வர் ஹரிநாகர் இந்தோரை சேர்ந்த ஒருவரிடம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தன் முதலாளியை ஏமாற்றி செல்வங்களை அபகரித்தார். அதன் காரணமாக பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம், தன் கஷ்டங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிட்டால், ஐம்பது ரூபாய் செலவு செய்து பாதுகைகளுக்கு வெள்ளிக் காப்பு செய்வதாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணையால் அனைத்து கஷ்டங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சந்தோஷமாக வாழத் தொடங்கினார். தன் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்கிற நிலை உண்டான போது அவருக்கு மனம் மாறியது. பின்னர் அவர் அக்கல்கோட் வந்து அனைவரிடமும், **“நான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டேன். ஆனால் அவர் அதை நிறைவேற்றும்படி கேட்கும்வரை நிறைவேற்றப் போவதில்லை”** என்று பெருமையுடன் கூறினார்.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அருகில் அமர்ந்துகொண்டு, தன் தொழிலைப் பற்றி பெருமையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"கடவுளின் பணத்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டு இது போன்ற கதைகளை கூறிக் கொண்டிருக்கிறாயா? உனக்கு வெட்கமாக இல்லை! முட்டாளே!"** என்று கோபத்துடன் வசை பாடினார். இது போன்ற வார்த்தைகளை கேட்பதற்கு இறந்து விடலாம் என்று மோரேவுக்குத் தோன்றியது. அவர் உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு, தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதுகைகளை எடுத்துக் கொண்டு புனேவுக்குச் சென்று அவற்றிக்கு வெள்ளிக்காப்பு செய்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சமர்ப்பணம் செய்தார். பின்னர் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்துவிட்டு, **"மஹராஜ், எனக்கு வாரிசு இல்லாமல் கஷ்டம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தயவு செய்து எனக்கு புத்திரபாக்கியம் அருள் புரியுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்கு ஒரு தேங்காயை அளித்தார். ஒரு வருடத்தில் அவருக்கு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு தத்தா என்று பெயரிட்டார். பின்னர் மோரேஸ்வரும் அவரது மனைவியும் குழந்தையுடன் அக்கல்கோட் வந்து மொட்டை அடிக்கும் வைபவத்தை அங்கு கொண்டாடினர். அனைவருக்கும் தாராளமாக தக்ஷிணை அளித்துவிட்டு, பிராமண போஜனம் அளித்த பின்னர் தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றடைந்தார்.

நம் பிரார்த்தனைகள் நிறைவேறிய பின், கடவுள் என்ன நம் கண்களுக்குப் புலப்படாதவர் தானே! அவர் நம்மை கடன் கொடுத்தவர் போல நேரில் வந்தா கேட்டுவிடப் போகிறார்! என்கிற மனோபாவம் பலரிடம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. சிலரோ தாங்கள் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனைகளையே மறந்து விடுகின்றனர். சிலர் பல வருடங்கள் கழித்து நிறைவேற்றுவார்கள். இவ்வாறெல்லாம் செய்யாமல், பிரார்த்தனைகளை உடனுக்குடன் நிறைவேற்றும் போது, கடவுள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து மேலும் அதீதமான நற்பலன்களை அளிக்கத் தொடங்குவார் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை.

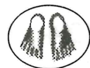
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 199

மல்லிகார்ஜுனன் என்னும் இசைக்கலைஞர்

வாரணாசியில் வாழ்ந்து வந்த ஜங்கம ஜாதியைச் சேர்ந்த மல்லிகார்ஜுனன், கீர்த்தனைகள் பாடுவதில் வல்லவர். அவர் தியானேஸ்வரி, பாகவதம், பகவத் கீதை போன்றவற்றில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஒருமுறை அவர் கீர்த்தனை நிகழ்த்துவதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவருடன் நான்கு பக்கவாத்தியக்காரர்களும் வந்திருந்தனர். அவர் அரண்மனையில் கீர்த்தனைகள் நிகழ்த்திவிட்டு, ஜங்கமர்களின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அமர்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, **"இந்த சந்நியாசி அவதாரமா என்ன?"** என்று கேட்டவுடன் அனைவரும் ஆமோதித்தனர். இவரைப் போன்ற உன்னதமான நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு செருக்கு தானாகவே வந்து சேர்ந்து விடுகிறதே! ஸ்ரீ ஸ்வாமியை நமஸ்கரிக்கலாமா வேண்டாமா என்கிற சந்தேகம் அவருடைய மனத்தில் எழும்பியது. அவருடைய மன ஓட்டத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"என்னை சங்கடத்திற்கு ஆட்படுத்தாதே. நீ நமஸ்கரிக்கிறாயா இல்லையா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்கு எந்த கவலையும் இல்லை"** என்று கூறினார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் கீர்த்தனக்காரருக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. உடனே அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"மஹாராஜ், நீங்கள்தான் சதாசிவன். தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களைப் பற்றி சரியாக புரிந்து கொள்ளாமல் சந்தேகப்பட்டு விட்டேன்"** என்று வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஜங்கமர்கள் ஆசிரமத்திற்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார்.

மல்லிகார்ஜுனனின் உண்மையான அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவருடன் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். மல்லிகார்ஜுன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம் செய்துவிட்டு நைவேத்தியம் படைத்தார், உச்சிஷ்டத்தை பிரசாதமாக உண்டார். அவர் தன் கைகளை கூப்பிக்கொண்டு, **"மஹாராஜ், என்னுடைய மகள் மூன்று வருடங்களாக குழந்தை பாக்கியம் இல்லாமல் வருத்தத்தில் இருக்கிறாள். அவளுக்கு கரு உருவாகி கலைந்து கொண்டே இருக்கிறது. இது எனக்கு மிகுந்த வேதனையை அளிக்கிறது. தாங்கள் அருள் புரிய வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். **"பயப்படாதே. கண்டிப்பாக குழந்தை பிறக்கும்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆசி கூறினார். சோளப்பா

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தீர்த்தத்தை பிரசாதமாக அவருடைய மகளுக்கு அளிக்குமாறு கூறினார். மேலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய முகத்துணியையும் அளித்தார்.

மல்லிகார்ஜுனன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் கிளம்பிச் சென்று தீர்த்த பிரசாதத்தை தன் மகளுக்கு அளித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அவளுக்கு அழகான மகன் பிறந்தான். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய முகத்துணியை பூஜையில் வைத்துவிட்டு, பக்தர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு விபூதியை பிரசாதமாக அளிக்கத் தொடங்கினார். அனைவருடைய பிரச்சனைகளையும் அவர் அளித்த விபூதி நிவர்த்தி செய்தது. நாளாவட்டத்தில் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஆசீர்வாதத்தினால் மிகவும் பிரபலம் அடைந்தார். அவருக்கு தக்ஷிணையும் தாராளமாகக் கிடைத்தது. கிடைக்கும் பணத்தை ஜங்கமர்களின் போஜனத்திற்காக செலவழித்தார்.

அவர் ஸ்ரவண மாதத்தில் ஏழு நாட்கள் தொடர்ந்து போஜனம் அளிப்பதாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார். அதை வாரணாசியில் நிறைவேற்றுவதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சி வாரணாசியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரண்மனையில் தங்கியிருந்தார். அவர் ஏழு நாட்களும் எதுவுமே சாப்பிடவில்லை. சேவகர்கள் கவலையுடன் வந்து, **"மஹராஜ், நீங்கள் ஏழு நாட்களாக ஒன்றுமே சாப்பிடாமல் இருக்கிறீர்கள்"** என்று தெரிவித்ததற்கு, **"மல்லிகார்ஜுனன் வாரணாசியில் அளித்த போஜனத்தில் திருப்தி அடைந்து விட்டேன்"** என்று பதிலளித்தார். இதைக் கேட்டவுடன் அனைவருக்கும் மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி உண்மையிலேயே வாரணாசி சென்றாரா என்பதை சோதிக்க எண்ணிய அரசன் ஒரு குதிரை வீரனை வாரணாசிக்கு அனுப்பினார். **"மஹராஜ் தன் சேவகர்களுடன் ஏழு நாட்கள் இங்கு வந்து உணவருந்தினார்"** என்று மல்லிகார்ஜுனன் உறுதி படுத்தினார். இதை அறிந்து கொண்ட அரசர் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தார். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு ஜய ஜய கோஷம் எழுப்பி தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர்.

ஸ்தூல ரூபத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோதே, பல இடங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காட்சி அளித்த அற்புதத்தை இந்த அத்தியாயம் மூலம் அறிந்து கொண்டோம். இப்போது சூக்ஷ்ம ரூபமாக திகழும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, நமக்கு அருகிலேயே எப்போதும் நிழல் போல இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் பக்குவத்தை அளிக்கும்படி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 200

நல்துர்காவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்..

நல்துர்கா என்னும் ஊருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவ்வப்போது சென்று தங்குவார். அங்கு அவருக்கு பலர் பக்தர்காளாக இருந்தனர். முந்தைய அத்தியாயங்கள் சிலவற்றிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நல்துர்காவில் நிகழ்த்திய லீலைகள் விவேரிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்படி அவர் ஒருமுறை அங்கு தங்கியிருந்த போது நடைபெற்ற இரண்டு சுவையான சம்பவங்கள் இந்த அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. பைராம்ஜி என்னும் தாசில்தார்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நல்துர்காவில் தங்கியிருந்த போது பைராம்ஜி என்னும் தாசில்தாருக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் குமாஸ்தா, தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக செல்லவேண்டும் என்று அவரிடம் அனுமதி கேட்டார். பைராம்ஜி ஒரு பார்சி. அவர் கோபத்துடன் தன் குமாஸ்தாவிடம், **"நீங்கள் அனைவரும் முட்டாள் கிராமத்து மக்கள். மனிதர்களை தரிசனம் செய்வதால் உங்களுக்கு என்ன பலன் கிடைக்கப்போகிறது? இவரைப் போன்ற துறவிகளையும் சந்நியாசிகளையும் கண்டிப்பாக வணங்கக் கூடாது"** என்று கூறினார். அன்றைய தினம் ஹைதராபாத்திலிருந்து சாலர்ஜங்கின் திவான் அந்த அலுவலகத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம பக்தர் என்பதால் அவருடைய தரிசனத்துக்காகக் கிளம்பினார். அவருடன் சேர்ந்து கொண்டு அனைத்து குமாஸ்தாக்களும் கிளம்பினார்கள். பைராம்ஜியால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை மனதார தரிசனம் செய்தனர். பின்னர் நிஜாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் தன் சொந்த ஊரான ஹைதராபாதுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அடுத்த நாள் பைராம்ஜி குமாஸ்தாக்கள் அனைவருக்கும் தன்னுடைய அனுமதி இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்யச் சென்றதற்காக அபராதம் விதித்தார். அனைத்து குமாஸ்தாக்களும் கோபத்துடன், **"இவருக்கு நாம் அனைவரும் புத்தி புகட்ட வேண்டும். இவரை கண்டிப்பாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தரிசனத்துக்கு அழைத்து செல்ல வேண்டும்"** என்று முடிவு செய்தனர்.

குமாஸ்தாக்கள் அனைவரும் பைராம்ஜியிடம் சென்று, **"இன்று சந்நியாசியை தரிசனம் செய்வதற்காக பல பக்தர்கள் கூடியுள்ளனர். நாம் அங்கு சென்றால் மகிழ்ச்சியாக நேரத்தை கழிக்கலாம்"** என்று கூறி அழைத்துச் சென்றனர். அனைத்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சுற்றி நின்று கொண்டு வெற்றி கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவரைச் சுற்றி தேங்காய் மலை போல குவிந்திருந்தது. அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். அந்த சூழலில் பைராம்ஜி தனது சுயநினைவை இழந்து தரையில் விழுந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"ஏ கழுதையே! நீ தீய நடவடிக்கைகள் செய்து கொலை செய்துகொண்டிருக்கிறாய். இதைத்தான் உன் மதம் போதனை செய்கின்றதா?"** என்று கேட்டவுடன் பைராம்ஜி தன்னை மன்னிக்குமாறு மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். **"நீங்கள்தான் என் தாய் மற்றும் தந்தை. கருணைக் கடலே! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்"** என்று கேட்டுக் கொண்டார். எட்டு நாட்கள் அலுவலகத்திற்கு விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடன் தங்கியிருந்தார்.

அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தனக்கு ஏதாவது போதனை வழங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். **"அனைத்து மதங்களும் மற்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டும், கொலை செய்தல் கூடாது, எவரையும் துன்புறுத்தக் கூடாது, கர்வம் கூடாது, வேற்றுமை பார்க்கக் கூடாது, உண்மை-நியாயம் ஆகிய பாதைகளில் பயணம் செய்ய வேண்டும், எப்போதும் கடவுளின் நினைவோடு இருக்க வேண்டும், சரி எது - தவறு எது என்பதை ஆராய்ந்து நடந்து கொள்ள வேண்டும், விருந்தோம்பல் செய்ய வேண்டும், நியாயமாக பொருள் ஈட்ட வேண்டும், அனைவருடைய நலனிலும் அக்கறை செலுத்த வேண்டும், பக்தர்கள் மற்றும் பாதசாரிகளுக்காகக் குளம் வெட்டுதல், கிணறு தோண்டுதல் போன்ற பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதையே போதனை செய்கின்றன. நம் மனது முழுவதும் கருணை, நிம்மதி மற்றும் மன்னிப்பு ஆகிய குணங்களால் நிரம்பியிருக்க வேண்டும். இம்முறையில் வாழ்ந்தாலே மனித வாழ்க்கை முழுமை அடைந்து, பரமானந்தம் பெறலாம்"** என்று அறிவுரை வழங்கினார்.

இவை அனைத்தையும் கேட்டவுடன் பைராம்ஜி மட்டுமல்ல நாமும் பேரானந்த நிலையில் அல்லவா இருக்கின்றோம்! நாமும் பைராம்ஜி செய்தது போலவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கமலப் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறிய வழியிலேயே வாழ்ந்து பேரானந்தம் அடைவோமாக!

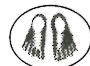

2. ராமேஸ்வரத்திலிருந்து வந்த கதாகாலட்சேபம் நடத்துபவர்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நல்துர்காவில் இருந்த சமயத்தில் ராமேஸ்வரத்திலிருந்து கதாகாலட்சேபம் செய்யும் பண்டிதர் ஒருவர் வந்தார். அவர் வீணையை மீட்டிக் கொண்டே புராணக்கதைகளை பாடுவதில் வல்லவர். அவர் நல்துர்காவில் எப்படியாவது தனது நிகழ்ச்சியை நடத்தி விட வேண்டும் என்கிற துடிப்பில் இருந்தார். ஆனால் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்வதிலேயே முனைப்பாக இருந்தனர். அவருக்குத் தன் கலையின் மீது மிகுந்த கர்வம் இருந்தது மட்டுமல்லாமல், முன்கோபியாகவும் இருந்தார். கோபத்தின் உச்சத்திற்கே சென்ற அவர், நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப் பாளரிடம் சென்று, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைப் பற்றி இழிவாகப் பேசினார். அவர் சாதாரண மனிதர் தானே ஒழிய துறவியெல்லாம் இல்லை என்று பலவாறு கூறிக்கொண்டிருந்தார். பண்டிதரின் பொறாமை அதிகரித்துக் கொண்டே போனது.

இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"இந்த பண்டிதருக்கு பொறாமையில் புத்தி கலங்கி விட்டது. புராண கதைக்கு ஏற்பாடு செய்து, அவருக்கு பணத்தை கொடுத்து சமாதானப்படுத்துங்கள்"** என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அனைவருக்கும் பண்டிதரின் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் போனது. அவருடைய கதாகாலட்சேபத்தைக் கேட்க எவரும் தயாராக இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன்னைப் பற்றி கூறிய கருத்தை அறிந்து கொண்ட பண்டிதருக்கு அவமானமாக இருந்தது. அவர் உடனடியாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்து அவருடைய பாதத்தை இறுக்கமாக பற்றிக் கொண்டு, **"மஹராஜ், நான் உங்களை சங்கடப்படுத்தி விட்டேன். என்னைப் போல கொடூரமானவன் எவரும் இருக்கமுடியாது. பணம் மற்றும் பதவி இருப்பதாக அகந்தை கொண்டு இவ்வாறு நடந்து கொண்டுவிட்டேன். பணத்தின் தேவைதான் என்ன? மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ளத்தானே! அந்த பணம் எரிந்து சாம்பலாகட்டும். குழந்தைகளும் மனைவியும் மரிக்கட்டும். பிரம்ம ஸ்வரூபியான உங்களை நான் அவதூறாகப் பேசி விட்டேன். ஆனால் என் பூர்வ ஜென்மத்தின் நல்வினைகளினால் சரியான நேரத்தில் ஞானக்கண் திறக்கப் பெற்றேன். கருணைக்கடலே, தயவுகூர்ந்து என்னை மன்னித்தருளுங்கள்!"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்.

அடுத்த நாள் அவருடைய புராண கதாகாலட்சேபத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவர் **'மகன்'** என்னும் தலைப்பில் பிரவசனம் செய்யத்

தொடங்கினார். **“ஒருவருக்கு மகன் பிறந்தால் சொர்க்கத்தில் இடம் கிடைக்கும். குழந்தை இல்லாதவர்களுக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் இருக்காது”** என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உடனே, “ஏ! இது போன்ற பேச்சுக்களையும், வெற்று அறிவாளித்தனத்தையும் விவரிக்கும் புராணக் கதைகளை நிறுத்து. குழந்தைகள் இல்லாதவர்களுக்கு கதியே இல்லை என்பது போலல்லவா நீ கூறுகிறாய்! அந்த கிளிக்கு மகன் இருக்கிறானா? வீணை வாசிப்பவனுக்கு மகன் இருக்கிறானா? குழந்தைகள் இல்லை என்பதற்காக அவர்கள் நரகத்திற்கா போவார்கள்? நீ அறிவில்லாமல் ஏதோ உளறிக் கொண்டிருக்கிறாய். குழந்தைகள் இல்லாதவர்களுக்கு சொர்க்கத்தில் இடமில்லை என்று கூறுவதற்கு உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் வேண்டும்? தெரிந்துகொள்! மகன் பிறப்பதனால் ஒருவருக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை. அப்படி அது உண்மை என்றால் நாய், பன்றி போன்ற ஜந்துக்களும் சொர்க்கத்தில் இடம் பிடிக்கும். மகன் பிறப்பதனால் ஒரு தந்தை சொர்க்கத்திற்குச் செல்வதில்லை, மாறாக ஒரு மகனை வளர்க்கும் பாவத்தினால் கூட ஒரு தந்தை நரகத்திற்குச் செல்ல நேரிடும்” என்று அறிவுரை கூறினார்.

பின்னர் சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி பேசியவற்றை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினார். **“கிளி என்றால் சுகாச்சாரியார், வீணை வாசிப்பவர் என்றால் நாரதர். பல சான்றோர்களுக்கு வாரிசு இல்லையென்றாலும் மோக்ஷம் கிடைத்திருக்கிறது. கலியுகத்தில் வாழ்ந்த சங்கராச்சாரியார் போன்ற பல மகான்கள் வாரிசு இல்லாமலேயே பிரம்மபதத்தை அடையவில்லையா? மகாத்மாக்கள், நல்ல மனிதர்கள், துறவிகள், யோகிகள், பக்தர்கள், சிறந்த மனிதர்கள், ஞானிகள், பண்டிதர்கள் மற்றும் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அனைவரும் வாரிசுகள் இல்லாமலேயே பிரம்மபதத்தை அடைந்துள்ளனர். ஆகவே வாரிசு இல்லாதவர்களுக்கு மார்க்கமே கிடையாது என்பது போல கருத்து தெரிவிப்பது நியாயமற்றது”** என்று விளக்கினார். இவற்றை உணர்ந்து கொண்டவுடன் பண்டிதரின் கர்வம் முழுமையாக நீங்கியது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தன்னை முழுமையாக சரணடைந்து கொண்டார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான்.

இதுபோன்ற எளிமையாக, தற்காலத்திற்கும் ஏற்றாற்போல் அறிவுரை கூற வேறு எவராலும் முடியாது. மூடநம்பிக்கை என்னும் சாத்தானை அழித்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது முழு நம்பிக்கையுடன் சரணடைவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 201

லீலைகளின் நாயகன்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் செய்த பலவகையான லீலைகளை நாம் தொடர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த அத்தியாயத்தில் அவர் செய்த வித்தியாசமான சில லீலைகளைப் பார்க்கலாம்.

1. மோரோபா குல்கர்னியின் மனைவியுடைய வயிற்று வலி

அக்கல்கோட்டில் மோரோபா குல்கர்னி என்கிற பக்தர் வசித்து வந்தார். அவருடைய வீட்டுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அடிக்கடி செல்வது வழக்கம். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருடைய வீட்டில் இருந்த போது குல்கர்னியின் மனைவிக்கு வயிற்று வலியின் தாக்கம் மிகவும் அதிகமாக இருந்தது.வலியின் வேதனை மிகவும் அதிகமாக இருந்தமையால், நள்ளிரவு நேரத்தில் அவள் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் கிணற்றடிக்குச் சென்றாள். அப்போது மஹராஜ் விழித்துக் கொண்டு, **"யார் கிணற்றுக்குள் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள போகிறார்கள், பார்"** என்று தன் சேவகர்களிடம் கூறியதற்கு அவர்கள், **"இந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் யார் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்? நீங்கள் தயவுசெய்து நன்றாக உறங்குங்கள்"** என்று கூறினர். **"உங்கள் அனைவருக்கும் மிருக புத்திதான் இருக்கிறது. நான் கூறும் உண்மையை கவனிக்கும் அறிவில்லை. முட்டாள்களே!"** என்று கடிந்து கொண்டவுடன் அனைவரும் கிணற்றை நோக்கி ஓடினர். அப்போது கிணற்றுக்குள் குதிப்பதற்கு தயாராக நின்று கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்ணை பிடித்துக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் ஒப்படைத்தனர். அனைவரும் அது மோரோபாவின் மனைவி என்பதை அறிந்து கொண்டனர். மோரோபா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"மஹராஜ், நீங்கள் என்னை பேரிடரிலிருந்து காப்பற்றி விட்டீர்கள். தயவுசெய்து என்னை ரட்சிக்க வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அப்பெண்ணுடைய வயிற்று வலி முற்றிலுமாக குணமடைந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருள் கடாக்ஷத்திற்குதான் எல்லை உண்டோ!

2. பிராமணப் பெண்ணை கேலி செய்வது

அக்கல்கோட்டில் சௌகார் கிணறு என்றொரு இடம் உண்டு. அந்த கிணற்றுக்கு அருகில் ஒரு பிராமணப் பெண் தனக்கருகில் தண்ணீர் பானையை வைத்துவிட்டு, தன் துணிகளை துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த வழியாக கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த பெண்ணுடைய பானையை கிணற்றுக்குள் தள்ளிவிட்டு, அந்த பெண்ணிற்கு முன்னால் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். தன் வேலை முடிந்ததும் அந்தப் பெண் தன் பானையைத் தேடியபோது எங்கும் கிடைக்கவில்லை. **"வீட்டுக்குச் சென்றால் கண்டிப்பாக அடி-உதைதான் கிடைக்கும், என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லையே!"** என்று புலம்பியவாறு பயங்கரமாக அழத் தொடங்கினாள். கிணற்றுக்குள் ஒருவர் சென்று தேடிப் பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரோ பலமாக சிரித்துக் கொண்டே, **"பானை உன்னுடைய காலடியில் தானே இருக்கிறது! எதற்காக கூச்சலிட்டு அனைவரையும் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்?"** என்று கேட்டார். அந்தப் பெண் தன் காலடியில் பார்த்தபோது, அந்த பானை அங்கு இருந்தது. அனைவரும் அவளைப் பார்த்து ஏளனமாக சிரித்தனர். அவமானத்தில் அந்தப் பெண் தன் பானையைத் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாக தன் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள். இதுபோன்ற விநோதனமான விளையாட்டுகளையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் புரிவதுண்டு. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருக்கும் இடத்தில் கலகலப்புக்கு குறைவே இருக்காது. நம் வாழ்க்கையின் சந்தோஷம் இது போன்ற கலகலப்பான தருணங்களில் தானே உயிர் பெறுகின்றது! ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் அதை இது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

3. சிருங்கேரி ஆசிரமத்திலிருந்து வந்த பண்டிதர்

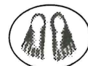
ஒருமுறை சிருங்கேரி ஆசிரமத்திலிருந்து பண்டிதர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் குழந்தைத்தனமான விளையாட்டுக்களைப் பார்த்துவிட்டு பாவ்டேக்கர் புராணிக்கிடம், **"இந்த பைத்தியக்காரருடன் ஏன் தங்கியிருக்கிறாய்? இவருடன் இருந்தால் உனக்கு எந்தவித பிரயோஜனமும் இருக்காது. நீ என்னுடைய வந்தாயானால் நான் உனக்கு சாஸ்திரங்களை கற்றுத் தருகிறேன்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் பாவ்டேக்கர் அவருடன் வருவதற்கு சம்மதித்தார். சர்வ வியாபியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இவர்களுடைய உரையாடலை அறிந்து கொண்டிருக்க மாட்டாரா என்ன? இரவில் பாவ்டேக்கர்

தன்னுடைய அறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். தாளிட்டிருந்த அவருடைய அறைக் கதவு திறக்கப்படும் ஓசை கேட்டவுடன், பாவ்டேக்கர் விழித்துக் கொண்டார். அவர் கண்விழித்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆஜானுபாகுவாக நின்றுகொண்டிருந்தார். உடனே அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டார். **"ம்ம்.. சாஸ்திரங்களை எப்போது கற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய்? இந்த பண்டிதர் காமம் போன்ற ஐந்து எதிரிகளை (காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், அகங்காரம்) வென்று விட்டாரா?"** என்று கேட்டு விட்டு மறைந்து விட்டார். பாவ்டேக்கர் தான் செய்த தவறை உணர்ந்து கொண்டு மிகவும் வருந்தினார்.

அடுத்த நாள் காலை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களை நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் பயணத்தை ரத்து செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பாவ்டேக்கரின் மீது அலாதி பிரியம் உண்டு. தான் இன்னும் சில நாட்களில் தன் உடலை உதிர்க்க போவதை அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி, அவரை பார்ஷி என்னும் ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் உயிர்ப்பிரிவை அவர் நேரில் கண்டால், அது அவருடைய தியானத்தை பாதிக்கும் என்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி நன்றாக அறிந்திருந்தார். தன் முடிவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு சேவகரை அழைத்து, **"இந்த விளையாட்டு பொருட்கள் அனைத்தையும் பாவ்டேக்கர் அக்கல்கோட் வரும்போது அவரிடம் கொடுத்துவிடு"** என்று கூறினார். இதுவல்லவோ தாயுள்ளம்!

பாவ்டேக்கர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சமாதிக்குப் பிறகு அக்கல்கோட் வந்தபோது அனைத்து பொருட்களும் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவை இன்றும் பார்ஷியில் உள்ள பாவ்டேக்கரின் பூஜை அறையில் பாதுகாப்பாக உள்ளது. ஒருமுறை பாவ்டேக்கர் நரசிங்கவாடிக்கு ஒரு யக்ஞத்திற்காக சென்றிருந்த போது தேம்பே ஸ்வாமிகள் (ஸ்ரீ வாசுதேவானந்த சரஸ்வதி) அவரிடம், **"உங்களுடைய குரு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருடைய அவதாரம். யக்ஞம் செய்ய முதலில் அவருடைய அனுமதியைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்"** என்று கூறினார். இதன் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதை தேம்பே ஸ்வாமி அனைவருக்கும் பறைசாற்றுகிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய முக்கியமான போதனைகளுள் ஒன்று என்னவென்றால், **"உலக பந்தங்களில் விருப்பம் இருப்பதில் எந்தவித தவறும் இல்லை, ஆனால் நமது நோக்கம் ஆன்மிக முன்னேற்றத்திலேயே இருக்க வேண்டும்"** என்பதே ஆகும். அவருடைய போதனைகளை மிகவும்

எளிமையாகவும், அனைவரும் பின்பற்றும் வகையில் அமைந்திருப்பதால், அவர் பக்தவத்சலனாகத் திகழ்வதில் எந்தவித ஆச்சரியமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 202

சோளப்பாவின் கடைசி நாட்கள்

இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பிரதான பக்தரான ஸ்ரீ சோளப்பாவின் மறைவைப் பற்றியும் அவர் தன் பக்தர்கள் மீது கொண்டுள்ள அதீதமான அன்பைப் பற்றியும் விரிவாக அறிந்து கொள்ளப் போகிறோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் ஸ்தூல உடலை துறப்பதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம சீடரான சோளப்பா தன் உயிரை நீத்தார். அது கி.பி. *1877*, அஸ்வயுஜ மாதம். மஹராஜ் மனூர் என்னும் ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ஊரில் ஓடிக் கொண்டிருந்த பீமா நதிக்கு பக்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு அவர் சில நேரத்திற்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் நதியின் அக்கரையில் அமைந்துள்ள சிந்தாபூர் என்னும் ஊரில் மலையும், அழகான கோவிலும் உள்ளது. அந்த கோவிலில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அமர்ந்துகொண்டார். சேவகர்கள் அனைவரும் மனூரிலேயே இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் சோளப்பா இருந்தார். **"மனூருக்குச் செல்லும் பாதை மிகவும் முட்கள் மற்றும் புதர்கள் நிறைந்த காட்டுப்பாதை. அனைவரையும் இங்கு அழைத்து வா, நாம் மாற்றுப்பாதையில் சென்று விடலாம்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். ஆனால் சோளப்பாவோ, **"நாம் இந்த வழியாகவே செல்லலாம்"** என்று பிடிவாதமாக கூறினார்.

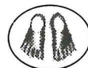
விதியில் இருந்து எவரால் தப்ப முடியும்! மஹராஜ் முற்றும் உணர்ந்தவர் என்பதால், நடைபெறப் போகும் அனைத்தையும் அறிந்திருந்தார். பக்தவத்சலனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மஹராஜ் மறுபேச்சு எதுவும் பேசாமல், சோளப்பாவுடன் மனூர் சென்றடைந்தார். பல்லக்கு தூக்கிகளில் இருவர் காலரா நோய் தாக்கப்பட்டு இறந்துவிட்டனர். அடுத்த நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வாடி என்னும் ஊருக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் தேவி

கோவிலில் தங்கினார். அங்கு அவர் அமர்ந்து கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, அவர் கையில் இருந்த வளையல் ஒன்றை தூக்கி தூரமாக வீசி எறிந்தார். அதைக் கொண்டுவந்து சோளப்பா கொடுத்தவுடன் அவரிடம், **“நீயே வைத்துக் கொள்”** என்று கூறிவிட்டார்.

மாலை ஆனது. சோளப்பா பிளேக் நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். காட்டில் இடவசதி சரியாக இல்லை. அவரை வாடி கிராமத்தில் இருக்கும் மாருதி கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவருக்கு நோயின் தாக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு அவருடைய கைகால்கள் துவண்டு போயின. தான் இறந்து விடுவோம் என்பதை சோளப்பா உணர்ந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடன் இருந்த பாளப்பா மற்றும் கண்பத் ராவை பார்க்க சோளப்பா விரும்பினார். மஹராஜ் பாளப்பாவை செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. கண்பத்ராவை மட்டும் சென்று பார்க்கும்படி கூறினார். மூன்று முறை பாளப்பாவுக்கு அழைப்பு விடுத்த பின்னர், அவர் ஸ்வாமியின் சரண தீர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு சென்று சோளப்பாவை சந்தித்தார்.

மஹராஜ் சோளப்பாவை சந்திக்க மறுத்துவிட்டார். தன் அத்யந்த பக்தனை அச்சூழ்நிலையில் அவர் காண விரும்பவில்லையோ? மஹராஜ் சோளப்பாவை அங்கேயே விட்டுவிட்டு அக்கல்கோட் சென்றுவிட்டார். அடுத்த நாள் காலை மூன்று மணியளவில் சோளப்பா என்னும் பரம பக்தன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை விட்டு பிரிந்து சென்றுவிட்டார். அக்கல்கோட் வந்தடைந்த நாளிலிருந்து சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் நிழல் போலவே இருந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மிகவும் கலக்கமான மனநிலையில் இருந்தார். மஹாராணி ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், **“ஏன் இன்று வித்தியாசமாக நடந்து கொள்கிறீர்கள்”** என்று கேட்டதற்கு, **“என்ன செய்வது? நான் சோளைய்யாவின் பிரிவால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இனி யாரோடு விளையாடுவது? அவன் இல்லாமல் நான் என்ன செய்வது! ஏழு பிறவிகளாக என்னோடு இருந்தவனை நான் இழந்துவிட்டேன். நானும் சீக்கிரமாகவே சென்றுவிடுவேன்”** என்று தழுதழுத்த குரலில் சோகமாகக் கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் மஹாராணி மிகுந்த கலக்கமுற்றாள். இதுவல்லவோ தூய்மையான அன்பு! தாய்கூட தன் குழந்தையிடம் செலுத்தமுடியாத அன்பையல்லவா ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்கள் மீது செலுத்துகிறார்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 203

சமாதி மந்திர்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய மடம் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று பல பக்தர்கள் விரும்பினார்கள். அதன் அடிப்படையில் சோளப்பா, ஸ்ரீபாத பட் மற்றும் பலர் பணம் வசூலித்து மடம் கட்ட ஏற்பாடுகள் செய்தனர். கி.பி. *1868* ஆம் ஆண்டு மடம் கட்டும் வேலை துவங்கியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் உத்தரவுக்கேற்ப கோவில் கட்டும் பணி நடைபெற்றது. கோவிலின் கர்ப்பகிரகத்தில் ஒரு குகை போல இருக்கும் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி தியானம் மேற்கொள்வார். அந்த குகை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சமாதியாக இருக்க வேண்டும் என்பது சோளப்பாவின் விருப்பம். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோளப்பாவிடம் வந்து, **"சோளைய்யா என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?"** என்று கேட்டார். "ஒன்றுமில்லை மஹராஜ்" என்று அவர் பதிலளித்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி, "சோளைய்யா, நான் உன்னைத்தான் முதலில் அதில் போடப்போகிறேன். பிறகுதான் நான் செல்வேன்" என்று கூறினார். அதுபோலவே சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னதாகவே தன் உயிரைத் துறந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு மக மாதம் பௌர்ணமியன்று ஒரு யக்ஞத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து, அங்கு சில கடவுள்களின் சிலைகளை பிரதிஷ்டை செய்தார். தத்த பாதுகைகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன. கணேசர் இடது பக்கத்திலும், வலது பக்கத்தில் அமர கோடீஸ்வர சிவலிங்கமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. வேதமந்திரங்கள் ஓதப்பட்டன. ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாதாளத்தில் உள்ள குகையில் அமர்ந்து கொண்டு தியானம் மேற்கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி குகையில் இருந்து வெளியே வந்தவுடன் உரத்த குரலில் வேதங்களை ஓதிக் கொண்டே வந்தார். இக்காட்சியை கண்ட அனைவரும் ஆனந்தப் பெருக்கில் திளைத்தனர். வேதமந்திரங்களை ஜபிப்பதாலும் புனித நூல்களை (ஸ்ரீ குரு சரித்திரம், ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லப சரிதாம்ருதம், சாய் சத்சரித்திரம் போன்ற நூல்கள்) பாராயணம் செய்வதாலும் அனைவருடைய விருப்பங்களும் நிறைவேறும் என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி உறுதி அளித்தார். அப்படி புத்தகங்களைப் பாராயணம் செய்யும் போது மனதில் முழு நம்பிக்கையுடன் பாராயணம் செய்ய வேண்டும் என்று அனைவருக்கும் அறிவுரை கூறினார். கருவறைக்குக் கீழ் குகை அமைக்கப்

பட்டதற்கான காரணத்தை சில பக்தர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கேட்டதற்கு, **“இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் கடவுள் அனைவரும் என்னுடைய விருந்தாளிகள். விருந்தோம்பல் நம் கலாச்சாரத்தில் மிகவும் முக்கியமானது. அதனால்தான் அவர்களுக்கு உயரமான இடத்தை அளித்துள்ளேன்”** என்று கூறினார். இவ்வாறு அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்.

எப்படி ஷீரடி சாய்பாபா மேகா என்னும் தன் பரம பக்தன் உயிர் நீத்த போது அழுது துடித்தாரோ அதேபோல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் தன் பரம பக்தரான சோளப்பாவின் மறைவை தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் தவித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்களின் மீது கொண்டுள்ள அளவில்லாத பாசம் எப்படிப்பட்டது என்பதை சோளப்பவின் மறைவின் மூலம் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். அக்கல்கோட் வந்தடைந்த நாள் முதல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் சோளப்பா பயணித்தார். 22 வருடங்கள் இடைவிடாது செய்த சேவைக்கு பலனாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சமாதி மந்திர் சோளப்பாவின் வீட்டிலேயே அமைந்தது. இதுதான் பக்தவத்சலனான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய உண்மையான குணத்தின் வெளிப்பாடு, அவர் தன் பக்தர்களின் மீது கொண்டுள்ள அளவில்லாத பாசத்தின் வெளிப்பாடு!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 204

மஹாசமாதி லீலை

சோளப்பா என்னும் பரம பக்தன் தன் இன்னுயிரை நீத்த பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் உடல்நிலை மோசம் அடையத் தொடங்கியது. அவர் மெத்தையில் படுத்து உறங்குவதை நிறுத்திக் கொண்டார், மெத்தை சுருட்டி மரக்கிளையில் தொங்கவிடப்பட்டது. பக்தர்கள் ஆரத்தி எடுப்பதை தடுக்கும் வண்ணம் தன் கைகளை உயர்த்திக் காட்டுவார் அல்லது நெய் தீபங்களை பிடுங்கி வீசிவிடுவார். அகிலாண்ட கோடி பிரமாண்ட நாயகனாக இருப்பினும் , மாயை அவரையும் விட்டுவைக்கவில்லை. தன் பரம பக்தனின் பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல், தான் விரைவில் இந்த ஸ்தூல உடலை விட்டு நீங்கி விடுவேன்

என்பதை அவர் பலரிடமும் சூசகமாக தெரிவித்தார். அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு:

1. ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சால்கர் என்னும் கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அங்கிருக்கும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் சென்று தங்கினார். இருப்பினும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அவரை தரிசனம் செய்வர். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஹுக்காவை புகைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது பாசத்தோடு பாளப்பாவிடம், **"பாளப்பா நான் வெகுதூரம் பயணிக்கப் போகிறேன். நீயும் என்னோடு வருகிறாயா? ஆனால் நாம் உயரத்திற்கு செல்ல வேண்டும்!"** என்று கேட்டவுடன், பாளப்பா சரி என்பது போல தலையை அசைத்து விட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தான் வெகு தூரம் பயணிக்கப் போவதை பாளப்பாவிடம் சூசகமாக வெளிப்படுத்தினார், ஆனால் அதை பாளப்பா பின்னாட்களில்தான் உணர்ந்து கொண்டார்.

2. சால்க்கரிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட் வந்தடைந்து ஜங்கம மடத்துக்கு அருகில் இருக்கும் ஒரு லிங்காயத் துறவியின் சமாதியில் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் பாவ்டேக்கரிடம் 500 வரட்டிகளை கொண்டுவருமாறு கூறினார். அவற்றை ஜங்கம மடத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தின் மேல் அடுக்கி வைக்கும்படி கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியே அவற்றின் மீது தீ மூட்டி ஹோமம் நிகழ்த்தினார். மேலும் 5 சேர் பேரீச்சம்பழம், பழங்கள் மற்றும் அரிசி, வெற்றிலைபாக்கு, தேங்காய் போன்றவற்றை கொண்டுவரும்படி பக்தர்களிடம் கூறினார். நெய்யை அத்தீயில் ஊற்றும்படி கூறினார். என்ன நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது புரியாமல் அனைவரும் வியப்புடன் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அடுத்த நாள் காலையில் சாம்பலை சுத்தப்படுத்தும்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்டார். அப்போது லிங்கத்தை சுற்றியிருக்கும் தரை பிளவுற்றிருந்தது, ஆனால் சிவலிங்கத்திற்கு எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாமல் அதன் பிரகாசம் அதிகரித்திருந்தது. ஜங்கம சாதுக்கள் அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். இந்த சிவலிங்கத்தை சுற்றியிருக்கும் தரைப்பாகம் பிளவுற்றிருப்பது போல ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்தூல உடல் இந்த உலகத்தை விட்டு பிரிந்தாலும், அவர் அந்த சிவலிங்கத்தைப் போல பிரகாசத்துடன் எப்போதும் திகழ்வார் என்பதை அல்லவா இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறது?

3. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தாத்யா சுபேதாரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தார். அவ்வீட்டிலிருந்த துளசி மாடத்தை எடுத்து முரளிதர் கோவிலுக்கு அருகில்

இருக்கும் குளத்தில் போடுமாறு ஒரு சேவகரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆணையிட்டார். அந்த மாடம் 'குபுக்' என்ற ஓசையுடன் தண்ணீருக்குள்ளே மூழ்கியது. அனைவரையும் கோஷங்கள் எழுப்பும்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். மாடம் தண்ணீருக்குள் மூழ்குவது நடைபெறப்போகும் நிகழ்ச்சிக்கான மற்றொரு முன்னோடி.

4. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நாகன்ஹள்ளி என்னும் கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அங்கிருந்து கிளம்பும்போது, இதுவே இந்த கிராமத்திற்குத் தான் வருவது கடைசி முறை என்று கூறினார். பொதுவாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி பஜனைகள் பாட மாட்டார், ஆனால் பஜனைகளில் கலந்து கொள்வார். அப்படியிருக்க அந்த முறை அவர் ஒரு பஜனைப் பாடலைப் பாடினார். அதுவாவது,

"சிவ ஹர சங்கர, நமாமி சங்கர சிவ சங்கர சம்போ-
ஹே கிரிஜாபதி பவானி சங்கர சிவ சங்கர சம்போ"

என்பதே அந்த பஜனைப் பாடல்.

கிராமத்துவாசிகள் அனைவரையும் சேர்ந்து தன்னுடன் பாடுமாறு கூறினார்.

5. ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூழாங்கற்களை எடுத்து ஒரு ஸ்தூபி போல உருவாக்கினார். இதைக் கண்ட அனைவரும் இது என்ன முன்னறிவிப்பா! என்று யோசித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தங்களை விட்டு பிரிந்து சென்றுவிடுவாரோ என்கிற பீதி அனைவரையையும் வாட்டியது.

பக்தர்களின் மனம் சிறிது கூட வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து விடக் கூடாது என்கிற தாயுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, அவர்களை இது போன்ற பலவிதமான முன்னறிவிப்புகள் மூலம் தயார் படுத்தினார். தான் இந்த ஸ்தூல உடலை துறந்தாலும், என்றென்றும் அவர்களுடன் இருப்பதாக அனைவரிடமும் பலமுறை உத்தரவாதம் அளித்திருக்கிறார்.

கி.பி. 1878, சைத்ர மாதம் கிருஷ்ண பக்ஷ த்ரியோதசி

தாத்யா சுபேதாரின் வீட்டிலிருந்து வந்த அடுத்தநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு காய்ச்சல் அதிகரித்தது. காய்ச்சல் குறைவதற்கான சுவடே தெரியவில்லை. அவரின் உடல்நிலை மோசம் அடைந்து கொண்டே போனது. உணவு எடுத்துக் கொள்வதை நிறுத்திக் கொண்டார். சகாராம் லோக்கண்டே

என்னும் சேவகர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மிகவும் பிடித்தமான இடமான வட வ்ருக்ஷத்திற்கு அருகில் பல்லக்கில் வைத்து அழைத்துச் சென்றார். காய்ச்சல் அதிகமாக இருந்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் தினசரி வேலைகளான ஸ்நானம் போன்றவற்றை எந்தவித தடங்கலும் இல்லாமல் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். எவரையும் தேவையில்லாமல் தன்னருகில் அவர் அனுமதிக்கவில்லை. சுந்தராபாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள். நோயின் தாக்கத்தினால் அவர் பலவீனமாக இருந்தாலும், அவருடைய தேஜஸ் குறையவேயில்லை. அவரை சிறிதளவேனும் உணவு உட்கொள்ளுமாறு பக்தர்கள் வற்புறுத்தினர். சுந்தராபாயி இரு கவளம் உணவை ஊட்டிவிட்டாள். **"ஸ்வாமி மஹராஜ், நீங்கள் எப்போது குணமடைவீர்கள்?"** என்று சுந்தராபாயி கேட்டதற்கு, **"குணமடைய வாய்ப்பேயில்லை. நான் கிளம்ப வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது"** என்று கூறியவுடன் சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் இடி விழுந்தது போலானது. தாயை விட்டு பிரியும் குழந்தையைப் போல அனைவரும் அழுது துடித்தனர். மருத்துவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை சோதித்துப் பார்க்க வந்த வண்ணம் இருந்தனர். அவர்கள் பரிந்துரைத்த எந்த மருந்தையும் அவர் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய நாடியை சோதித்தால், **"உன் அப்பனுடைய நாடியை சோத்தித்துக் கொள்"** என்பார். **"நான் உயிரிழந்தால் உன் அப்பனுக்கு எதுவும் ஆகிவிடாது"** என்று கூறுவார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி நம்பிக்கையான வார்த்தைகளை கூறுவார் என்கிற எண்ணத்தில் சுந்தராபாயி மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், **"எப்போது குணமடைவீர்கள்"** என்று கேட்டதற்கு, **"மலைகள் என்னை அழைக்கும்போது"** என்று பதிலளித்தார். யோகிகளுக்கு மறைவு என்பதும் உண்டோ! அவர் மீண்டும் தான் அவதரித்து வருவேன் என்பதை சூசகமாக கூறினார். ஸ்ரீபாத பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், **"ஸ்வாமி, நீங்கள் எப்போது குணமடைவீர்கள்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"பண்டரிபுரம் பற்றியெறியும் போது"** என்று பதிலளித்தார். அதாவது அதர்மம் ஓங்கும் போது என்பதே அதன் பொருள். மஹாத்மாக்கள் நம்மைப் போல கர்மாக்களை கழிப்பதற்காக இந்த உலகத்தில் தோன்றுவதில்லை. அவர்கள் தங்கள் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவதரித்துவிட்டு, மக்களை தர்மப் பாதைக்கு அழைத்து சென்ற பின்னர் தங்கள் அவதாரத்தை முடித்துக் கொள்வர். பின்னர் தேவைகள் ஏற்படும் போது மீண்டும் அவதரிப்பர்.

அன்றைய தினத்தில், அனைத்து பக்தர்களும் சூழ்ந்திருக்க ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களுடைய கவலையான மனோநிலையை மாற்றும் எண்ணத்துடன்,

தனக்கு விருப்பமான நாவிதனான கோபாலை அழைத்து, சவரம் மற்றும் ஸ்நானம் செய்து கொண்டார். அனைவரும் அவருக்கு உற்சாகமாக ஆரத்தி எடுத்தனர். ஏழு நாட்களாக அவர் உணவேதும் எடுத்துக் கொள்ளாதபோதும், அவருடைய உற்சாகத்திற்குக் குறைவே இல்லை. அனைவரின் நலனையும் விசாரித்தார். ஸ்ரீபாத பட்டை வட வ்ருக்ஷத்திற்குக் கீழ் ஒரு குழியை தோண்டச் சொல்லி அதில் அமர்ந்து கொண்டு தியானித்தார். கண்பத் ராவை வீட்டில் பூஜையறை அமைத்து, சடங்குகளை முறையாக மேற்கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தினார். பாளப்பாவை அக்கல்கோட்டிலேயே தங்கும்படி ஆணையிட்டார்.

பக்கதர்களின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, சிறிதளவு சாதமும் தண்ணீரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி எடுத்துக் கொண்டார். பாளப்பா அளித்த தாம்பூலத்தையும் மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆஹா! ஸ்ரீ ஸ்வாமியல்லவோ பக்தப்ரியன்! அவர் மெத்தையின் மீது அமர்த்தப்பட்டார். அவருடைய முகம் மேலும் பிரகாசம் அடைந்தது. தெய்வீக ஒளி அந்த இடம் முழுவதும் பரவியது. **"நான் இருக்கிறேன்"** என்று அனைவருக்கும் நம்பிக்கையூட்டும் வண்ணம், தன் கைகளை உயர்த்தி ஆசீர்வதித்தார். சூரியன் இன்னும் சில நிமிடங்களில் அஸ்தமனம் ஆகப்போகிறது, இந்த உலகமே இருளில் மூழ்கப்போகிறது என்பதை அனைவரும் அறிந்து கொண்டனர். அனைவரும் தாளமுடியாத துக்கத்தில் இருந்தனர். அனுஷ்டானங்கள் மேற்கொள்ளலாமா என்று சில பக்தர்கள் கேட்டதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மறுத்துவிட்டார். ஆனால் பசுக்கள் மற்றும் கன்றுகளை அவிழ்த்துவிடுவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்தார். அப்போது மதியம் மணி ஒன்று. பசுக்களும் கன்றுகளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் ஓடிவந்து, அவருடைய கட்டிலை சூழ்ந்து கொண்டன. அவை என்னதான் உணர்ந்து கொண்டனவோ தெரியவில்லை! அவைகளின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடின. ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாசத்துடன் பசுக்களை வருடிக் கொடுத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை மெதுவாக தன் தலையால் தொட்டுவிட்டு, பிரிய மனமில்லாமல் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றன.

"மீன ராசி, சனி இப்போது இருக்கும் இந்த நிமிடம் புனிதமானது. இந்த நேரத்தில் அனைவரும் தானம் அளிப்பார்கள்" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியவுடன், **"ஸ்வாமி, ஏதாவது தானம் அளிக்கிறீர்களா?"** என்று ஒரு பக்தர் கேட்டார். **"என்னிடம் இப்போது என்ன இருக்கிறது? வெறும் கௌபீனம் மட்டுமே இருக்கிறது. அதையும் நான் விரைவில் துறக்கப் போகிறேன்"** என்று பதிலளித்தார்.

அப்போது ராமசாஸ்திரி அளித்த 350/- ரூபாய் மதிப்புள்ள சால்வை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் இருந்தது. அது அவரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது இன்னொரு பக்தர், "ஸ்வாமி, குளிர் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. நாம் உள்ளே செல்லலாம்" என்று கூறியதற்கு மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டு, **"நான் இந்த மரத்துடன் ஐக்கியம் ஆக வேண்டும்"** என்று ஆலமரத்தை சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார். மஹாராணி ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தரிசனத்துக்காக வந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டதைக் கண்டு அவருக்கு சிறிது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அவர் தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

மாலை மணி நான்கை எட்டியது. அந்த நிமிடமும் நெருங்கிக் கொண்டே இருந்தது! ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு சேவகரை தலையணை ஒன்றை கொண்டுவருமாறு கூறினார்.(சிலர் அவர் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார் என்றும் கூறுகின்றனர்) அதில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டார். அருகில் இருந்த மருத்துவர் அவர் நாடியை சோதித்துப் பார்த்தபோது, அவருடைய உயிர் பிரிந்து விட்டதை உறுதிப்படுத்தினார். அழுகை சத்தம் விண்ணைப் பிளந்தது. அனைவரும் தங்கள் மார்பிலும் தலையிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுது புரண்டனர். இந்த உலகமே இருண்டுவிட்டதே! மஹராஜ்.., ஸ்வாமி.., தத்தாத்ரேயா... அன்னையே... தந்தையே... எங்களை விட்டு சென்றுவிட்டாயா? என்று கதறினர். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனைவருடைய ஓலங்களைக் கேட்டு தன் கண்களை திறந்து பார்த்தார். அனைவருக்கும் மீண்டும் ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அனைவருக்கும் தன் கைகளால் அமைதியாக இருக்கும்படி சைகை செய்தார். என்ன நடக்கப்போகிறது என்று அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் கவனித்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு ஸ்லோகத்தைக் கூறினார். பகவத்கீதையில் உள்ள ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தின் 22வது ஸ்லோகமான

அநந்யாஸ்^{2}சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் நித்யாபி^{4}யுக்தாநாம் யோக^{3}க்ஷேமம் வஹாம்யஹம் || 9- 22||

என்னும் ஸ்லோகத்தைக் கூறி **"தன்னை மட்டுமே தியானிக்கும் ஒருவனுக்கு, அவனுடைய அனைத்து தேவைகளையும் நிவர்த்தி செய்வேன்"** என்று வாக்குறுதி அளித்துவிட்டு தன் அபயஹஸ்தத்தால் ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு கண்களை மீண்டும் மூடிக்கொண்டார். இது என்ன கனவா! என்று அனைவரும் குழம்பி மீண்டும் அழத் தொடங்கினர். இதுபோல

பக்தவாத்சல்யத்தை இனிமேலும் அனுபவிக்க இயலுமோ! என்று பக்தர்கள் துடித்தனர்.

ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத...
த்யக்த்வா தேஹம் புனர்ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுன...||4-9||

என்கிற பகவத் கீதையின் கூற்றுப்படி, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் போன்ற அவதாரங்களின் பிறவி நோக்கத்தை உணர்ந்தவர்கள் அவருடன் ஐக்கியம் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் அவதாரத்தை முடித்துக் கொண்டார் என்கிற விஷயம் காட்டுத்தீ போலப் பரவியது. மக்கள் கடல் போல குவிந்தனர். அக்கல்கோட் முழுவதும் அழுகுரல்கள் எதிரொலித்தது. ஒருமணி நேரத்தில் ஒரு மரப் பல்லக்கு அலங்காரத்துடன் தயார் செய்யப்பட்டது. வேத கோஷங்களுடன், ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு பண்டிதர்கள் அபிஷேகம் செய்தனர். விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கடைசி ஆரத்தியை அனைவரும் உரத்த குரலில் பாடினார்கள். சரஸ்வதி தேவியே பாடியது போல அனைவரும் உணர்ந்தனர். யானை சேனை படைகளுடன், மேளதாளம், பஜனைகள், பட்டாசு சப்தத்துடன், வாசனை பொருட்கள் தூவிக் கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஸ்தூல உடல் மரியாதையுடன் பல்லக்கில் வைக்கப்பட்டு ஊர்வலமாக சோளப்பாவின் வீட்டுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டிருந்த குழிக்குள் சம்பிரதாய முறைப்படி வைக்கப்பட்டது. மீண்டும் ஆரத்தி காட்டப்பட்டு அந்த குழி மூடப்பட்டது. சம்பிரதாயங்கள் அனைத்தும் முடிவடைய நள்ளிரவு ஆனபோதும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய முகத்தில் தேஜஸ் குறையவே இல்லை.

அனந்த கோடி பிரமாண்ட நாயக் ராஜாதி ராஜ யோகிராஜ
அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்
அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்

என்ற கோஷம் உலகமெங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சைதன்யம் இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் வியாபித்தது. பக்தவத்சலனான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், தன் மாயையான ஸ்தூல உடலைத் உதிர்த்து விட்டாலும், என்றைக்கும் நம் அனைவருடைய மனதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 205

எனக்கு அழிவே இல்லை...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஸ்தூல உடல் மறைந்தாலும் அவர் இன்றும் அனைவருடைய பிரார்த்தனைகளை செவிமடுத்து, அதற்கான பதில்களை கனவிலோ, வேறு விதமாகவோ அருளிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடோடி வந்து தன் பக்கதர்களை ரட்சிப்பதில் எந்தவித வித்தியாசமும் காட்டவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சமாதி அடைந்தபிறகு தன் பக்தர்களுக்கு அளித்த காட்சிகளை இந்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

1. ஸ்ரீ பாளப்பாவை தேற்றுவது

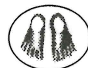
ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம பக்தரான பாளப்பாவால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பிரிவை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்திம காரியங்களின் போது பாளப்பா தைரியமாக காணப்பட்டாலும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல இடிந்து போனார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி இல்லாத இந்த உலகத்தில் இனி வாழ முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள, ஆகாரத்தைத் தவிர்த்து, ஒரு சொட்டு தண்ணீர் கூட அருந்தாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நினைவுகளிலேயே மூழ்கினார். இந்த உண்ணாவிரதத்தின் மூன்றாவது நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கமண்டலத்துடன் அவருக்குக் காட்சி அளித்தார். சந்தோஷ வெள்ளத்தில் பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியே தன் கரங்களால் பாளப்பாவை எழுப்பி நிறுத்தி, **“மகனே! வருத்தப்படாதே. இது உனக்கு நன்மை அளிக்காது. நான் உனக்கு என் பாதுகைகளை அளித்துள்ளேனே! அதில் என்னை தரிசனம் செய்து கொள். நான் உன்னுடன்தான் இருக்கிறேன். நான் தினமும் நீ செய்யும் சேவைகளை ஏற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். என் ஸ்தூல உடலுடன் இருக்கும் பிணைப்பை கடந்து, என் ஸ்வயம் ஸ்வரூபமான குணத்தை உணர்ந்து கொள். அது அனைத்து உயிர்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது. என்னுடைய பரிபூரண ஆசீர்வாதம் உனக்கு எப்போதும் உண்டு”** என்று கூறிவிட்டு மறைந்துவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு திருப்தி அடைந்த பாளப்பாவுக்கு தைரியம் ஏற்பட்டது. பாளப்பா சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு குருமந்திர் என்னும் இடத்தை நிறுவி அதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்கு அளித்த பாதுகைகளை பிரதிஷ்டை செய்தார்.

2. நீல்காவ்வில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

நீல்காவின் முன்னாள் நிஜாமான பாவ் சாஹேப் ஜமீன்தார் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி முன்னர் ஒரு சமயம் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்த போது அவருக்கு வழிபாடுகள் செய்து திலகமும் அக்ஷதையும் இட்டு பூஜைகள் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திலகத்திலிருந்து விழுந்த அக்ஷதைகளில் மூன்றை எடுத்து அவர் நிஜாம் தம்பதிக்கு பிரசாதமாக அளித்தார். அப்போது அவர்களுக்கு குழந்தைகள் இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஆசீர்வாதத்தினால் அவர்களுக்கு இரு மகள்களும், ஒரு மகனும் பிறந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமாதி அடைவதற்கு முன்னர் வந்த தத்த ஜெயந்தியின் போது பாவ் சாஹேப் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு தன்னுடைய வீட்டுக்கு வர வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்தார். **"கண்டிப்பாக உன் விருப்பம் நிறைவேறும்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆசீர்வதித்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சில மாதங்களில் சமாதி அடைந்துவிட்டார். பாவ் சாஹேப் தூரமான இடத்தில் வசிப்பதால் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமாதி அடைந்த தகவல் தெரியவில்லை. சமாதி அடைந்து ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு நீல்காவ் நகரத்தின் புறநகரில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தோன்றியுள்ளதாக தகவல் பரவியது. அவர் அங்கு சென்று தரிசனம் செய்துவிட்டு, தன் வீட்டுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். **"கண்டிப்பாக நாளை வருகிறேன்"** என்று அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உறுதி அளித்தார்.

அடுத்தநாள் காலையில் பாவ் சாஹேப் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இருந்த இடத்திற்கு சென்று பார்த்தபோது அவர் அங்கு இல்லை. மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவர் ஒரு தூதுவனை அக்கல்கோட் அனுப்பி தன் வீட்டுக்கு அழைப்பு விடுக்குமாறு அனுப்பி வைத்தார். அந்த தூதுவன் அக்கல்கோட் சென்றடைவதற்கு முன்பாகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருடைய வீட்டில் தோன்றினார். அப்போதுதான் பாவ் சாஹேப் சாப்பாட்டுக்காக அமர்ந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி வந்திருப்பதை கவனித்த பாவ் சாஹேப் உடனடியாகச் சென்று அவரை அழைத்து வந்து உணவுக்காக அமரவைத்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி திடீரென அப்போது தென்படவில்லை. இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது சனிக்கிழமையன்று. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சமாதி அடைந்ததோ அதற்கு முன்னால் வந்த செவ்வாய்க் கிழமையன்று. தூதுவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சமாதி அடைந்த செய்தியுடன் வந்து சேர்ந்தான். இதைக் கேட்டவுடன் பாவ் சாஹேப்புக்கு வருத்தம் இருந்தாலும், தான் அளித்த வாக்கை ஸ்ரீ ஸ்வாமி நிறைவேற்றியதை எண்ணி பூரிப்படைந்தார். கடவுள் தன் பக்தனை ஏமாற்றுவதே இல்லை!

3. புனேவைச் சேர்ந்த வாமன்ராவ் கோலப்

புனேவைச் சேர்ந்த வாமன்ராவ் கோலப் கராச்சியில் பொறியியல் துறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் மக்களை துன்புறுத்தி பணம் வசூல் செய்து கொண்டிருந்தார். பின்னர் திருமணமான ஒரு பெண்ணுடன் தகாத உறவில் ஈடுபட்டார். அதை கண்டுபிடித்த அப்பெண்ணின் கணவன் அவரின் மீது வழக்கு பதிவு செய்தான். அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். தன் தவறை உணர்ந்து முழு மனதுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம், **"அக்கல்கோட்டில் வாசம் செய்யும் அன்னையே! என்னை காத்து ரட்சிப்பாயாக. இனி இது போன்ற இழிவான செயலில் நான் ஈடுபட மாட்டேன். தயவுசெய்து என்னை காப்பாற்றுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டே மயங்கி விழுந்தார். பசு எப்படி தன் கன்றை நோக்கி ஓடுமோ, அதேபோல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் தன் பக்தனை நோக்கி ஓடோடி வந்தார். அவர் திகம்பரராக அவருக்கு காட்சி அளித்தார். அவர் வாமன்ராவை அரவணைத்துக் கொண்டு, **"பயப்படாதே! உன் கஷ்டங்கள் அனைத்தும் விரைவில் சரியாகிவிடும்"** என்று கூறிவிட்டு மறைந்து விட்டார். வாமன்ராவ் சுயநினைவுக்கு வந்தவுடன் அங்கு எவரும் தென்படவில்லை.

அடுத்த நாள் காலையில் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. சரியான சாட்சிகள் இல்லாத காரணத்தால், வழக்கை நிரூபிக்க முடியவில்லை. கோலப் விடுவிக்கப்பட்டார். அவர் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். அங்கு சென்று விசாரித்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சமாதி அடைந்துவிட்டார் என்ற தகவலை அறிந்து கொண்டு மிகுந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்தார். இருப்பினும் அவருக்கு தரிசனம் அளித்ததை உணர்ந்து ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் படைத்துவிட்டு, பிராமண போஜனம் அளித்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்கு பயணித்தார்.

மகான்கள் பிறப்பதும் இல்லை; அழிவதும் இல்லை; அவர்கள் என்றென்றும் நம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களை உணர்ந்து அனுபவிக்கும் ஞானம் நம்மில் பலருக்கு இல்லை என்பதே சத்தியமான உண்மை!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 206

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சீடர்கள்

சத்குரு தன் சீடனையும் தன்னைப் போலவே ஆக்கி விடுகிறார். குருவின் கருணா கடாக்ஷம் முழுமையாக கிடைக்கப் பெற்ற ஒரு பக்தன், தன் குருவின் கட்டளைக்கிணங்க தன் வழிமுறைகளை மாற்றிக் கொள்கிறான். பின்னர் அவன் ஆன்மிக நிலையில் அதீத முன்னேற்றம் அடைந்து குருவுடன் ஐக்கியம் ஆகிவிடுகிறான். அப்படிபட்ட உன்னதமான நிலைக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் சீடர்கள் பலரை இட்டுச் சென்றிருக்கிறார். சத்குருவான சிலரின் பெயர்கள் இங்கு பட்டியலாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரஸ்வதி அல்லது கும்பார் ஸ்வாமி- கோல்ஹாபூர்
2. பாளப்பா மஹராஜ் - அக்கல்கோட்
3. பீட்க்கார் மஹராஜ்- புனே
4. நரசிம்ம சரஸ்வதி- ஆலந்தி
5. வாமன் புவா வாமோரிக்கர்
6. தாகூர் தாஸ் புவா - மும்பை
7. ஹரி பாவ் அல்லது ஸ்வாமி சுத மஹராஜ்- மும்பை
8. கோபால் புவா கேல்கர் அல்லது ஸ்வாமி ப்ரீதானந்த ஸ்வாமி குமார்- சிப்லுன்
9. தாத் மஹராஜ் - மும்பை
10. தேவ் மாம்லத்தார் - நாசிக்
11. ஆனந்த்நாத் மஹராஜ் வெங்குர்லா
12. ஆனந்த் பாரதி அல்லது லக்ஷ்மி கோலி- தானே மும்பை
13. ரங்கோலி மஹராஜ் - கோல்ஹாபூர்
14. மைந்தர்கியின் ஜமீந்தார்
15. சீதாராம் புவா- மங்கள் வேடா
16. தாதா சாஹேப் அல்லது சச்சிதானந்த ஸ்வாமி குமார் - மும்பை
17. கோலப்ப பாபா- நாசிக்

18. கல் புவா - புனே
19. மயூரானந்த சரஸ்வதி - சோப்பாரா
20. நானா ரேக்கி- அஹமது நகர்
21. ஷங்கர் மஹராஜ்- புனே
22. ஜங்கிலி மஹராஜ் - புனே
23. பாவ்டேகர் புவா - பார்ஷி
24. சச்சிதானந்த மஹராஜ் - பண்டரிபுரம்
25. ஸ்ரீபதி பாபா மஹராஜ் - மஹாலுங்கே
26. கோபாலகிருஷ்ண ஸ்வாமி- ஹுபரி
27. கஜானன் மஹராஜ் - அக்கல்கோட்

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மகான்கள் மட்டுமல்லாமல், இமயம் முதல் குமரி வரை பலரை மகான்களாக மாற்றியுள்ளார். மேலும் மக்களை நல்வழி படுத்துவதற்காக, இன்றும் பலருக்கு மானசீக குருவாக இருந்து கொண்டு இந்த உலகத்தை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது திண்ணம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

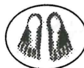
நிறைவு

அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் என்னும் ஸ்ரீ தத்தாத்திரேய அவதாரியின் லீலா வினோதம் அள்ள அள்ள குறையாத அமிர்தம் போன்றது. அவருடைய அவதாரத்தின் ஸ்தூல உடல் மறைவில் இருந்தாலும், இன்றும் அவர் தன் கருணா கடாக்ஷத்தை, லீலைகள் புரிவதை தொடர்ந்து நிகழ்த்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக பலவகையான பக்தர்கள் வருவார்கள். கலியுகத்தில் தீய எண்ணம் கொண்ட மக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. முந்தைய யுகங்களில் ராக்ஷசர்களாக பிறவி எடுத்தவர்கள் இந்த யுகத்தில் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த கலியின் பிரபாவத்திலிருந்து தப்பிக்க பலவகையான பரிகாரங்களையும் பாராயணங்களையும் செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எப்போதும் வேதங்கள் மற்றும் புராணங்களில் வரும் ஸ்லோகங்களின் வரிகள், அபங்கங்களின் சில பாட்டு வரிகள் ஆகிவயற்றை முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருப்பார். அவற்றில் மிக முக்கியமான ஒரு ஸ்லோகமானது:

த்யான மூலம் குரோர் மூர்த்தி
பூஜா மூலம் குரோர் பதம்
மந்த்ரமூலம் குரோர் வாக்யம்
மோக்ஷ மூலம் குரோர் கிருபா!

குருவின் உருவமே தியானத்திற்கு உகந்தது. குருவின் பாதங்களே வழிபாட்டுக்கு உகந்தது. குருவின் வாக்கே மந்திரம். குருவின் கிருபையிருந்தால் மோக்ஷம் நிச்சயம்.

இந்த உலகத்தில் வாழும் அனைத்து ஜீவராசிகளின் நலனுக்காக பிரார்த்தனை செய்து, அனைவருக்கும் குருவின் கருணை கடாக்ஷம் முழுமையாக கிடைக்க வேண்டும் என்கிற மனப்பூர்வமான பிரார்த்தனையுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரத்தை நிறைவு செய்வோமாக!

அனந்த கோடி பிரம்மாண்ட நாயக
ராஜாதி ராஜ யோகிராஜ
அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்த மஹாராஜுக்கு
வெற்றி உண்டாகட்டும்!!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

சுபமஸ்து

लोका: समस्ता: सुखिनो भवन्तु

हम गया नहीं, जिंदा है!
நான் எங்கும் செல்லவில்லை, உயிருடன்தான் இருக்கிறேன்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் உயிர் ஸ்தூல உடலைப் பிரிந்து பிரபஞ்சத்தில் கலக்கப்போகும் சமயத்தில் அவர் தன் பக்தர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வண்ணம், (हम गया नहीं,जिंदा है! ஹம் கயா நஹி ஜிந்தா ஹென்) நான் எங்கும் செல்லவில்லை, உயிருடன்தான் இருக்கிறேன் என்று கூறினார். அதை நிரூபிக்கும் வகையில் இந்த புத்தகத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் சில லீலைகள் நடந்தேறின. அவை உங்களுக்காக!!

1. திரு. சஞ்சய் சங்கர் நாரங்கிகர் மற்றும் அக்கல்கோட் ராஜேவின் அறிமுகம்:

திரு. சஞ்சய் சங்கர் நாரங்கிகர் மும்பையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி பக்தர். அவருடைய அறிமுகம் அவருடைய *youtube* சேனல் வாயிலாக எனக்கு கிடைத்தது. அவர் நான் அக்கல்கோட் வரவேண்டும் என்றும், அங்கிருக்கும் அனைத்து இடங்களையும் அவரே நேரில் வந்து சுற்றிக் காட்டுவதாக கூறி அழைத்தார். நாங்கள் நால்வர் சென்னையிலிருந்து கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியை தரிசனம் செய்துவிட்டு, அக்கல்கோட் சென்றடைந்தோம். அதுவரை எங்களனைவரையும் நேரில் கண்டிராத திரு. சஞ்சய், நாங்கள் அங்கு வசதியாக தங்க *AC* அறையை முன்பதிவு செய்து வைத்து, எங்களுக்காக ஒரு நாள் முன்னதாகவே அங்கு வந்து காத்திருந்தார். எங்களுக்கு எந்தவித சிரமும் ஏற்படாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பார்த்துக்கொண்டார். அனைத்து இடங்களுக்கும் எப்படி செல்ல வேண்டும், அங்கு நடைபெற்ற லீலைகள் ஆகியவற்றை திரு.சஞ்சய் மூலம் ஸ்வாமியே விளக்கினார் என்று உணர்ந்து கொண்டோம். புதிய அரண்மனையில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தை காண்பதற்காக சென்ற போது, அங்கிருந்த ஸ்ரீ மாலோஜி ராஜே *III* வை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சந்திக்க வைத்தார். நாங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்திருப்பதை

அறிந்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தார். மேலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புத்தகம் தமிழில் நல்ல முறையில் வரவேண்டும் என்று வாழ்த்துக்கள் கூறி அனுப்பினார். இவை அனைத்தும் எங்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தையும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியே அனைத்தையும் வழி நடத்துகிறார் என்பதை உணர வைத்தார். மேலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே என்னை கருவியாகக் கொண்டு இந்த புத்தகத்தை எழுதுகிறார் என்பதை பல சமயங்களில் உணர்த்தினார். இந்த புத்தகம் முழுமையடைந்து நீங்கள் அனைவரும் பாராயணம் செய்வது ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சங்கல்பம் மட்டுமே!

2. ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் சிலை வீட்டுக்கு வந்தது

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரும் வேறல்ல என்பது நாம் அறிந்த ஒன்று. இந்த புத்தகம் எழுதிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் இந்த சம்பவம் நடந்தது. மயிலாடுதுறையில் இருக்கும் ஒரு சாய்பாபா கோவிலில் ஸ்தாபனம் செய்வதற்காக ஒரு தத்தாத்ரேயர் சிலையை அந்த கோவில் நிர்வாகிகள் ராஜஸ்தானிலிருந்து வரவழைத்தனர். வண்டியோட்டி ஸ்ரீ தத்தாத்திரேய ஸ்வாமியை சென்னையிலேயே இறக்கி வைத்து விடுவதாக கூறியதால், அந்த நிர்வாகி எங்கள் வீட்டில் சில நாட்களுக்கு வைத்திருக்கும்படி கூறினார். கரும்பு தின்ன கூலியா? நானும் சம்மதித்தேன். ஆனால் பெட்டியை திறக்கவில்லை. ஒரு வாரத்தில் வருவதாக கூறிய அந்த நிர்வாகி, கடைசியில் வரவேயில்லை (அவர் திடீரென மரணம் அடைந்துவிட்டார்). என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தவித்த போது, அந்த பெட்டியை திறந்து என்னை வெளியே எடு என்று ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் கூறுவது போல கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ஒரு வியாழக்கிழமையன்று அந்த கோவிலின் தற்போதைய நிர்வாகிகளின் அனுமதியோடு ஸ்ரீ தத்தரை அப்பெட்டியில் இருந்து விடுவித்து, தினசரி பூஜைகள் நடக்கத் தொடங்கின. அதுவரை மெதுவாக சென்று கொண்டிருந்த எழுத்துப்பணி, துரிதப்படுத்தப்பட்டு முடிவடைந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சிலா ரூபமாக வந்து வழிநடத்தினார். ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அருளால் அனைத்து வேலைகளும் எந்தவித தடையும் இல்லாமல் நடந்தேறியது. அவரே அருகில் அமர்ந்து கொண்டல்லவா இந்த சரித்திரத்தை எழுத வைத்தார்! உலக தமிழ் பக்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரத்தை பாராயணம் செய்து இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் நிகழ்த்திய அற்புதமான லீலை அல்லவோ இது!

3. அக்கல்கோட் பயணத்திற்கு ஒரு வழிகாட்டி

நான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் புத்தக எழுத்துப்பணியை நிறைவு செய்து அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதற்காக 2023 மார்ச் மாதம், என் குடும்பத்துடன் அக்கல்கோட் பயணம் மேற்கொண்டேன். அப்போது ஒரு கடையில் உணவு வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது முகம் தெரியாத அன்பர் ஒருவர் வந்து நீங்கள் தமிழரா அல்லது மலையாளியா என்று என் கணவரிடம் வினவினார். நாங்கள் சென்னையிலிருந்து இங்கு வந்ததற்கான காரணத்தை அவரிடம் விவரித்தபோது அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து எங்களுக்கு பாதாம் பால் வாங்கிக் கொடுத்து உபசரித்தார். அவர் தன்னுடைய பெயர் திரு. விஜயகுமார் என்றும், தான் சில காலங்கள் சென்னையில் பணி செய்திருப்பதால் தமிழ்மொழி சிறிதளவு தெரியும் என்று கூறியது எங்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியளித்தது. அவருடைய கைபேசி எண்ணை பெற்றுக் கொண்டு நாங்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டோம். இந்த நிகழ்ச்சி எதற்காக நிகழ்ந்தது என்பதற்கான காரணம் பின்னாட்களில் எங்களுக்கு புரிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி காரண காரியம் இல்லாமல் எதையும் செய்வதில்லை.

அதே ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஒரு பக்தர்கள் குழு தமிழ்நாட்டிலிருந்து கானகாபூர், அக்கல்கோட், ஷீரடி ஆகிய இடங்களுக்கு பயணம் மேற்கொண்டனர். அவர்களுக்கு மராத்தி மற்றும் ஹிந்தி மொழியில் பரிட்சயம் இல்லாததால், அக்கல்கோட்டில் சுற்றிப்பார்க்க ஒரு வழிகாட்டி துணை தேவைப்படுவதாக கூறினர். உடனே எனக்கு திரு. விஜயகுமார் அவர்களின் நினைவு வந்தது. அவரிடம் கூறியவுடன் தன் பாக்கியமாக கருதுவதாகக் கூறினார். தன் வேலைகள் அனைத்தையும் தள்ளி வைத்துவிட்டு ,அவர்களுக்கு *AC* அறை முதல் டாக்ஸி வரை அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொடுத்து, இரண்டு நாட்கள் அவர்களுடன் அனைத்து இடங்களையும் சுற்றிக் காட்டி அற்புதமாக தரிசனம் செய்து வைத்தார். தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்ற பக்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அன்பு மழையில் நனைந்து ஆனந்தப் பரவசம் அடைந்தனர். அக்கல்கோட்டை விட்டு பிரிய மனமில்லாமல், தங்கள் பயணத்தை தொடர்ந்தனர். அன்பு என்னும் வலையில் தன் பக்தர்களை கட்டிப் போட்டிருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட்டுப் பிரிய கல்மனம் படைத்தவரால் கூட முடியாதல்லவா! அப்படியென்றால் அவர் பக்தர்களுக்கு?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

ஓம் திகம்பராய நம: |
ஓம் வைராக்யாம்பராய நம: |
ஓம் ஜ்ஞாநாம்பராய நம: |
ஓம் ஸ்வாநந்தாம்பராய நம: |
ஓம் அதி திவ்ய தேஜாம்பராய நம: |
ஓம் காவ்ய ஷக்தி ப்ரதாயிநே நம: |
ஓம் அம்ருத மந்த்ர தாயிநே நம: |
ஓம் திவ்ய ஜ்ஞாநதாய நம: |
ஓம் திவ்ய சக்ஷுதாயிநே நம: |
ஓம் சித்தாகர்ஷணாய நம: || 10 ||

ஓம் சித்தப்ரஷாந்தாய நம: |
ஓம் திவ்யாநு ஸந்தாந ப்ரதாயிநே நம: |
ஓம் ஸத் குணவிவர்தநாய நம: |
ஓம் அஷ்ட ஸித்தி தாயகாய நம: |
ஓம் பக்தி வைராக்யதாய நம: |
ஓம் புக்தி முக்தி ஷக்தி ப்ரதாயிநே நம: |
ஓம் ஆத்ம விஜ்ஞாந ப்ரேரகாய நம: |
ஓம் அம்ருதா நந்ததாய நம: |
ஓம் கர்வ தஹநாய நம: |
ஓம் ஷட்ரிபு ஹரிதாய நம: || 20 ||

ஓம் பக்த ஸம்ரக்ஷகாய நம: |
ஓம் அநந்த கோடி ப்ரஹ்மாண்ட ப்ரமுகாய நம: |
ஓம் சைதந்யதேஜஸே நம: |
ஓம் ஸ்ரீஸமர்த யதயே நம: |
ஓம் ஆஜாநுபாஹவே நம: |
ஓம் ஆதிகுரவே நம: |
ஓம் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபாய நம: |
ஓம் ந்ருஸிம்ஹபாநுஸரஸ்வத்யை நம: |
ஓம் அவதூத தத்தாத்ரேயாய நம: |
ஓம் சஞ்சலேஷ்வராய நம: || 30 ||

ௐ குரவபுரவாஸிநே நம: ।
ௐ கந்தர்வபுரவாஸிநே நம: ।
ௐ கிரநாரவாஸிநே நம: ।
ௐ ஸ்ரீஷைல்யநிவாஸிநே நம: ।
ௐ ஓங்காரவாஸிநே நம: ।
ௐ ஆத்மஸூர்யாய நம: ।
ௐ ப்ரகரதேஜ:ப்ரவர்திநே நம: ।
ௐ அமோக தேஜாநந்தாய நம: ।
ௐ தைதீப்ய தேஜோதராய நம: ।
ௐ பரமஸித்த யோகேஷ்வராய நம: ॥ 40 ॥

ௐ க்ருஷ்ணாநந்த-அதிப்ரியாய நம: ।
ௐ யோகிராஜ ராஜேஷ்வராய நம: ।
ௐ அகாரண காருண்யமூர்தயே நம: ।
ௐ சிரஞ்ஜீவ சைதந்யாய நம: ।
ௐ ஸ்வாநந்த கந்தஸ்வாமிநே நம: ।
ௐ ஸ்மர்த்ருகாமிநே நம: ।
ௐ நித்யசிதாநந்தாய நம: ।
ௐ பக்த சிந்தாமணீஷ்வராய நம: ।
ௐ அசிந்த்ய நிரஞ்ஜநாய நம: ।
ௐ தயாநிதயே நம: ॥ 50 ॥

ௐ பக்த ஹ்ருதய நரேஷாய நம: ।
ௐ ஷரணாகத கவசாய நம: ।
ௐ வேத ஸ்பூர்திதாயிநே நம: ।
ௐ மஹாமந்த்ர ராஜாய நம: ।
ௐ அநாஹத நாதப்ரதாநாய நம: ।
ௐ ஸுகோமல பாதாம்புஜாய நம: ।
ௐ சித்ஷக்த்யாத்மநே நம: ।
ௐ அதிஸ்திராய நம: ।
ௐ மாத்யாஹ்ந பிக்ஷாப்ரியாய நம: ।
ௐ ப்ரேம பிக்ஷாங்கிதாய நம: ॥ 60 ॥

ௐ யோக க்ஷேம வாஹிநே நம: |
ௐ பக்த கல்பவ்ருக்ஷாய நம: |
ௐ அநந்த ஷக்தி ஸூத்ரதாராய நம: |
ௐ பரப்ரஹ்மனே நம: |
ௐ அதி த்ருப்த பரமத்ருப்தாய நம: |
ௐ ஸ்வாவலம்பந ஸூத்ரதாத்ரே நம: |
ௐ பால்ய பாவப்ரியாய நம: |
ௐ பக்திநிதாநாய நம: |
ௐ அஸமர்த ஸாமர்த்யதாயிநே நம: |
ௐ யோக ஸித்திதாயகாய நம: || 70 ||

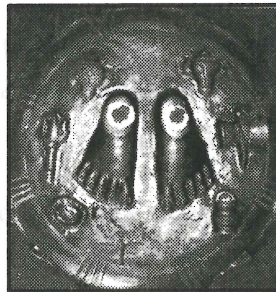
ௐ ஔதும்பர ப்ரியாய நம: |
ௐ வஜ்ர ஸுகோமல தநுதாரகாய நம: |
ௐ த்ரிமூர்த்தித்வஜ தாரகாய நம: |
ௐ சிதாகாஷ வ்யாப்தாய நம: |
ௐ கேஷர சந்தந கஸ்தூரீ ஸுகந்தப்ரியாய நம: |
ௐ ஸாதக ஸஞ்ஜீவந்யை நம: |
ௐ குண்டலிநீ ஸ்பூர்திதாத்ரே நம: |
ௐ அலக்ஷ்ய காலாய நம: |
ௐ ஆநந்தவர்தநாய நம: |
ௐ ஸுகநிதாநாய நம: || 80 ||

ௐ உபமாதீதே நம: |
ௐ பக்தி ஸங்கீதப்ரியாய நம: |
ௐ அகாரண ஸித்தி க்ருபாகாரகாய நம: |
ௐ பவபய பஞ்ஜநாய நம: |
ௐ ஸ்மித ஹாஸ்யா நந்தாய நம: |
ௐ ஸங்கல்ப ஸித்தாய நம: |
ௐ ஸங்கல்ப ஸித்திதாத்ரே நம: |
ௐ ஸர்வபந்த மோக்ஷதாயகாய நம: |
ௐ ஜ்ஞாநாதீத ஜ்ஞாந பாஸ்கராய நம: |
ௐ ஸ்ரீகீர்தி நாம மந்த்ராப்யாம் நம: || 90 ||

ஓம் அபய வரதாயிநே நம: |
ஓம் குரு லீலாம்ருத தாராய நம: |
ஓம் குரு லீலாம்ருத தாரகாய நம: |
ஓம் வஜ்ர ஸுகோமல ஹ்ருதயதாரிணே நம: |
ஓம் ஸவிகல்பாதீத நிர்விகல்ப ஸமாதிப்யாம் நம: |
ஓம் நிர்விகல்பாதீத ஸஹஜ ஸமாதிப்யாம் நம: |
ஓம் த்ரிகாலாதீத த்ரிகால ஜ்ஞாநிநே நம: |
ஓம் பாவாதீத பாவ ஸமாதிப்யாம் நம: |
ஓம் ப்ரஹ்மாதீத-அணுரேணு வ்யாபகாய நம: |
ஓம் த்ரிகுணாதீத ஸகுண ஸாகார ஸுலக்ஷணாய நம: || 100 ||

ஓம் பந்தநாதீத பக்தி கிரணபந்தாய நம: |
ஓம் தேஹாதீத ஸதேஹ தர்ஷ்ந தாயகாய நம: |
ஓம் சிந்தநாதீத ப்ரேமசிந்தந ப்ரகர்ஷணாய நம: |
ஓம் மௌநாதீத-உந்மநீ பாவப்ரியாய நம: |
ஓம் புத்தயதீத ஸத்புத்தி ப்ரேரகாய நம: |
ஓம் மத்ப்ரிய-பிதாமஹ ஸத்குருப்யாம் நம: |
ஓம் பவித்ரதமதாத்யாஸாஹேப சரணார விந்தாப்யாம் நம: |
ஓம் அக்கலகோட ஸ்வாமி ஸமர்தாய நம: || 108 ||

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தார்ப்பணமஸ்து!!

அக்கல்கோட் பயண விவரங்கள்

அக்கல்கோட் மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூர் சோலாப்பூர் என்னும் ஊருக்கு அருகாமையில் உள்ளது. சென்னையிலிருந்து இங்கு சென்றடைய ரயில் மார்க்கமாகவோ அல்லது விமானம் மூலமாகவோ சென்றடையலாம். அக்கல்கோட் ரோடு ரயில் நிலையத்தில் இறங்கி பேருந்து மூலம் சென்றடையலாம். மும்பை செல்லும் ரயில்கள் அனைத்தும் இந்த வழித்தடத்தில் செல்லும். சோலாப்பூர் சென்றாலும் அங்கிருந்து அக்கல்கோட்டுக்கு பேருந்து வசதிகள் உள்ளன. விமானம் மூலம் சென்றால் காலபுராகி விமான நிலையத்தில் இறங்கி சுமார் 100 கி.மீ தொலைவில் உள்ள அக்கல்கோட்டுக்கு டாக்ஸி மூலம் செல்லலாம்.

அக்கல்கோட்டில் பார்க்க/தரிசிக்க வேண்டிய இடங்கள்

1. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமாதி மடம்
2. வட வ்ருக்ஷ மந்திர்
3. ஸ்ரீ குரு மந்திர்
4. கண்டோபா மந்திர்
5. ராஜே ராய் மடம்
6. ஜோஷி மடம்
7. ஷேக் நூருதீன் பாபா தர்கா
8. சிவபுரி
9. பழைய அரண்மனை (வெளிப்புறத்திலிருந்து)
10. புது அரண்மனை மற்றும் அருங்காட்சியகம்
11. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்த புகைப்பட அருங்காட்சியகம்

அக்கல்கோட்டில் பக்தர்கள் தங்குவதற்காக குறைந்த கட்டணத்தில் வட வ்ருக்ஷ மந்திருக்கு அருகில் பக்த நிவாஸ் உள்ளது. மேலும் ராஜே ராய் மடம் மற்றும் கோவிலை சுற்றி பல இடங்களில் குறைந்த கட்டணத்தில் இட வசதிகள் உள்ளன. பக்த நிவாஸுக்கு அருகில்

மிகப்பெரிய அன்னசத்திரம் உள்ளது. இங்கு இலவசமாக அன்னதானம் அளிக்கப்படுகிறது.

(அக்கல்கோட் சமாதி மடத்தின் பூஜாரி- அனுப் மஹராஜ் - *94053 02380*)

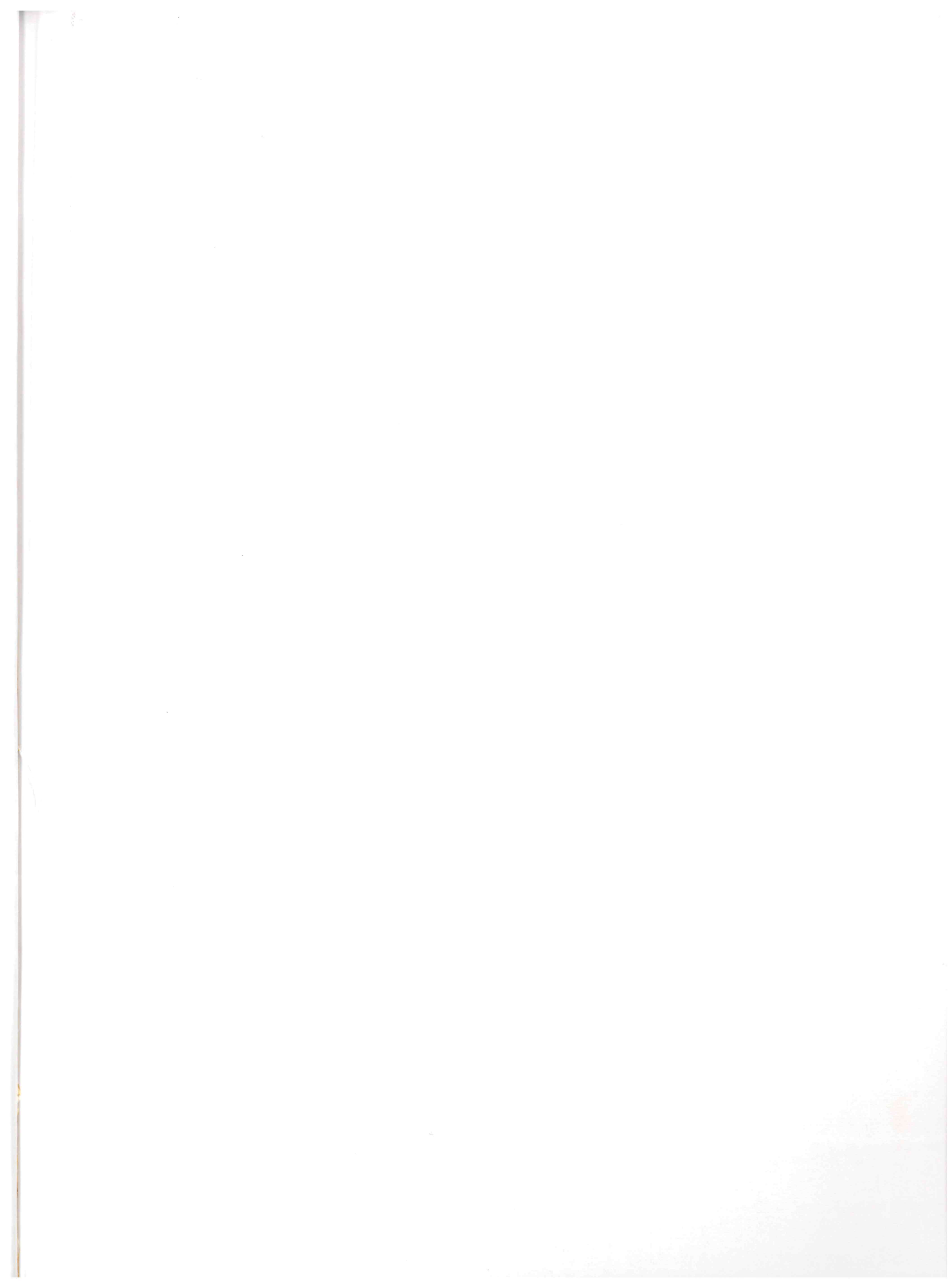
அக்கல்கோட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் புனித க்ஷேத்திரங்கள்

1. **கானகாபூர்** - *75* கி.மீ (பார்க்க வேண்டிய இடங்கள்: பீம- அமரஜ சங்கம், ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஆலயம், குமஸி, கடக்கஞ்சி)
2. **மாணிக் நகர்-** *125* கி.மீ (ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு சமாதி மந்திர்)
3. **துல்ஜாபூர்** - *65* கி.மீ (மராட்டிய மன்னர்களின் குலதெய்வமான துல்ஜா பவானி ஆலயம்)
4. **பண்டரிபுரம்** - *110* கி.மீ (ஸ்ரீ பாண்டுரங்கன்- ரகுமாயி கோவில் மற்றும் பல இடங்கள்)
5. **ஷீர்டி** - *450* கி.மீ

பயணத்தை கானகாபூரில் இருந்து துவங்கி அக்கல்கோட் வழியாக ஷீர்டி வரை சென்று முடித்தால் வசதியாக இருக்கும்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

குறிப்பு

SWAMI SAMARTHA MAHARAJ SRI GURU DATTA PADUKA KSHETRAM,
Marutham Kulakarai. Vatavruksha Mandir

ஸ்ரீ குரு தத்த பாதுகா க்ஷேத்திர ராஜிதம்

மாருதிபுரம் (உத்திரமேரூர்).

ஸ்ரீ கைலாஸ் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை. போன் : 28611506/9444089506